

ရဝေဇွယ်(အင်းမ)

ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား

Designed by - U Lin Win

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ဖြန့်ချိရေး

ဝင်းတိုးအောင်စာပေ

အမှတ် (၁၉၉)၊ လမ်း (၅၀)

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၁၀၈၁

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်	၅၅၄/၂၀၀၁ (၈)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	၅၀၇/၂၀၀၁(၉)
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၁-ခု စက်တင်ဘာလ၊
	၃၀၀၀
အုပ်စု	ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းဒီဇိုင်း	အေးဇော်
အတွင်းဖလင်	လပ်ကီး
ကာလာခွဲ	Smart Computer Media
ကွန်ပျူတာစာစီ	အ. မ. က(၁၈)ဆိုင်ခန်း၊
	သုဓမ္မာလမ်းမကြီး၊ မ/ဥက္ကလာ
	ဦးကျော်ဟင်း - ၀၉၁၀
ထုတ်ဝေသူ	[ယုံကြည်ချက်စာပေ]
	၁၁၁၊ ၃-ထပ်(ယာ)၃၃-လမ်း။
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)
	ရာပြည့်အေ့ဖ်ဆက်
	အမှတ် (၁၉၉)၊ လမ်း(၅၀)
	ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမြင့်
တန်ဖိုး	၃၅၀ ကျပ်

မာတိကာ

<u>စဉ်</u>	<u>အကြောင်းအရာ</u>	<u>စာမျက်နှာ</u>
က။	စာရေးသူရဲ့အမှာ	
၁။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁) (အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်)	၁၁
၂။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၂) (မဟောသနေနှင့် အမတ်လေးယောက်)	၁၉
၃။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၃) (တောင်ဖီလာဆရာတော်နှင့် ရွှေဥမင်ဆရာတော်)	၃၃
၄။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၄) (မောင်းထောင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်နှင့်တောင်ငူမင်းသား)	၄၅
၅။	ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၅) (တိလောကဂုရုဆရာတော်နှင့် အမည်မသိဒကာမတစ်ယောက်)	၅၇

စဉ် **အကြောင်းအရာ** **စာမျက်နှာ**

၆။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၆) ၆၇

(ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းနှင့် အဘယစစ်သူကြီး)

၇။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၇) ၈၃

(ဆရာတော်ဦးပုန်နှင့် နန်းမတော်မယ်နု)

၈။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၈) ၉၇

(ဘုရားအလောင်းသိဒ္ဓတ္ထနှင့်ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦး)

၉။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၉) ၁၁၅

(အရှင်ခေမာစာရနှင့်မင်းကြီးစွာစော်ကဲ)

၁၀။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၀) ၁၂၅

(နန်းကျောင်းဆရာတော်နှင့်သတိုးမင်းကြီး)

၁၁။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၁) ၁၃၅

(စံကင်းဆရာတော်နှင့်နိုင်ငံတော်

အကြီးအကဲ)

၁၂။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၂) ၁၄၅

(မဏိသာရမဉ္ဇူသာကျမ်းပြု

ဆရာတော်နှင့်ပုဂံသားရဟန်းတော်)

၁၃။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၃) ၁၅၅

(မစိုးရိမ်ဆရာတော်နှင့်ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်

လူပျံတော်ပတ္တမြားဦးမောင်မောင်)

၁၄။ ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား (၁၄) ၁၆၇

(ဆရာတော်ဦးပုန်နှင့် နန်းမတော်မယ်နု)

စာရေးသူရဲ့ အမှာ

(၁)

ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးစွာကျေးဇူးစကားဆိုချင်တာက ဦးဇင်းဦးဇာဝရ(ကံထွန်းသစ်)ကိုပါ။

(၂)

တစ်နေ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာ ဦးဇင်းဇာဝရ (ကံထွန်းသစ်)နဲ့တွေ့တော့ဦးဇင်းလေးရေး . . . ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထွက်မယ်၊ တပည့်တော်က တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ်ကူညီပေးရမယ်အဲဒါဦးဇင်းလေးအနေနဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုယူပြီး ပင်တိုင်ရေးပါ 'တဲ့။

ဦးဇင်းကံထွန်းသစ်ဆိုတာကရဟန်းအချင်းချင်း အရကောစာပေအရကောအစ်ကိုတစ်ပါးလိုခင်နေရတဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါးပါ။

ဒီတော့ ဘာရေးရမလဲ . . . ?

ပထမဦးဆုံး ခေါင်းထဲဝင်လာတာက ရှေးရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ အတွေးစကားတွေပါဒီစကားတွေ ဟာရင်ထဲမှာအစဉ်သဖြင့်တသသနဲ့စံထားစရာစကားလုံး တွေအဖြစ်ကိန်းအောင်းနေခဲ့တဲ့စကားတွေပါ။ ဒါကြောင့် ကောက်ကာငင်ကာပဲဘဝနေထိုင်နည်းကိုအထောက်အကူ ဖြစ်စေတဲ့ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့စကားနဲ့စကားဖြစ်ပေါ် လာပုံ သမိုင်းကြောင်းတွေကိုရေးမယ်၊ ရွှေစကားများ'လို့ နာမည်ပေးမယ်ဘုရား'လို့လျှောက်လိုက်ပါတယ်ဒီတော့ ဦးဇင်းက-

‘ဟာ. . . ကောင်းတယ်ဦးဇင်းလေး၊ အင်း. . . ဒါပေမယ့်. . .’

ဦးဇင်းက စကားပြောနေရင်း ရပ်သွားတယ်။ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ဦးခေါင်းက အထက်ကို မသိမသာ မော့သွားတယ်။ မိမိကလဲအသာကလေးငြိမ်နေပေးလိုက်ပါ တယ်။ တဒင်္ဂတော့စကားခိုင်းကတိတ်ဆိတ်သွားတယ်ပေါ့။ ခဏကြာတော့ မှိတ်ထားတဲ့မျက်စိက ပြန်ပွင့်လာပြီး ဦးခေါင်းလဲ နဂိုအတိုင်းပြန်မတ်လာပါတယ်။ ပြီးမှ ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပါတယ်။

‘ရွှေစကားများဆိုတဲ့နာမည်က ရိုးပါတယ်။ “ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား”လို့ ပေးလိုက်’တဲ့။

ဦးဇင်းက ကဗျာဆရာပီပီ ခေါင်းစဉ်ကို ကဗျာ ဆန်ဆန် ရွေးပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မဂ္ဂဇင်းမှာလစဉ်ထည့်ပေးရုံသာမက စာမူခေါင်းစဉ်ကိုပါရွေးချယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးဇင် ဦးဇာဂရ (ကံထွန်းသစ်)ကို အတိုင်းထက်အလွန် ကျေးဇူးစကား ဆိုပါရစေ။

နောက်မရှေးမနှောင်းကာလမှာပဲမိမိရဲ့ပထမဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ 'ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုထုတ်ဝေပေးခဲ့တဲ့ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်က သူ့ရုဇွမဂ္ဂဇင်းအတွက်စာမူတောင်းလာပြန်တော့လဲတခြား စာမူများနဲ့အတူ 'ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား' ဆောင်းပါးငါးပုဒ် ရေးပေးဖြစ်လိုက်ပါတယ်ဒီအတွက်ပညာရွှေတောင်စာအုပ် တိုက် မိသားစုကိုလဲ ထပ်ဆင့်ကျေးဇူးစကားဆိုပါရစေ။ မိမိစာအုပ်ကိုအရည်အသွေးမီမိစက္ကူချောနဲ့ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ အတွက် နဝကမ္မဝတ္ထုငွေ မတည်လှူဒါန်းပေးတဲ့ အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)ရဲ့ကျေးဇူးကိုတော့အထူး ပြောစရာမလိုတော့ပါ။ ဘဝထဲကသမိုင်းကျေးဇူး တစ်ခု အဖြစ် ရင်ထဲမှာရှိနေတော့မှာပါ။

(၃)

မြတ်သတိဝါဒီသဒ္ဓမ္မမဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြခဲ့တဲ့စာမူ (၉)ပုဒ်၊ သူရုဇွမဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ စာမူ (၅)ပုဒ်အားလုံး ပေါင်း (၁၄)ပုဒ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်အနေနဲ့ ထုတ်ဝေ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒီခမ္မစာစုတွေဟာရေးချင်တာနဲ့ရေးသင့်တာကို တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ရေးလိုက်တာပါဒီစာစုတွေဖတ်ပြီး စာဖတ်သူအတွက် တွေစရာ ‘ခမ္မအတွေးသစ်’တစ်ခုခု ရသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ စာရေးသူရဲ့အဓိကအမျှော်လင့်ဆုံး ဖြစ်တဲ့အကျိုးအမြတ်ဖြစ်သလိုဒီစာရေးရတာရေးရကျိုးနပ် ပြီလို့လဲ ခံယူပါတယ်။

(၄)

ဒီခမ္မစာစုတွေ တွေးဖြစ်ဖို့ ရေးဖြစ်ဖို့အခါအခွင့် သင့်တိုင်းပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြတဲ့ဆရာတော်ဦးတိလောကသာရ (ရဝေထွန်း)၊ ဘုန်းကြီး ဦးဝိရိယ(တောင်စွန်း)၊ ဘဝမှာ အနီးကပ်စံထားစရာဆရာဘုန်းကြီးများ၊ သူငယ်ချင်းဦးဇင်း များ၊ မျက်နှာဖုံးနဲ့ အတွင်းပန်းချီများကို သံယောဇဉ် နှလုံသားနဲ့ရေးဆွဲပေးတဲ့ ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ၊ ဒကာရင်း၊ ဆရာရင်း၊ စိတ်ဓါတ်နဲ့ စာအုပ်ကို ကူညီဖြန့် ချိပေးတဲ့ ကိုသက်မင်း (ဝင်းတိုးအောင်စာပေ)၊ စာအုပ်နဲ့နွယ်ရာ အားလုံး အားလုံးကို ကျေးဇူးကင်ပါတယ်။

စာရေးသူ
ရဝေနွယ်(အင်းမ)
၁၇. ၅. ၂၀၀၁

“ငါ၏အုခေအုမတို့သည်
ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်အတွက် မိမိတည်ရာ
ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှထွက်မှထွက်၍ အပြင်၌ အစာရာ
စေကာမူ အသက်ကို စွန့်ရစေကာမူ
အသက်မွေးမှုကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အာဇီဝ
သီလကို မဖျက်ပေအံ့”

(ရှင်ဘုရားထံ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၁)

ဗုဒ္ဓဝင်ကို ဇာတ်လမ်းတွဲရှည်ရှည်ကားကြီးသာ
ရိုက်ဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင်ကံဒ်တော်တော်များများမှာအရှင်သာရိ
ပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကို
အားပါးတရဖူးတွေကြရမှာပါအဲ့ဒီလိုဖူးတွေ့တဲ့နေရာမှာ
လည်းအရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုတစ်ပါးစီ
လှုပ်ရှားမှု ပုံရိပ်ထက် တပူးတွဲတွဲပုံရိပ်တွေကို စုပြီးဖူး
တွေကြရမှာ ထင်ပါတယ်။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဝင်
စာမျက်နှာတွေကိုလှန်ကြည့်လိုက်ရင်လူဝတ်ကြောင်ဘဝနဲ့
တပူးတွဲတွဲတရားရှာခဲ့ကြပုံ၊ ရဟန်းဘဝနဲ့ တပူးတွဲတွဲ
သာသာနာပြုခဲ့ကြပုံစတဲ့ပုံရိပ်တွေကတစ်ပါးစီလှုပ်ရှားမှု
ပုံရိပ်တွေထက်ပိုပြီးရုပ်လုံးကြွနေသလားလို့ပါ ဒီရုပ်လုံးကြွ
ပုံရိပ်တွေကိုဒါရိုက်တာတွေကလည်းအလွတ်ပေးမှာမဟုတ်
ပါဘူး။ ဒါက အနုပညာရှုထောင့်က တွေးကြည်မိတာပါ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ စကားတော် မြစ်ဖျားခံရာ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုပါဇာတ်ဆောင် တစ်ပါးအနေနဲ့ ပူးတွဲတွေ့ရပါတယ်။

အခါတစ်ပါးမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ဟာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်နဲ့အတူ တစ်ခုသောတောအုပ်မှာ အရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ကိုပွားများပြီး သီတင်သုံးနေတော်မူ ပါတယ်။ အဲဒီလိုနေရင်း တစ်နေ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မှာ လေနာရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ရောဂါဖြစ်လာတော့ ရောဂါရဲ့ဒဏ်ကို အနည်းနဲ့အများ ခံစားရစမြဲပေါ့။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်လည်းရောဂါရဲ့ ဒဏ်ကသက်သာသလို သက်သာငြား လဲလျောငါးနေ တော်မူပါ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က အရှင် သာရိပုတ္တရာကိုခစားဖို့ ရောက်လာပါတယ်။ အရှင် သာရိပုတ္တရာပြုမူနေပုံ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ရောဂါ တစ်ခုခု ခံစားနေရတာပဲလို့ သိလိုက်ပါတယ်။

“ငါ့ရှင် ဘာရောဂါ ခံစားနေရပါသလဲ”

“တပည့်တော်လေနာရောဂါခံစားနေရပါတယ်”

“ငါ့ရှင်ရှေးတုန်းကဘာဆေးနဲ့ပျောက်ဖူးသလဲ”

“အို ငါ့ရှင် လူ့ဘောင်မှာနေစဉ်အခါတုန်းက ဒီလေနာ ရောဂါဖြစ်ပြီဆိုရင် ငါ့ ရဲ့မယ်တော်က ထောပတ် ပွားသကာ တွေနဲ့ ရောနှောပြီး ရေမရောတဲ့နို့ရည်နဲ့ချက်တဲ့ ‘ယနာ နို့ထမင်း’ ကိုကျွေးပါတယ်။ အဲဒီ ‘ယနာနို့ထမင်း’ နဲ့

ပျောက်ပါတယ်”

ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ သင့်ရဲ့ဘုန်းကံ ငါ့ဘုန်းကံ တကယ်လို့ ရိုမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်ခါ သင်ပြောတဲ့“ဃနာနိ ယမင်းကို” ရကောဠပါရဲ့’

မထေရ်နှစ်ပါးအပြန်အလှန်ပြောဆိုနေတာကိုသစ်ပင် စောင့်နတ်က ကြားသွားပါတယ်ဒီသစ်ပင်စောင့်နတ်က အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ် ကြည်ညိုရင်းစွဲသူပါ။ သူလည်းအရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ရောဂါကိုတစ်ဖက်တစ်လမ်း ကကူညီချင်ဟန်တူပါတယ်ဒါကြောင့်အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဲ့ ဒါယကာအိမ်သွားပြီး“မနက်ဖြန် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အတွက် နိဗ္ဗာနာဆွမ်းလောင်းရင် သားကြီးကို လွှတ်ပေး မယ်”လို့ ပြောဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ အိမ်ရှင်တွေက“သင် မပြောလဲအရှင်သာရိပုတ္တရာကိုငါ့တို့လောင်းလျှူနေကျပဲ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

တို့တို့ပြောရရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ နံနက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဆွမ်းခံကြွ၊အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုအိမ်မှာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်စေ၊အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက်“နိဗ္ဗာနာ ဆွမ်း” သပိတ်ထဲအပြည့်လောင်းလျှူ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကျောင်းပြန်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆွမ်းကပ်ပေါ့။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကအရှင်မောဂ္ဂလာန်ကပ်တဲ့ ‘နိဗ္ဗာနာဆွမ်း’ကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့“ပယောဂ”

ပါနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် “ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန်၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှာမထိုက်၊ သင့်လျော်ရာ တစ်နေရာမှာ သွန်ပစ်လိုက်ပါ” လို့မိန့်ဆိုပါတယ်။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကလည်း “ငါ့ကိုသို့သောသူ ယူဆောင်လာ သောဆွမ်းကို မသုံးဆောင်လေတကား” လို့ စိတ်ထဲစဉ်း စနောင့်အဖြစ်ဘဲသင့်လျော်ရာမှာသွန်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာနဆွမ်းမြေပေါ်မှာရောက်တာနဲ့အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ လေနာရောဂါလဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပါသတဲ့။ ပြီးတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က အောက်ပါ နိဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်လိုက်ပါတယ်။

“ဝစီဝိညတ်ပြန်ခြင်းဟုဆိုအပ်သောနှုတ်မြွတ်ပြောဆို ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော ပျားသတာတို့နှင့် ရောနှော အပ်သော နိဗ္ဗာနဆွမ်းကို ငါသည်အကယ်၍ စားမိသည် ဖြစ်အံ့။ ငါ၏အသက်မွေးခြင်းကို သူတော် ကောင်းတို့ကဲ့ရဲ့ အပ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ၏အခွေအမှုတို့သည် မိမိတည်ရာ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှထွက်၍ အပြင်၌အစာရှာစေကာမူ အသက်ကိုစွန့်ရစေကာမူအသက်မွေးမှုကိုစောင့်ရှောက်ခြင်း အာဇီဝသီလကို မဖျက်ပေအံ့။ ငါသည် မိမိ၏စိတ်ကို နှစ်သက်စေအံ့၊ မလျှောက်ပတ်သော ရှာမိုးခြင်းကို ငါ စက်ဆုပ်ရွံရှာတော်မူအပ်သောမသင့်သောရှာမိုးခြင်းကိုငါ ရှောင်ကြဉ်ပေအံ့။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ် စက်ဆုပ်ရွံရှာတော်မူအပ်သောမသင့်သောရှာမိုးခြင်းမျိုးကို အမြဲပင်မပြုဘဲနေအံ့။”

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

ဒီနေရာမှာ ရှင်းပြစရာတစ်ခုရှိပါတယ်ဘာလဲဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနိဗ္ဗာန်ဆွမ်းကိုသွန်ပစ်ရတဲ့အကြောင်း ပါ။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သား ရဟန်းတော်တွေဟာ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမတွေကိုအမှီပြုပြီးနေကြရတာပါ။ အမှီပြုပြီး နေရတယ်ဆိုတာကို အလှူခံချင်တိုင် ခံခွင့် မရှိပါဘူး။ စည်းတွေဘောင်တွေ ရှိပါတယ်။

စာထဲမှာ အလှူခံခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိမိတ်၊ ဩဘာသ၊ ပရိကထာ၊ ဝိညတ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးမျိုး ရှိပါတယ်။ နိမိတ်ဆိုတာက လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို အမှတ် နိမိတ်ပြုပြီး အလှူခံတာပါ။ ဩဘာသဆိုတာက အဖြောင့် တိုက်ရိုက်မဆိုဘဲ ရိပ်ခါဝဲခါနဲ့ ပြောဆိုပြီး အလှူခံတာပါ။ ပရိကထာဆိုတာက ပရိယာယ် စကားကို ပြောပြီး အလှူခံ တာပါ။ ဝိညတ်ဆိုတာက “ကျောင်းလှူလော့” လို့ အဖြောင့် တိုက်ရိုက် အလှူခံတာပါ။

ရဟန်းတော်တွေဟာ ပစ္စည်းလေးပါးထဲက ဆွမ်းနဲ့ သင်္ကန်းကိုအထက်ကပြောခဲ့တဲ့ နိမိတ်၊ ဩဘာသ ပရိကထာ ဝိညတ်ဆို တဲ့လေးမျိုးနဲ့ လုံးဝအလှူမခံကောင်းပါဘူး။ ကျောင်းကို နိမိတ်၊ ဩဘာသနှစ်မျိုးနဲ့ အလှူခံကောင်း ပါတယ်။ ဆေးပစ္စည်းကျတော့နိမိတ်၊ ဩဘာသ၊ ပရိကထာ ဝိညတ်လေးမျိုးလုံးနဲ့ အလှူခံခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါက စာမှာ

လာတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပါ။

အခုအရှင်မောဂ္ဂလာန်ရလာတဲ့နို့ယနာဆွမ်းဟာ ကိုယ်တိုင် ပယောဂမပါပေမယ့် သစ်ပင်စောင့်နတ်ရဲ့ နှုတ်မြွက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝိညာတ်ပယောဂ ပါနေပါတယ်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာက သွန်ပစ်ခိုင်းတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒီအပြုအမူကိုသီလထဲမှာထည့်ရင်အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓ သီလပါ။ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလဆိုတာကပေဒင်ဟောလို့ ဆေးကုလို့စသည်ဖြင့်မသင့်သောနည်းတွေနဲ့ရှာမှီးလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘမှ ရှောင်ကြဉ်တာပါ။

အပြစ်မကင်းတဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ကြုံတဲ့အခါကြိုက် အရှက်ငိုက်မရှက်အစရှိတဲ့လောကစကားပုံတွေနဲ့ကိုယ့် အပြစ်ကိုယ် ဖော့တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အပြုအမူကိုဖတ်ပြီးကျောထဲချမ်းစိမ့်သွားတာတော့အမှန် ပါပဲ။

x x x

ကျမ်းကိုး

- ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မထမအုပ်

[မြတ်သတိ ဇူလိုင် ၂၀၀၀]

သို့မဟုတ် အခြား
နည်းလမ်း

'လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို
လျှို့ဝှက်ပဲထားသင့်ပါတယ်။
လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို မလျှို့ဝှက်ဘဲ
သူတစ်ပါးပြောမိချေသော်
နှောင်မကောင်းကျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်။'

(ဗမာသံ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား (၂)

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ထဲမှာပထမဆုံးထိတွေ့ခွင့် ရခဲ့တာက မဟောသဓဇာတ်တော်ပါ။ ကလေးဇာတ်ဆောင် ပါလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကလေးဘဝတည်းက ကိုပဲ စွဲစွဲလန်းလန်းကို ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကာလတွေတုန်းက 'စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ဝတ္ထု' ဆိုတဲ့အတွေးထက်ပိုပြီး မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရွယ်၊ ကာလ၊ ဝန်းကျင် တွေ ရွေ့လျားလာတာနဲ့အမျှ မူလအတွေးထက် ပိုပြီး တွေးရမယ့် 'ဇာတ်ဝတ္ထု' အဖြစ် နားလည်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဟော . . . ကြည့်ပါဦး 'လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို လျှို့ဝှက်ပဲ ထားသင့်ပါတယ်' တဲ့။ ဘယ်လောက်တွေ့ဖို့ကောင်းသလဲ။ ဘယ်လောက် လက်တွေ့ဘဝနဲ့ နီးစပ်သလဲ။

မဟောသဓဇာတ်တော်ရဲ့ အခန်းတိုင်းနီးပါးဟာ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အားပြိုင်မှုတွေချည်းပါပဲ။ အဓိကကတော့

မဟောသခနဲ့အဓိကဇာတ်ပို့တွေအားလုံးနဲ့ အားပြိုင်ခန်းတွေပါ။ အဲဒီ အားပြိုင်ခန်းတွေထဲက လက်တွေ့ဘဝနဲ့ နီးစပ်လှတဲ့ အားပြိုင်ခန်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြချက်ပါတယ်။ အနေအထားက မဟောသခ သေနာပတိရာထူးရနေတဲ့ အချိန်ပါ။ “ကိုယ့်ထက်သာမနာလို” ဆိုတဲ့အတိုင်း ရန်ဖက်များဖြစ်တဲ့ သေနက၊ ပက္ကည၊ ကာမိန္ဒ၊ ဒေဝိန္ဒ၊ အမတ်လေးယောက်က မဟောသခကို “ဓမ္မလမ်းကြောင်း”နဲ့ အနိုင်ယူလို့မရနိုင်မှန်းသိတော့ “အဓမ္မလမ်းကြောင်း”နဲ့ အနိုင်ယူဖို့ ကြံစည်ကြပါတယ်။ (ဓမ္မလမ်းကြောင်းနဲ့ အနိုင်ယူလိုတဲ့ စိတ်မျိုးလည်း ရှိဟန်မထင်ပါဘူး) ဘယ်လို ကြံစည်သလဲဆိုတော့ မဟောသခကို “လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို မည်သူအားပြောကြားအပ်သလဲ” လို့မေးမယ်။ အဲဒီ အခါ မဟောသခက “လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့စကားကိုမည်သူမျှ မပြောကြားအပ်” လို့ဖြေလိမ့်မယ်အဲဒီအဖြေစကားရရင် ငါတို့မဟောသခကိုပြဿနာရှာလို့ရပြီဆိုပြီးတိုင်ပင်ကြ ပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ သေနကအမတ်ကို ကျန်တဲ့အမတ် သုံးယောက်က ဆရာတင်ပါတယ်။ မဟောသခကို မေးခွန်း ထုတ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း သေနကအမတ်ကိုပဲ တာဝန်ယူစေ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်သေနကအမတ်ဦးဆောင်တဲ့ အမတ် လေးယောက်တို့ဟာ မဟောသခအိမ်တော်ကို ချီတက်လာ ကြပါတယ်။ မဟောသခအိမ်ရောက်တော့ သေနကအမတ် နဲ့မဟောသခတို့ အမေးအဖြေပြုလုပ်ပုံလိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

ရွှေစကားတိုရှဲ့မြစ်ဖျား

၂၁

“အရှင့်သားတော် သုခမိန်ယောက်ျားတို့မည်သည့် အဘယ်တရား၌ တည်အပ်ပါသနည်း။”

“ဆရာသေနကအမတ် ယောက်ျားတို့မည်သည့်ကား သစ္စာတရား၌သာ တည်အပ်ပါတယ်”

“အရှင့်သားတော် သစ္စာ၌ တည်သောသူသည် အဘယ်ကို ပြုအပ်ပါသနည်း”

“ဆရာသေနက သစ္စာ၌တည်သောသူသည် ဥစ္စာ စည်းစိမ်ကို ဖြစ်စေပါတယ်”

“အရှင့်သားတော် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ဖြစ်စေသော သူသည် အဘယ်သို့ပြုအပ်ပါသနည်း”

“ဆရာအမတ် ဥစ္စာစည်းစိမ်ဖြစ်ပြီးသောသူသည် မိမိရဲ့ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို သူတစ်ပါးတို့အား မပြော အပ်ပါ”

“မဟောသခမသုခမိန် သင့်ရဲ့စကားဟာ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ”

အမတ်လေးယောက်လည်း မဟောသခမီက လိုချင်တဲ့ စကားရတာနဲ့ မင်းကြီးဆီ တစ်ခါတည်း သွားတော့တာပါပဲ။ နန်းတော်ရောက်တော့ ‘မဟောသခမမှာလျှို့ဝှက်အကြံအစည် ရှိကြောင်း မင်းကြီးကိုစိတ်ထဲက မဖြောင့်မမှန် အကောက်ကြံ နေကြောင်း’ လျှောက်ကြပါတယ်။ မင်းကြီးက ပထမ မယုံ ပေမယ့် မင်းကြီးယုံအောင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ထပ်လျှောက်တော့နဂိုကတည်းက အသိဉာဏ်အားနည်းတဲ့

မင်းကြီးက ယုံပြန်ပါတယ်။

“မင်းကြီးအနေနဲ့ မဟောသတကိုခေါ်ပြီး ရာဇမာယာနဲ့ သူမသိအောင် ‘လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို မည်သူ့အား ပြောကြားအပ်သနည်း’ လို့မေးပါ ။ မဟောသတ ကိုယ့် အလိုဆန္ဒမပြည့်မချင်း မည်သူ့ကိုမျှမပြောကြားအပ်၊ ကိုယ့် ဆန္ဒပြည့်မှ ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါတယ်လို့ဖြေပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းကြီးအပေါ် အကောက်ကြံနေတဲ့ လျှို့ဝှက် အကြံအစည်ရှိကြောင်း ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်ပါတယ်” လို့ တခါတည်း လိုချင်တဲ့နေရာရောက်အောင် လျှောက်ကြပါ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းကြီးလဲ အမတ်ငါးယောက်ဆုံတဲ့အချိန်မှာ အမတ်ငါးယောက်လုံးကို မေးတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးပါတယ်။ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို မည်သူ့အား ပြောကြားအပ်သလဲ ပေါ့။ ဒီတော့ အကြံရှိတဲ့သေနကအမတ်က ထပြီး“မင်းကြီးရဲ့ အယူအဆကိုလဲ သိပါရစေဦး”လို့လျှောက်ပါတယ်။ အစဉ် အတိုင်း အနှစ်ချုပ်ပြောရရင်တော့ မင်းကြီးက လျှို့ဝှက် အပ်တဲ့စကားကို မယားကောင်းမယားမြတ်ကိုပြောသင့် တယ်၊ သေနကအမတ်က အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ပြော သင့်တယ်၊ ပတ္တသအမတ်က တအူထုံဆင်း ညီအစ်ကိုချင်းကို ပြောသင့်တယ်၊ ကာမိန္ဒအမတ်က အနုဇာသားကိုပြော သင့်တယ်၊ ဒေဝိန္ဒအမတ်က မိခင်ကိုပြောသင့်တယ်၊အဲဒီလို အသီးသီးဖြေလျှောက်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး မဟောသတ

ရွှေစကားတိုရှဲ့ မြစ်ဖျား

အလှည့်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မဟောသခမ အောက်ပါ အတိုင်းဖြေလျှောက်ပါတယ်။

“အရှင်မင်းကြီး.. လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို လျှို့ဝှက်ပဲ ထားသင့်ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို သူတစ်ပါး ပြောမိချေသော် နောင်မကောင်းကျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး ပညာရှိသူဟာ မိမိလိုအပ်သောအမှုကို အဘယ်သူအားမသိစေအပ်ဘဲ၊ မပြောမဆို နှုတ်စောင့်စည်း ပြီး ချုပ်တည်းသည်းခံရာ၏။ မိမိအလိုဆန္ဒ ပြည့်စုံသော အခါ၌မူကား ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါသည်ပင် ပညာရှိတို့သဘောအလေ့ဖြစ်ပါတော့သည် အရှင်မင်းကြီး”

မဟောသခမရဲ့ အဖြေစကားကိုကြားလိုက်ရတော့ မင်းကြီးလဲ သေနကအမတ်ကို နားသွင်းထားတဲ့အတိုင်း ကိုက်ညီနေတာနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ မဟောသခ သူ့အပေါ်လျှို့ဝှက်အကောက်ကြံ နေပြီးဆိုတာလည်း တစ်ခါတည်းယုံလိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီးမျက်နှာအမှုအရာ ပျက်သွားတာကိုလဲ မဟောသခမ မြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တလော ပြန်လျှောက်ခွင့်မသာတာရယ်၊ နေဝင်သွားတာရယ်ကြောင့် ဦးစွာပဲထပြန်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ မဟောသခ မိမိကို တကယ်လုပ်ကြံတော့မှာပဲလို့ အဟုတ်ယုံပြီး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ နောက်ဆုံး မဟောသခကို အချိန်မီလုပ်ကြံဖို့ သေနက အမတ်ကို လက်စွဲတော်သန်လျက် ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

သေနကအမတ်လဲ မနက်ဖြန်မဟောသခ မင်းကြီးဆီ အခစားဝင်တဲ့အခါ နန်းတော်တံခါးဝက သန်လျက်နဲ့ခွတ်ဖို့ အသင့်။

မဟောသခကလည်း စဉ်းစားပြီး၊ အမတ်လေး ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့စကားကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကိုပြောသင့်တယ်၊ တစ်ယောက်က ညီကို တစ်ယောက်က သားကို၊ တစ်ယောက်ကမိခင်ကို၊ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ရှေးပညာရှိတွေရဲ့ စကားလည်း မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံပြီးပြောတဲ့စကားလဲမဟုတ်နိုင်။ သူတို့စကားတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်သမိုင်းကြောင်း တစ်ခုစီရှိရမယ်။ အဲဒီလိုတွေ့ပြီးနန်းတော်တံခါးဝမှာ အမတ် လေးယောက်အိမ်မပြန်ခင် ထိုင်နေကျခုံကြီးအောက်ကို ဦးစွာ ဝင်ပုန်းနေလိုပဲပါတယ်။ အမတ်လေးယောက်လည်း အဟောသခရိုနေတဲ့ ခုံကြီးပေါ်ကို ထိုင်နေကျအတိုင်း ထိုင်ကြ ပါတယ်။

အဲဒီမှာ သေနကအမတ်ကစပြီးမေးပါတယ် ‘အချင်း အမတ်တို့ မင်းကြီးကိုလျှောက်တံစကားတွေဟာ ကိုယ်တွေ့ နဲ့ယှဉ်ပြီးပြောခဲ့တာလား’ပေါ့။ ကျန်အမတ်တွေကလဲ ဟုတ်ပါတယ်ပေါ့။ သေနကအမတ်က မိမိလည်းကိုယ်တွေ့ ကြောင့်သာပြောခဲ့တာလို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေကို အချင်းချင်း ပြောပြဖို့တောင်းဆိုကြ ပါတယ်။

ရွှေစကားတိုရှဲ့မြစ်ဖျား

ဒီနေရာမှာလဲ သေနကအမတ်ကြီးကစပြီး သူ့ရဲ့ ကိုယ်တွေကို အရင်ဆုံးပြောပြပါတယ်။

သေနက။ ။ အချင်းအမတ်တို့၊ ကျွန်ုပ်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စကိုမင်းကြီးသိရင် အသက်ရှင်ခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမြို့မှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုအဲဒီပြည့်တန်ဆာမကိုအချင်းအမတ်တို့မြင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်သူ့ကို အင်ကြင်းဥယျာဉ်တောမှာခေါ်ပြီး ယောက်ျားတို့ကိစ္စကို ပြုခဲ့ပါတယ်ဒါတင်မကဘဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့လက်ဝတ် တန်ဆာတွေကိုလိုချင်တာနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမကိုသတ်ပြီး သူ့ရဲ့လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကိုကျွန်ုပ်အိမ်ရဲ့ဆင်စွယ်ကောက် ထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ်။ ဒီအမှုကို ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်သာသိပါတယ်။ မိတ်ဆွေကလဲလျှို့ဝှက်ပေး ထားတာဒီနေ့အထိပါပဲဒါကြောင့်ကျွန်ုပ်ကအဆွေခင်ပွန်း မိတ်ဆွေကို ပြောသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ပတ္တမြား။ ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အမှုကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ ကူဋ္ဌနုနာရှိပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ညီပဲသိပါတယ်။ ညီက မနက်စောစောထပြီး သူတစ်ပါးမသိစေရဘဲ အနာကိုဖန်ရည်ဆေးပေးဆေးလိမ်း ပေးပြီး အနာကို ပုဆိုးကြမ်းနဲ့ ရစ်ဖုံးပေးပါတယ်ဒါက နေ့စဉ်ပြုနေကျပါ။ နန်းတော်ရောက်တဲ့အခါ သင်တို့မြင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မင်းကြီးက များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ပေါင်ပေါ်

မှာသာ ဦးခေါင်းတင်ပြီး စက်တော်ခေါ်နေကျပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ ကုဋ္ဌနုနာရီမှန်းသာသိရင် မိတ်ဆွေအမတ်တို့ တွေးသာကြည့်ပါတော့။ နုနာရီတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ညီ တစ်ယောက်သာသိပါတယ်။ ညီကလဲ ကောင်းစွာလျှို့ဝှက် ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က ညီကိုပြောသင့်တယ် လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ကာမိနွဲ့။ ။ ကျွန်ုပ်မှာ လကွယ်နေ့ ဥပုသ်နေ့တိုင်း တစ်လ တစ်ကြိမ်လောက် နရဒေဝမည်တဲ့ ဘီလူးဖမ်းပါတယ်။ အဲဒီလိုဘီလူးဖမ်းပြီးဆိုရင် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နေရာတည်းမနေနိုင် တော့ဘဲ ခွေးရူးလို ဟိုပြေးဒီးလွှားနဲ့ အော်ဟစ်နေရပါတယ်။ ဒီရောဂါအကြောင်းကိုသိထားတဲ့ကျွန်ုပ်သားက ရောဂါဖြစ်တဲ့ နေ့ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ခန်းထဲထည့်ပြီး သော့ပိတ်ထားပေးပါ တယ်။ တစ်ပါးသူတွေ မကြားရအောင်ဆိုပြီး အပြင်မှာလဲ အတီးအမှုတ် တူရိယာသံတွေ ပြုလုပ်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်သားက လျှို့ဝှက်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားကိုပြောသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ဒေဝီနွဲ့။ ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မင်းကြီးဆီမှာရှိတဲ့ပတ္တမြားကို ခိုးထားမိပါတယ်။ ဒီပတ္တမြားက ဘုန်းကျက်သရေနဲ့ စည်းစိမ် ကိုဖြစ်စေတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ပတ္တမြားကို ဆောင်ပြီး မင်းကြီးထံ ခစားပါဝင် တယ်။ မင်းကြီးလဲ သင်အမတ်တို့ကိုမခေါ်မီ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ဦးစွာခေါ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်မိခင်တစ်ယောက်သာ သိပါတယ်။

ရွှေစကားတိုရှု့ မြစ်ဖျား

မိခင်ကလဲ လျှို့ဝှက်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မိခင်ကို ပြောသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

အမတ်လေးယောက်ရဲ့လျှို့ဝှက်စကားတွေကို ခုံအောက်မှာရှိနေတဲ့မဟောသခင်က မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အရောက်မှာ မင်းကြီးရဲ့မိဖုရားကြီးဆီက လျှို့ဝှက်အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာပါတယ်။ စာပါ အကြောင်းအရာကတော့ ‘မနက်ဖြန်မနက် နန်းတော်ဝင်တဲ့ အခါ နန်းတော်တံခါးဝကစောင့်ပြီး မဟောသခင်ကိုလုပ်ကြံ ကွပ်မျက်ဖို့ မင်းကြီးက လက်စွဲတော်သန်လျက်ကို အမတ် လေးယောက်တို့အား ပေးလိုက်ကြောင်း၊ နက်ဖြန်မနက် နန်းတော်သို့မဝင်စေလိုကြောင်း၊ ဒီစကားတွေကို မင်းကြီးက စက်တော်မခေါ်ခင်ပြောပြလို့ သိရကြောင်း’ပါ။

လျှို့ဝှက်စာရတော့ မဟောသခင်လည်း နန်းတော်ကို ပုံမှန်သွားချိန်အတိုင်းမသွားတော့ဘဲ အတော်နောက်ကျမှ သွားပါတယ်။ သေနကတို့အဖွဲ့လဲ အချိန်တော်တော်ကြာ အောင် စောင့်နေပေမယ့် မဟောသခင် မလာတော့တဲ့အဆုံး မင်းကြီးဆီခစားဖို့ ဝင်သွားပါတယ်။ ဒီတော့မှ မဟောသခင်က နန်းတော်ကိုဝင်ပါတယ်။

နန်းတော်ရောက်တော့ မင်းကြီးက ‘မဟောသခင် ဘာကြောင့်နောက်ကျသလဲ’လို့မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးပါတယ်။ ဒီအခါမှာ မဟောသခင်က ‘ကျွန်တော်မျိုးကို

လုပ်ကြံဖို့ သေနကအမတ်တို့ သန်လျက်ကိုင်ပြီး နန်းတော် တံခါးဝက စောင့်နေလို့ပါ' လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ အတော်အံ့ဩသွားပါတယ်။ 'ဒီလျှို့ဝှက်စကား ဘယ်ကရသလဲ'လို့ပြန်မေးတော့ အရှင်မင်းကြီးက လျှို့ဝှက် အပ်တဲ့စကားကို မယားကိုပြောသင့်တယ်လို့ အမိန့်ရရှိဖူး ပါတယ်။ ညက မင်းကြီးက လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်စကားကို မိဖုရားကြီးကို ပြောပါတယ်။ မိဖုရားကြီးဆီက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်မျိုးကြားသိရခြင်းပါ' လို့ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

နောက် သေနကအမတ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အမှုဖြစ်တဲ့ ပြည့် တန်ဆာမကိုသတ်ပြီး လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ယူထားတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။ မင်းကြီးက သေနကအမတ် ကို "မှန်ရဲ့လား" လို့မေးတဲ့အခါ သေနကအမတ်လဲ မထိခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ မှန်တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံရပါတော့တယ်။ ဒီအခါမှာ မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကို နှောင်အိမ်ထဲသွင်း ဖို့ တစ်ခါတည်း အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်။

ကျန်အမတ်သုံးယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အမှုတွေကို ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်းမင်းကြီးကတစ်ခါတည်း နှောင်အိမ်ထဲသွင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှမဟော သမကအောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ပါတယ်။

"အရှင်မင်းကြီးအရှင်မင်းကြီးကလျှို့ဝှက်ထားရမယ့် စကားကိုမိဖုရားကြီးကိုပြောပါတယ်။ အမတ်လေးယောက် ကလဲ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

၂၉

အချင်းချင်းပြောမိကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့အားလုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီးတကယ် တော့ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်စကားကို လျှို့ဝှက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

လောကမှာသက်တမ်းအလျောက် အသက်ရှင်ခွင့် ရနေကြဦးမယ်ဆိုရင် လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ အခါအခွင့်သင့်သလို တွေ့ကြုံနေကြရဦးမှာပါ။ အဲဒီလို တွေ့ကြုံတဲ့အခါမျိုးမှာ မဟောသခရဲ့ စကားကိုသာ အာရုံပြုခဲ့မိရင်. . . .

x x x

ကျမ်းကိုး

-မဟောသဇောတ် (မင်းပူးဦးကြံဘာသ)

ရွာကလေး
ကျေး
၂၃

ကျေး
၂၃

“တောထဲ၌ပရိသတ်မြွေရိနည်းသည်၊
ကြောက်တော်မမူလော”

(တောင်ဖိလာဆရာတော်)

“ကြောက်၍ပင်း
တောထဲ၌ပရိသတ်အနည်းနှင့်နေပါသည်”

(ရွှေပင်သုတေ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၃)

အင်းဝခေတ်စာမျက်နှာတွေလှန်လိုက်ရင် လုံးဝ
ချန်လှုပ်လို့မရတဲ့၊ ရွှေစကားနှစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက
တော့ တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့၊ ရွှေဥမင်ဆရာတော်တို့ရဲ့
စကားနှစ်ခွန်းပါ။ ဒီစကားနှစ်ခွန်းရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာကိုကြည့်
လိုက်တော့. . .

တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ဆိုတာ
အင်းဝခေတ် သာလွန်မင်းတရားလက်ထက်မှာ ပေါ်ထွန်း
ခဲ့တဲ့ဆရာတော်တွေပါ။ အဲဒီခေတ်လတ်တလောက ပစ္စုပ္ပန်
အနေအထားအရ တောင်ဖီလာဆရာတော်က မြို့မှာ
သီတင်းသုံးတဲ့ ဆရာတော်။ မင်းကိုးကွယ်တဲ့ဆရာတော်၊
ရွှေဥမင်ဆရာတော်က တောထဲမှာ ကပ္ပိသုတော်
တစ်ယောက်ကိုသာ အဖော်ပြုပြီး သတင်းသုံးနေတဲ့

ဆရာတော်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်နှစ်ပါးလုံး ပါရမီဇီဝအခံ တွေတူနေကြတော့ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းနှစ်စုံဟာ တစ်ခုတည်းသော ပန်းတိုင်ဆီကိုသာ ဦးတည်နေပါတယ်။ ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်မှန်ရင် လုပ်ဆောင်ချက်လဲမှန်ကြတာ လောကဓမ္မတာပါ။

တစ်နေ့မှာ သာလွန်မင်းတရားဆီကို ‘နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ မန်းစက်တော်ရာ နှစ်ဆူကို ရှာဖွေပေးဖို့ စာသွင်းလျှောက်ထားကြပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ သဘောကျ တာနဲ့ ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိတဲ့ တောင်ဖီလာဆရာတော် အပါအဝင် ဆရာတော်လေးပါးနဲ့အတူ မန်းစက်တော်ရာ နှစ်ဆူရှာဖို့ အင်းဝနေပြည်တော်ကနေ မင်းဘူးကိုကြွခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်တောင် တစ်တောင်ထွက် ရှာလိုက် ကြတာ ရက်တွေသာကုန်လွယ်သွားပါတယ်။ ဘာသဲလွန်စမှ မရဘူးဖြစ်နေပါတယ်။ ရှာလိုက်နားလိုက်စက်တော်ရာအနီး မရှက်ရွာရောက်တော့ အနားယူရင်း တစ်ညတာ ကျိန်းစက်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ တောင်ဖီလာဆရာတော် အိမ်မက်မက် ပါတယ်။ ဘယ်လိုမက်သလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်က ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့လာပြီး “ဘုန်းကြီးတို့လာကြသည် မှာ အန္တရာယ်ကြီးလှပါသည်၊ တောလည်းနက် သားရဲလဲ ထူပြောပါတယ်၊ အဘယ့်ကြောင့်ကြွလာရသနည်း” လို့ မေးပါတယ်။ ဆရာတော်ကလဲ “ရှေးမင်းတို့ သွားရောက်

ရွှေစကားတိုရှုံ့ မြစ်ဖျား

ပူဇော်လေ့ရှိတဲ့ စက်တော်ရာနှစ်ဆူရှိကြောင်း၊ ရာဇဝင်ကြောင်းရှိ၍ ရှာဖွေရန်ကြွလာကြကြောင်း” ပြန်အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ခွေးနက်ကြီးနဲ့လူက “ဤသို့ဆိုလျှင် ခွေးနက်ကြီးဝင်ရာတောသို့ နောက်ကလိုက်လျှင် တွေ့ပါလိမ့်မည်” လို့ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ စကားဆုံးတော့ ဆရာတော်လည်းတစ်ခါတည်းနိုးသွားပါတယ်။ အဖော်သုံးပါးကိုလည်း အိမ်မက်အကြောင်းပြောပြလိုက်ပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ အိမ်မက်အတိုင်းလိုက်ရှာကြပါတယ်။ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က ဆရာတော်ရဲ့ရှေ့က သွားနေတာနဲ့ ခွေးနက်ကြီးနောက်လိုက်ရင်း စက်တော်ရာနေရာရောက်တော့ ပျောက်သွားပါတယ်မန်းချောင်းနဖူးအရောက်မှာ နတ်ဘီလူးတစ်ယောက် ကိုယ်ထင်ရှားပြပြီး စက်တော်ရာနှစ်ဆူကိုလိုက်လံ ညွှန်ပြပါတယ်။

တောင်ဖီလ်ဆရာတော်တို့လည်း စက်တော်ရာနှစ်ဆူတွေ့ပြီဆိုတော့ တောင်ပေါ်မှာပဲ ကျိန်းစက်ကြပါတယ်။ တောင်ဖီလာဆရာတော်ကတော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပြီးပူဇော်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်က စက်တော်ရာကို ပံ့သကူသင်္ကန်းနဲ့ လွှမ်းအုပ်ပြီး “ငါသည် ဘုရားဖြစ်မည်ဧကန်မှန်လျှင် ဤသင်္ကန်း၌ တစ်ရာ့ရှစ်ကွက် စက်လက္ခဏာများထင်စေသတည်း” ဆိုပြီးအဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပါတယ်။ သင်္ကန်းတောက်ဟာကြိုးကြာရုပ်ကဲ့သို့ ကုန်းကွယ်လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကြိုးလည်းကြိုးစား ကြာလည်း

၃၆

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ကြာဦးမယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်နိမိတ်ပါဒါ။ တွေ့ရေးပြလိုက်ရတာ ကတော့ စက်တော်ရာနဲ့ တောင်ဖီလာဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူး ရယ်။ မြန်မာပြည်သားဘုရားဆုပန် ဆရာတော်တစ်ပါးရဲ့ ပုံရိပ်တစ်စိတ်တစ်ဒေသရယ် ကိုကြည့်ညှိစေချင်သိစေချင် လို့ပါ။

တောင်ဖီလာဆရာတော်ဟာ စက်တော်ရာကအပြန် ရွှေဥမင်ဆရာတော်ထံ ဝင်ရောက်ဖူးတွေ့ပါတယ်။ တောင် ဖီလာဆရာတော်က ရွှေဥမင်ဆရာတော်ကို ဖူးရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ သီခြားရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုလည်း ပါလာပါ တယ်။ အဲဒါကတော့ မိမိရေးသားပြုစုထားတဲ့ဝိနည်းငါး ကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယနဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ပြုစု ရေးသားထားတဲ့ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယ တို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ချင်လို့ပါ။

မင်းဆရာတော် ကြွလာတယ်ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ နောက်ကခြေရံပရိသတ်တွေ လှူဖွယ်ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ အပြည့်နဲ့ပေါ့။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က ကပ္ပိယသူတော် တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာပစ္စည်းဝတ္ထုမှလည်း မရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းဝတ္ထုဘယ်လောက်ခေါင်းပါသလဲဆိုရင် မင်းဆရာနဲ့ ပရိသတ်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းမပေးနိုင်လို့ မိမိထိုင်နေကျ သားရေရွယ်အခင်းလေးကို ဖုန်ခါပြီးနေရာ ထိုင်ခင်းပေးရပါတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ပစ္စည်းဝတ္ထု ခေါင်းပါးတာပါ။

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့ လက်ရှိပစ္စက္ခအနေအထားအရ တောထဲမှာ ပရိသတ်မရှိပုံ ပရိသတ်မရှိလို့ ပစ္စည်းဝတ္ထု ခေါင်းပါးပုံတို့ကိုကြည့်ပြီး တောင်ဖီလင်ဆရာတော်က-

“အရှင်ဘုရား . . . တောထဲ၌ပရိသတ်ခြွေရံနည်းသည်၊ ကြောက်တော်မမူလော” လို့မေးလျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က “ကြောက်၍ပင်တောထဲ၌ပရိသတ် အနည်းနှင့်နေပါသည်” လို့ ပြန်မိန့်လျှောက်ပါတယ်။

မထင်မှတ်တဲ့စကားကြားလိုက်ရတော့ တောင်ဖီလာ ဆရာတော် တော်တော်လေးတုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ပါရမီ အခြေခံရှိပြီးသားဆိုတော့ ဒီစကားနဲ့တန်ပြန်အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ “ဪ . . . ငါကတော့ မကြောက်တတ်သူဖြစ်ခဲ့ပါပြီ” ဆိုတဲ့ တန်ပြန်အတွေးပါ။ နောက် တောင်ဖီလာဆရာတော်က သူ့မှာပါလာတဲ့ပစ္စည်း တွေထဲက နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်ပြီး-

“သင်္ကန်းပါဘုရား . . . အရှင်မဟာကဿပကိုဘုရားရှင် ကပ်လျှသော နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကဲ့သို့ မွန်မြတ်သော မင်းဧကရာဇ်လျှ၍ရသော ပစ္စည်းပါဘုရား။ သံသရာကို ချီးမြှောက်သဖြင့် သုံးဆောင်တော်မူပါ” လို့ ပြောဆိုပြီး လျှူဒါန်းပါတယ်။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ကလည်း ကိုယ်တိုင် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ခံယူပါတယ်။ သင်္ကန်းကိုအောက်မချသေးဘဲ တောင်ဖီလာဆရာတော်နည်းတူ သင်္ကန်းကိုအပေါ် မြှောက် လိုက်ပြီး “သာဓု သာဓု ဤသင်္ကန်းကိုရွှေစည်းခုံဘုရားအား

လှူပါ၏” လို့ဆိုပြီး အောက်ပြန်ချထားလိုက်ပါတယ်။
နောက် တောင်ဖီလာဆရာတော်က ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို
တစ်ခုချင်းလှူပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခု လှူတိုင်း လှူတိုင်း
ရွှေဥမင်ဆရာတော်က “ဤပစ္စည်းကို ရွှေစည်းခုံဘုရားအား
လှူဒါန်းပါ၏” လို့ချည်ဆိုပြီး ဘေးကို ချချထားလိုက်
ပါတယ်။

“ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး တောင်
ဖီလာ ဆရာတော် ကဒီလိုတွေးပါတယ်“ဪ... ငါကား
မင်းဆရာဖြစ်၍ ငါ့ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့၌ရှာသဖြင့် ဤသို့
ပြုချေသည်”

“ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့သဘောကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်
ပါဘူး။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့သဘောက“ဤ အရှင်မြတ်
သည် မင်းဧကရာဇ်ဆရာတော်ဖြစ်လျက် ကိုယ်တိုင်ငါ့ထံသို့
လာရောက်၍ ပူဇော်သက္ကရာဇ်များနှင့် ငါ့အားပူဇော်ပေသည်။
ငါကား သူ့ကဲ့သို့ပူဇော်ရန် ပစ္စည်းဝတ္ထုမရှိသောကြောင့်
သူ့အားမပူဇော်ရ။ ထိုအရှင်မြတ်အား ပစ္စည်းပရိသတ် ခြွေရံ
တို့ကိုစွန့်၍ တောနေခြင်းအကျိုးငှာမြတ်သောဆုံးမစကားဖြင့်
ပူဇော်အံ့။ နောက်တစ်ခုအလွန်ရခဲလှစွာသောရဟန်းအဖြစ်ကို
ရပါလျက် မင်းဆရာတော်အခေါ်ခံ၍ နေခြင်းသည်အကျိုးမရှိ
အကျိုးရှိရာကို ရှာစေအံ့” အဲဒီလိုနဲ့လုံးသွင်းနဲ့ ပြုမူပြောဆိုခဲ့
တာပါ။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေလှူပြီးတော့ တောင်ဖီလာဆရာတော်

ရွှေစကားတိုရှုံ့ပြစ်ဖျား

က မိမိရေးသားထားတဲ့ ဝိနည်းငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာ နိဿယနဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရေးသားထားတဲ့ ဝိနည်း ငါးကျမ်း ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယကို တိုက်ဆိုင်ကြည့် လိုကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။ ရွှေဥမင်ဆရာတော် ကလည်း မိမိရေးသားထားတဲ့ ပါဠိအဋ္ဌကထာနိဿယကို ချက်ချင်းပဲ ထုတ်ပြပါတယ်။ တောင်ဖီလာဆရာတော်က ရွှေဥမင်ဆရာတော်ရဲ့ နိဿယကို စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ ကြည့်ရှုပါတယ်။ ကြည့်လို့အားရတော့မှ “ငါရေးသားသည့် နိဿယသည် ကျယ်လွန်းသည်။ ရွှေဥမင်ဆရာတော် နိဿယသည် ကျဉ်းသည်။ ရွှေဥမင်ဆရာတော်နိဿယ သည်ပင် နောင်စားသင်သားတို့အတွက် အားကိုးရာ ဖြစ်လောက်ပြီ။ နှစ်နည်းရှိသဖြင့် လောကဝယ် ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်သော် သတ္တဝါတို့၌ သူ့ဘုရားသာသည် ငါ့ဘုရား သာသည်အငြင်းခုံသာဖြစ်၍ အကျိုးမရှိသကဲ့သို့ ရှိပေတော့ မည်” အဲဒီလိုနှလုံးပိုက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ရေးသားထားတဲ့ နိဿယတွေကို ရွှေစည်းခုံစေတီရင်ပြင်မှာ မီးပူဇော်လိုက် ပါတယ်။ ပြီးမှာပြန်ကြွသွားပါတယ်။

ရှေးရှေးဆရာတော်ကြီးတွေဟာ ဘာစာမူခ ဘာလာဘ သက္ကာရမှ မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ ကျမ်းပေါင်းများစွာကို တကယ့်သဒ္ဓါနှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့ ရေးသွားတာပါ။ အဲဒီခေတ် ကာလက ဘောလ်ပင်တွေ၊ စာရွက်တွေ၊ လျှပ်စစ်မီးတွေ မပေါ်သေးတော့ ပေရွက်မှာ ကညစ်တံနဲ့ မီးခွက်ထွန်းပြီး

ခဲရာခဲဆစ်ရေးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါတင်မကသေးဘဲ ကျမ်းချင်း တူလို့ ကိုယ်ရဲ့ကျမ်းစာက အားနည်းချက်ရှိနေရင်လည်း မီးပူဇော်ပစ်ဖို့ဝန်မလေးကြပါဘူး။ ဒါတွေကတော့ စာရေးတဲ့ အခါတိုင်းတွေးရမယ့်အတွေးတွေလို့ နားလည်ထားမိ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ လက်တွေ့ အနေအထားနဲ့ကွာဟနေပြန်ပါတယ်။ “ဪ... ဒီအတွေး တွေ တွေးဖြစ်ပါလား” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖော့ပြီး ဖြေဆည်လိုက်ရပါတယ်။

တောင်ဖီလာဆရာတော်နဲ့ ရွှေဥမင်ဆရာတော် နှစ်ပါးရဲ့ အပြုအမူတွေကို ကြည့်နေသူတွေထဲမှာ ကပ္ပိယသူတော်လဲ ပါပါတယ်။ ကပ္ပိယသူတော်က သူ့ဆရာတော်ရဲ့ အပြုအမူ တွေကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ဖီလာဆရာတော်ပြန်ကြွသွားတော့ရွှေဥမင်ဆရာတော် အနားကပ်ပြီး... . .

“ဘုန်ကြီးတို့ဝိနည်းမှာ သဒ္ဓါ၍လှူသောပစ္စည်းကို မသုံးဆောင်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုမပေးအပ်၊ ပေးသော်သူသဒ္ဓါ တရားကို ဖျက်ဆီးသည်မည်ရကား သဒ္ဓါဒေယျဝိနိပါတိ တဒုက္ကဋ်အာပါတ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ အဘယ့် ကြောင့် မင်းဆရာကိုယ်တိုင်လာ၍ လှူသည့် ပစ္စည်းကို အားပါးမနာ သူရှေ့တွင်ပင်ရွှေစည်းခုံကိုလှူဘိသနည်း။ မသင့်လော” လို့အပြစ်တင်ဟန်နဲ့လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က “သူတော် ငါစောင့်၏။ သူတော်

ရွှေစကားတိုရှုံ့မြစ်ဖျား

ဆရာတော်ကို ငါဆုံးမလိုက်သည်။ ဒီကအပြန် စစ်ကိုင်း
လေးထပ်ကြီး သူနေသောကျောင်းတော်ကို သူတော်ဆရာ
တော် ဝင်ဝံ့ပေလျှင် လောကဝယ်အာဂယောကျ်ားပဲ” လို့
ပြန်အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။

မကြာခင်တစ်ရက်မှာ ရွှေဥမင်ဆရာတော်နဲ့ ကပွဲယ
သူတော်ဆီကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီ
သတင်းကတော့ “တောင်ဖီလာဆရာတော် ရွှေဥမင်
ဆရာတော်ဆီကအပြန် မြို့နေမင်းဆရာအဖြစ်ကို ရှက်ရှုံ့လို့
စစ်ကိုင်းတောင် အရှေ့ချောက်ကြား တောင်ဖီလာတောရမှာ
တောရဆောက်တည်သွားကြောင်း” ဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ရွှေဥမင်ဆရာတော်က သူတော်ကို “ကိုင်း
ဘယ့်နယ်လဲ” ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ တာသွားပုံကို တွေးပြီး
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေပုံ ပုံရိပ်နှစ်ခုကို အတွေးနဲ့ပုံဖော်
ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

x x x

ကျမ်းကိုး

- သီလဝိသောဓနီ (တတိယနိမော်ဆရာတော်)
[မြတ်သတိ - စက်တင်ဘာ - ၂၀၀၀]

‘ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှားကျလွန်
မိုက်မှားမိပါသည်။
တပည့်တော်
ကန်တော်ဝန်ချတောင်ပန်းပါ၏ ဘုရား’
(ထောင်လှပင်းသာ)

‘မင်းသားချည်းမှားသည်မဟုတ်၊ ငါလဲ
မှားလေသည်။ မင်းသားလဲ ပုထုဇဉ်
ငါလဲပုထုဇဉ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ပုထုဇဉ်ကတိကို
လိုက်စားမိသည့်အတွက်
ဖြစ်ကြသောကြောင့် မှားကြချေပြီ။
ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်ကြသော်လည်း
မင်းသားက ပုထုဇဉ်အငယ်
ငါကပုထုဇဉ်အကြီးဖြစ်၍
ငါက မင်းသားထက် သွန်၍
မိုက်မှားမိချေသည်။’

(လောင်းထောင်သာယာပိုင်သရဏေ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၄)

ကုန်းဘောင်ခေတ် စာမျက်နှာတွေလှန်လိုက်ရင်ရှေ့ပိုင်း
စာမျက်နှာတွေဖတ်ရတာ အားပါသလောက် နောက်ပိုင်း
စာမျက်နှာတွေကျတော့ သိပ်ပြီးအားမပါတော့ပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ‘ဇာတ်သိမ်းပိုင်း’ကို သိထားပြီး
ဖြစ်တာကိုး။ ဆရာညိုမြကတော့ ကုန်းဘောင်ရှာပုံတော်
စာအုပ် ထဲမှာ ကုန်းဘောင်တစ်ခေတ်ကို နေထွက်ချိန်၊
မွန်းတည့်ချိန်၊ နေဝင်ချိန်ဆိုပြီး လောကနေ့တစ်နေ့နဲ့
ဥပမာပေးထားပါတယ်။ အတက်ကာလ၊အဆင်းကာလ
အားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အလောင်းမင်းတရားကနေ
ဘိုးတော်ဘုရားနတ်ရွာစံတဲ့အထိကို အတက်ကာလ၊
ဘကြီးတော်မင်းတရားကနေ သီပေါမင်းအထိကိုအဆင်း
ကာလလို့ ဆိုထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ်

ငြိမ်း

ရဝေဇ္ဇာယ် (အင်းမ)

(ရှေ့ပိုင်း)မြန်မာပြည်မြေပုံအရ အာသံ၊ မဏိပူရ၊ ဇင်းမယ်၊ အယုဒ္ဓယတို့ဟာ မြန်မာ့အင်ပါယာဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အောင်မြင်ခြင်း၊ ကျရှုံးခြင်းဟာ လောကဓမ္မတာဆိုပေမယ့် သမိုင်းကျရှုံးခြင်းတွေကျတော့ နောင်မျိုးဆက်များစွာအထိ ဒီကျရှုံးမှုဒဏ်တွေကို ခံစားရပါတယ်။ နိုင်ငံသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ အတိတ်ခေတ်ရဲ့ သမိုင်းကျရှုံးမှု ဒဏ်ရာတွေကို ဦးစွာကုစားပြီးမှ ကျန်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကို တစ်ဆင့်ချင်းတည်ဆောက်ရတာကိုး။ သမိုင်းဒဏ်ရာတွေ ကလည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာ နှစ်မျိုးရှိတဲ့အနက် ရုပ်ပိုင်းဒဏ်ရာကို ကုစားဖို့ လွယ်ကူ သလောက် စိတ်ပိုင်းဒဏ်ရာကျတော့ အချိန်ကာလ များစွာ ယူပြီး ကုစားရပါတယ်။ တချို့သမိုင်းအရံတွေကြတော့ မျိုးဆက်ကုန်တဲ့အထိပဲ ဒဏ်ရာအမာရွတ်တွေကျန်သွားမယ့် အနေအထားပါ။ ရေးနေကျ ရွှေစကားတွေအကြောင်း မရေးခင် ဒီအတွေးတွေအရင်ဝင်လာတာကတော့ရွှေစကား အတွက် ရေးဖို့လှန်ထားတဲ့စာမျက်နှာတွေက ကုန်းဘောင် ခေတ်စာမျက်နှာတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ ။ ကဲ. . . ကုန်းဘောင် ခေတ်စာမျက်နှာတွေထဲက ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျားခံရာ လိုက်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်။

x x x

တစ်နေ့မှာ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်က ဦးတေဇဆိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါးကို စာပြန်ခိုင်းပါတယ်။

စာပြန်ရတာက သမားရိုးကျပုံစံနဲ့ပြန်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ခေါ်ပြီး ပြန်ခိုင်းတာပါ။ ပြန်ခိုင်းတဲ့စာတွေကတော့ ဘိက္ခုပါတိမောက် ပါဠိနိဿယအကုန်၊ ဘိက္ခုနီပါတိမောက် ပါဠိနိဿယအကုန်၊ ခုဒ္ဒကသိက္ခာ၊ ပါဠိနိဿယအကုန်၊ မူလသိက္ခာပါဠိနိဿယအကုန်ပါ။ ဒီစာတွေက ဝိနည်းပိုင်းဆိုင်ရာစာတွေပါ။ စာပြန်ရမယ်လို့ ကြိုတင်သိထားတာရယ်၊ ပြန်ခိုင်းတဲ့စာတွေက များလွန်နေတာရယ်ကြောင့် ဦးတေဇကအကုန်မရပါဘူး။ အချို့တစ်ဝက်ကိုပဲ ရပါတယ်။ မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကလည်း အရမချင်း အထပ်ထပ်ပြန်ဆိုခိုင်းပါတယ်။ အစကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခွင့်မရလာတာကြောင့် ဘယ်လိုပြန်ခိုင်းပြန်ခိုင်း မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာမရ၊ ရကောင်းလားဆိုပြီး သဲဒဏ် ရေဒဏ်ပေးပါတယ်။

စာပြန်ခိုင်းခံရသူ ဦးတေဇဆိုတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ငူမင်းသားရဲ့ရဟန်းပါ။ တောင်ငူမင်းသားက သူ့ရဟန်း မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဒဏ်ထမ်းနေရတဲ့သတင်းကို ကြားသွားပါတယ်။ သတင်းကြားတာနဲ့ ကျောင်းကို တစ်ခါတည်း ထလိုက်သွားပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ သူ့ရဟန်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဒဏ်ထမ်းနေရတာကိုမြင်ရပါတယ်။ သူ့ရဟန်း အတွက်အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဆီသွားပြီး တပည့်တော်ရဲ့

ရဟန်း စာမရပေမယ့် ဝိနည်းသိက္ခာနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ အကျင့် ပျက်မှုများ ရှိပါသလား'လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ သာသနာပိုင်ဆရာတော်က 'အကျင့်သိက္ခာပုဒ်အပျက် လိုက်နာကြောင်းငါသိတယ်။ ဒင်းစာမရလို့ဒဏ်ပေးတာ' လို့ ပြန်အမိန့်ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ တောင်ငူမင်းသားက 'စာမရသော်လည်းအကျင့်သိက္ခာပုဒ်မပျက် ရင်သည်းခံတော် မူသင့်ပါတယ်။ မေ့နေတဲ့စာကို နောင်ပြန်ကျက်ရင် ရနိုင်တာပဲမဟုတ်လားဘုရား'လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကလည်း 'မဟုတ်ဘူးမင်းသားရဲ့ ဒင်း ဝိနည်းသိက္ခာကျမ်းကို အာဂုံအမြဲဆောင်ထားရမှာကို အရဆောင်မထားလို့ နောင်မှတ်သွားအောင် ငါက ဒဏ်ပေး ထားတာ'လို့ ထပ်မိန့်ပါတယ်။ တောင်ငူမင်းသားက ကိုယ့် ရဟန်းဆိုတဲ့သံယောဇဉ်ရယ်မင်းသားဆိုတဲ့ဂုဏ်ရယ်ကြောင့် 'မာန်'လေး ဝင်လာပုံရပါတယ်။ အဲဒီဝင်လာတဲ့ 'မာန်'လေးနဲ့ အတူ တောင်ငူမင်းသားက အရှင်ဘုရားဟာမဟုတ်သေး ပါဘူး။ အရှင်ဘုရားက အခုချက်ချင်း အကုန်ရုရမယ်လို့ အမိန့်ချပြီး ချက်ချင်းပြန်ခိုင်းတော့ ဘယ်လာနိုင်မှာလဲ။ စာကျက်ရက်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းတာမရလို့ဒဏ်ပေးတယ်ဆို တော်သေး။ အခုအပြစ်ပေးတာလဲ အတော်ပင်ပန်းနေပြီ။ သည်းခံတော်မူပါဘုရား'လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကလည်း သာသနာပိုင်ဆိုတဲ့ရာထူးကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရှေးထားတာမှမဟုတ်တာ။ ဘက်စုံ

ထက်မြက်လို့ရ၊ထားတာကိုး။ ပြီးတော့တောင်ငူမင်းသား နည်းတူ 'သာသနာပိုင်'ဆိုတဲ့ 'မာန်'ကလေးကလည်း တစ်ခါတည်းဝင်လာလေတော့ 'နင် ဘာလာစကားများ နေတာလဲ'ဆိုပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ထွေးခံနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက် ပါတယ်တောင်ငူမင်းသားကလည်းထွေးခံကိုကောက်ပြီး ဆရာ တော်ကို ပြန်ပေါက်ပါရော။ဒီတော့ဆရာတော်က ထ,တဲ့ပြီးခြေထောက်နဲ့ပြေးကန်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ တောင်ငူ မင်းသားကလည်း အကန်ခံနေရာကနေချက်ချင်းထ၊ ဆရာတော်ကိုဖက်ပြီး နပန်းသတ်တော့တာပါပဲ။ သာသနာ ပိုင်ဆရာတော်နဲ့ တောင်ငူမင်းသား ထွေးလုံးရစ်ပတ်နဲ့ နပန်းသတ်နေကြတာကို အနားမှာရှိတဲ့ တိုက်အုပ်၊ တိုက် ကြပ် ဘုန်းကြီးတွေ၊ ကပ္ပိယတွေကဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေ ကြရပါတယ်။ ဘယ်သူမှဝင်ပြီး မခွဲဝံ့ကြပါဘူး။ နောက် မဟာဒါနဝန်ရောက်လာပြီး မဟာဒါနဝန်ကခွဲပေးမှ ရန်ပွဲ ပြီးသွားပါတယ်။တောင်ငူမင်းသားကလည်း သူ့ရဲ့ရဟန်း ဦးတေဇကို ဒဏ်ထမ်းနေရာကနေပင့်ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။

ဒီသတင်းကို ဘိုးတော်ဘုရားကြားသွားတော့ 'အင်း တောင်ငူကလည်း တောင်ငူပဲ။ မောင်းထောင်ကလဲ မောင်း ထောင်ပဲ'လို့ ညည်းတွားမိန့်တော်မူပါတယ်။ ဘိုးတော် ဘုရားအနေနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်းသားတော်၊ တစ်ဖက် ကလည်း သာသနာပိုင်ဆရာတော်၊ ဘုန်းကြီးဘက်က မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ လောကဓေးနဲ့ကြည့်ရင်

အမြင်မလှပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူဖြစ်တဲ့သားတော်အနေနဲ့ ဝန်ချတောင်းပန်စေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သားတော် တောင်ငူမင်းသားက ခပ်စွာစွာ ခပ်ထက်ထက် မာနနဲ့မိမိ ပြောလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှတောင်းပန်မှာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ကိုယ့်သားတော်အကြောင်း ကိုယ်သိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ သားတော်တောင်ငူမင်းသားကိုနိုင်တဲ့ ရန်ကုန် ဝန်ကြီး ဦးကျော်ရွှေကို အကူအညီတောင်းရပါတယ်။ ဦးကျော်ရွှေ ဆိုတာက တောင်ငူမင်းသားငယ်ငယ်က ချိပြီးထိန်းကျောင်း ခဲ့ရသူ။ ရိုက်သင့်ရင် ရိုက်ပြီးဆုံးမခဲ့သူ ။ တောင်ငူမင်းသား ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်ကြောက်ရိုသေရသူ၊ တောင်ငူ မင်းသားက ငြင်းမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး ။ လောကထုံစံ အတိုင်း နိုင်ရာနဲ့ကိုင်တွယ်တာပါ ။ ဘိုးတော်မင်းတရား ၊ အနေနဲ့ သားတော်တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲနရာမှာလဲ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးသာသိတဲ့ တောင်းပန်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ သံဃာ့ပရိသတ်၊ မင်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်အလယ်မှာ တောင်းပန်စေချင်တာပါ။ ဘိုးတောင်မင်းတရားက သူ လိုချင်တဲ့ပုံစံကိုပါ တစ်ပါးတည်းပြောပြပါတယ်။

ဦးကျော်ရွှေက တောင်ငူမင်းသားကို လောကရေး၊ ဓမ္မရေးတွေနဲ့ဆုံးမပြီး သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကို ဝန်ချ တောင်းပန်ဖို့ပြော၊ တောင်ငူမင်းသားကလည်းခေါင်းညိတ်၊ ဒီလိုနဲ့ ဝန်ချတောင်းပန်ပွဲအစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ကြပါတော့ တယ်။

နန်းတော်ရဲ့ ဇေတဝန်ဆောင် သံဃာစင်ပေါ်မှာ
 မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်၊ သုမ္မာဝင်ဆရာတော်
 များ၊ အောက်ခြေမှာ ဘိုးတော်မင်းတရားနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး၊
 ဝန်ကြီးဦးကျော်ရွှေ၊ အမတ်ကြီးဦးပေးဦး၊ အခြားမှူးမတ်
 ကြီးများ၊ သားတော်သမီးတော်များ၊ မောင်းမိသံများ၊
 ရဟန်းပရိသတ်၊ မင်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ် စုံစုံညီညီ၊
 ရဟန်းတော်များဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စပြီးလို့ ငါးပါးသီလယူ
 ပရိတ်တရားတော်လည်းနာပြီးပြီ။ အပ်ကျသံကြားရလောက်
 အောင် ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေပါတယ်။
 အားလုံးရဲ့စိတ်က တောင်ငူမင်းသားဆီမှာတောင်ငူမင်းသား
 ဆီကအသံကို အားလုံးနားစွင့်နေကြပါတယ်။ တောင်ငူ
 မင်းသားက ဦးကျော်ရွှေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
 စုရတော့မလားပေါ့။ ဦးကျော်ရွှေက ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်ပါ
 တယ်။ တောင်ငူမင်းသားက ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေရာကနေ
 ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီပြီး-

**‘ကျေးဇူးတော်ရှင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရား...
 တပည့်တော်သည် မကောင်းသောဒေါသ၏နောက်ပါပြစ်၍
 စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆရာတော်အား ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
 မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှား ကျူးလွန်
 မိုက်မှားမိပါသည်။ ထိုမိုက်မှားကျူးလွန်မိသောအပြစ်ကို
 ချမ်းသာပေးသနားတောမူပါ ရန် တပည့်တော်
 ကန်တော့ ဝန်ချတောင်းပန်ပါ၏ ဘုရား။**

ဝန်ချတောင်းပန် ကန်တော့ သည် အတိုင်း
တပည့်တော်ကို သနားသောအားဖြင့် သည်းခံ
တော်မူပါရန် အကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့ဝန်ချပါကြောင်း
ရိုခိုး လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်ဘုရား'လို့ ဝန်ချ
တောင်းပန် လိုက် ပါတယ်။

တောင်ငူမင်းသားရဲ့စကားဆုံးတာနဲ့ ပရိသတ် အားလုံးက
ဝိုင်းပြီး သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။ ပရိသတ်အားလုံး
သာဓုခေါ်သံအဆုံးမှာမောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်
က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

**'အင်း... သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု ငါသည်းခံ၏။
မင်းသားချည်း မှားသည်မဟုတ်။ ငါလဲ မှားလေသည်။
မင်းသားလဲ ပုထုဇဉ်၊ ငါလဲ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ပုထုဇဉ်ဂတိ
လိုက်စားမိသည့်အတွက် ဖြစ်ကြသောကြောင့် မှားကြချေပြီ။
ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မင်းသားက ပုထုဇဉ်အငယ်၊
ငါက ပုထုဇဉ်အကြီးဖြစ်၍ ငါက မင်းသားထက်သာ လွန်၍
မိုက်မှားမိချေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏အရေတော်ကို
ဝတ်ဆင်မြန်းလျက် မဟာသံဃရာဇာအမည်ကိုရရှိသဖြင့်
သည်းမခံနိုင်ဘဲ သာသနာပိုင်ဂုဏ်ယစ်မှူးသောကြောင့်
ဒေါသာဂတိကိုလိုက်စားမိသဖြင့် ဖြစ်ရချေသည်။ သို့အတွက်
မင်းသားလဲငါ့အပေါ်၌အမျက်မထားလေနဲ့၊ သည်းခံပါလေ'**

သာသနာပိုင်ဆရာတော်က ခေတ္တရပ်လိုက်တော့
ပရိသတ်အားလုံးက ဝိုင်းပြီး သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။ ပြီးမှ

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

ဆရာတော်က မိန့်လက်စစကားကိုဆက်ပြီး မိန့်ပါတယ်။
 ‘မင်းသားကို ဥပမာတစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား
 ဟောတော်မူသော မဟောသဇောတ်တော်မှာစူဠနိမင်းဟာ
 မဟောသဇောတ်ကို သတ်ပစ်ရန်သာဒေါသအမျက်ထားပြီးလျှင်
 ကြံစည်လျက်ရှိနေသည်။ မဟာဥပကာရီမင် လိုက်ခေါင်း
 အတွင်းသို့ကျရောက်မှ နောက်နောက်က ပျက်စီးအောင်
 ကြံခဲ့ကြသော ဒေါသအမျက်ကြီးတွေကို တစ်ခါတည်း
 ပျောက်ကွယ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ချင်း
 လဲကြ၍ ချစ်ကြည်ကြသောအဖြစ်သို့ ရောက်လေသကဲ့သို့
 ဤနန်းတော်ဇေတဝန်အဆောင်သည် မဟာဥပကာရီမင်
 လိုက်ခေါင်းဟု သဘောထား၍ ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါသအမျက်
 တို့သည် တစ်ခါတည်းစွန့်ပစ်ပယ်ဖျောက်ပြီး အသက်ချင်း
 လဲကြသကဲ့သို့ ရှေ့ကိုအသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး
 မေတ္တာစိတ်မပျက်ကြရအောင်သာ သတိပြုကြရန် ဖြစ်တော့
 သည်ကို အသင်မင်းသား မှတ်ယူပါတော့”

သာသနာပိုင်ဆရာတော်ရဲ့ တရားမိန့်ကြားသံ ဆုံးတော့
 ပရိသတ်အားလုံးက သာဓုထပ်မံခေါ်ကြပါတယ်။ နောက်
 တောင်ငူမင်းသားကိုယ်တိုင် အလှူတော်သင်္ကန်းတွေကို
 ဆရာတော်များအားကပ်လှူပါတယ်။ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးလို့
 ဆရာတော်တွေပြန်ကြွတဲ့အခါ တောင်ငူ မင်းသားက
 သာသနာပိုင်ဆရာတော်ရဲ့ဖိနပ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး ဖိနပ်ကို
 ခင်းပေးပါတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပရိသတ်တွေရဲ့

၅

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

မျက်နှာမှာကြည်နူးကျေနပ်စိတ်တွေကအထင်းသားနေမှာပါ။
 တကယ့်တော့ ဒီပွဲဟာ မောင်းထောင်းသာသနာပိုင်
 ဆရာတော်နဲ့ တောင်ငူမင်းသားတို့ ကိုယ့်ရဲ့ မာနကို နိဝါတ
 ဆိုတဲ့ဆပ်ပြာနဲ့ ဖွပ်လျှော်တဲ့ပွဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် မာနနဲ့
 နိဝါတ လဲလှယ်တဲ့ပွဲ။ ဒါမှမဟုတ် တမလွန်ကို မာနတွေ
 ယူမသွားဘဲ နိဝါတတွေသာယူသွားမယ်လို့ တရားဝင်
 ကြေညာတဲ့ပွဲ။ ဘာပဲပြောပြောနိဝါတမင်လာနဲ့ ပြည့်စုံလှတဲ့
 ပွဲတစ်ပွဲပါပဲ။ မောင်းထောင်းသာသနာပိုင်ဆရာတော်ရဲ့
 “ငါကပုထုဇဉ်အကြီးဖြစ်၍ ငါကမင်းသား ထက်သာလွန်၍
 မိုက်မှားမိချေသည်” ဆိုတဲ့စကားဟာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ
 ဘယ်လောက်အထိ မြည်ဟည်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မပြောတတ်
 ပေမယ့် စာရေးသူကတော့ မောင်းထောင်းသာသနာပိုင်
 ဆရာတော်ရဲ့ နိဝါတမင်လာကိုအာရုံပြုပြီး ကန်တော့လိုက်
 မိတာတော့အမှန်ပါ။

x x x

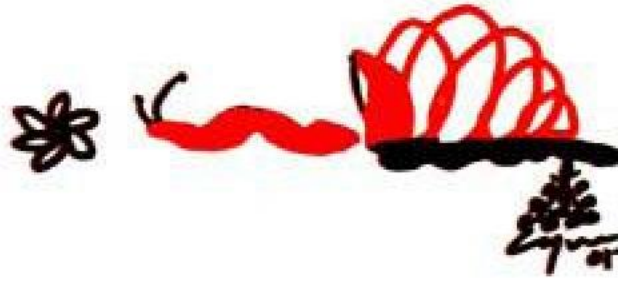
ကျမ်းကိုး

(၁) ပါးစပ်ရာဇဝင် (မော်ပီဆရာသိန်းကြီး)

(၂) ကုန်းဘောင်ရာပုံတော် (ညိုမြ)

မြတ်သတိ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၀

အောင်မြင်စွာ
အောင်မြင်
191

“လူထွက်သောရဟန်းသည်
အဘယ့်ကြောင့် မမှိုက်ဘဲရှိတော့မည်နည်း။
ရဟန်းမည်သည်ကား သူတစ်ပါးလှူသော
အဝတ်အစား၊ သူတစ်ပါးလှူသော
အရိပ်သစ်မ်းကို သုံးဆောင်စားသောက်၍
ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရပေသည်။
စာပေကျမ်းဂန်သင်ကြားလိုကသင်ကြားနိုင်၏။
မသင်လိုလျှင်လဲ သင်္ကန်းကြီးကို
ခြေတန်ကာသာအိမ်လိုသမျှ
အိမ်နေနိုင်သည်။
ထိုသို့စဉ်လျက် သူ့ကျွန်ခံဦးမည်၊
မယားကျွန်ပြု၍ လုပ်ကျွေးဦးမယ်၊
လူထွက်သောရဟန်းထက်
မှိုက်သောလူမရှိပြီ။ လူမှိုက်မယား
ဖြစ်ချေက ကျွန်ုပ် မဆင်းရဲပြီလော”

(အညွှန်းသီးကျမ်းတစ်ပုဒ်)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၅)

“ကဲ ဒီနေ့တော့ တော်ဦးစို့ကွယ် ၊ မနက်ဖြန်မှ ကျန်တာကို ဆက်ပြီးပို့ချကြတာပေါ့”

‘အင်း... ဒီနေ့စာချတာအချိန်နည်းနည်းကြာသွား လို့လား မပြောတတ်ဘူး။ ရင်ထဲက မောလာသလိုပဲ။ အသက်အရွယ်ကလည်း စကားပြောလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ အင်း... ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့လူ အိုထဲရောက် လာပါပကော။ ဘာလို့လို့နဲ့ စာပေပို့ချလာတာလည်း အနှစ် သုံးဆယ်ကျော်လာပြီ။ ဒီနှစ်စာလိုက်သံဃာနှစ်ရာဝန်းကျင် လောက်ရှိအံ့ထင်ပါရဲ့။ တကယ်ဆိုဒီထက်မက သံဃာ များများကို ပို့ချပေးချင်တာ။ ဒါပေမယ့် နေရာက မပေးနိုင် ဘူး။ဒါတောင်အင်းဝနေပြည်တော်က န ရာဝရာမင်း ပုညရှင်

၅၈ ရဝေနွယ် (အင်းမ)

စေတီတော်လာဖူးရင်းကျောင်းထဲဝင်လာလို့ကျောင်းဆောင်
တွေဆောက်လှူလို့ အမယ်“တိလောကဂူရု” ဆိုတဲ့ဘွဲ့တောင်
ကပ်သွားသေး။ အဲဒီတုန်းက အသက်က ဘာရှိသေးတုန်း။
သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့ ၊ ဒီကတည်းက
အားလုံးက“တိလောကဂူရု”ဆရာတော်လို့ဘဲ ခေါ်ကြတော့
တာ။ တိလောကဂူရုဆိုတော့ လောကသုံးပါးရဲ့ဆရာပေါ့။
မင်းဆရာလည်းဖြစ်ပြီး၊ စာသင်သားကိုယ်တော်လေးတွေ
အားထားရတဲ့ဆရာလည်းဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ဪ။ . အင်း
. . ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကျေးဇူး. . . သူ့ကျေးဇူး
ဒီဒကာမလေး အခုချိန် ရှိပဲရှိသေးလား။ ရှိရင်လည်း
ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ပေါ့။

x x

ဒီအတွေးတွေကတော့ တိလောကဂူရုဆရာတော်ရဲ့
ပုံရိပ်တွေထဲက နောက်ပိုင်းပုံရိပ်တစ်ခုကို စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး
တွေးကြည့်လိုက်တာပါ။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်လဲ မကြာ
မကြာတွေးဖြစ်မယ့် အတွေးတွေလို့ထင်ပါတယ်။ တွေးဖြစ်
အောင်လည်း နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းက ခိုင်မာခဲ့တာကိုး။

xx

၁၀၃၄ ခုနှစ်၊ ပြည်မင်းတရားသားတော် နုရာဝရမင်း
လက်ထက်။ရွှေစည်းခုံစေတီ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းအနီး
ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ နှစ်ဆယ်စွန်းစ ရဟန်းပျိုလေး
တစ်ပါး စာသင်နေပါတယ်။ တနေ့မှာ အရွယ်အလျောက်

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

လူငယ်တွေ၊ တွေးရင် လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာပါတယ်။ ကိုယ့်အရွယ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လဲ လူ့ဘဝမှာ နေလို့ ကောင်းတဲ့အရွယ်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်းပဲ လူဝတ်လဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းဘဝမှာ ဘာ လုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား ဦးစွာဘုရား ရှိခိုးပြီးမှလုပ်တဲ့ အပြုမူလေးက အကျင့်ပါနေလေတော့ အခုလူဝတ်လဲဖို့ စီစဉ်တော့လည်း လုပ်နေကျအပြုအမူကလေးက ဦးစွာ ခေါင်းထဲဝင်လာပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လို ဝင်လာသလဲဆိုတော့ “လူမထွက်ခင် ရဟန်းဝတ်နဲ့ ရွှေစည်းခုံဘုရားကို ရှိခိုးလိုက် ဦးမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ လူထွက်မယ်” ဆိုတဲ့ အတွေးပါ။

ဒါကြောင့် အဖော်ရဟန်းတွေနဲ့အတူ အဝတ်အစား တွေယူလာပြီးရွှေစည်းခုံဘုရားဆီကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဖော် ရဟန်းတွေခေါ် ခဲ့ရတာက ရဟန်းတစ်ပါးလူထွက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထွက်လို့မရပါဘူး။ အခြားတစ်ပါးက သိက္ခာ ချပေးမှ သိက္ခာကျတာပါ။ (လူဖြစ်တာပါ) ဒါကြောင့်အဖော် ရဟန်းတွေကို အဝတ်အစားတွေပေးပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းပျိုကတော့ ဘုရားရှင်ခိုးဖို့ ဘုရားလိုဏ်ဂူအတွင်းကိုဝင်ခဲ့တယ်။ လိုဏ်တွင်းမှာဘုရား ရှိခိုးနေရင်း တစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ လိုဏ်ပြင်က ဆုတောင်းသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဘယ်လို ဆုတောင်းသံလဲဆိုတော့ “တပည့်တော်မသည် ဤကောင်းမှု

ဖြင့် ဆင်းရဲနှင့် ခဲကင်းရလို့ပါ၏။ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌လဲ ဘုန်းကြီးလူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလို့၏” တဲ့။

ဆုတောင်းသံကြားပြီး ရဟန်းပျိုလည်းတော်တော် အံ့ဩသွားပါတယ်။ ကိုယ်ကလဲ လူထွက်ဖို့လာ၊ ဒကာမကလဲ လူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလို့လို့ဆုတောင်း၊ တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဘာကြောင့် လူထွက်မယားမဖြစ်ချင်ရတာကိုတော့ မေးဦးမှပဲဆိုပြီးလိုက်ပြင်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လိုက်ပြင်မှာ ရဟန်းပျိုနဲ့သက်တူရွယ်တူ ဒကာမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ရဟန်းပျိုကဒကာမနားကပ်သွားပြီး . . .

‘စောစောကဆုတောင်းသံသည် ဒကာမထံမှဖြစ်မည် ထင်သည်’

‘ဟုတ်ပါသည် အရှင်’

‘အဘယ်ကြောင့် လူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလို့လို့ ဆုတောင်းရပါသနည်း’

‘နေပါဦး . . . လူထွက်လျှင်ပင်မိုက်လေတော့သလား’

‘လူထွက်သောရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် မမိုက်ဘဲ ရှိတော့အံ့နည်း။ ရဟန်းမည်သည်ကား သူတစ်ပါးလှူသော အဝတ်အစား၊ သူတစ်ပါးလှူသော အရိပ်သက်မ်းကို သုံးဆောင်စားသောက်၍ ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရပေသည်။ စာပေကျမ်းဂန်သင်ကြားလိုက သင်ကြားနိုင်၏။ မသင်လို

ရွှေစကားတိုရှုံ့မြစ်ဖျား

လျှင်လဲ သက်နှီးကြီးကို ခြေကန်ကာသာအိပ်လိုသမျှ အိပ်နေနိုင်သည်။ ထိုသို့စဉ်လျက် သူ့ကျွန်ခံဦးမည် မယားကျွန်ပြု၍ လုပ်ကျွေးဦးမည်။ လူထွက်သောရဟန်းထက် မိုက်သောလူ မရှိပြီ။ လူမိုက်မယားမဖြစ်ချေက ကျွန်ုပ် မဆင်းရဲပြီလော’

ဒကာမရဲ့အဖြေစကားကိုကြားရတော့ရဟန်းပျိုလည်း ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ ထိတ်လန့်မှုနဲ့အတူ မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ ရဟန်းဘဝကို ကျွန်ုပ်တို့ပဲရခဲ့တာ။ ရဟန်းဝတ်နဲ့ လောကအကျိုး၊ သာသနာအကျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ပိုပြီး အခွင့်အရေးရတာ’စတဲ့ အတွေးတွေတွေ့ပြီး မှင်သက်မိသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘေးဘီကိုတောင်သတိမထားမိတော့လဲ တစ်နေရာတည်းမှာခြေစုံရပ်ပြီး ‘တွေ့’နေမိပါတယ်။

ရဟန်းပျိုရဲ့အခြေအနေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာစောင့်နေတဲ့ အဖော်ရဟန်းတွေက အထင်းသားမြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖော်တွေက လှမ်းပြီအသံပြုပါတယ်။ ရဟန်းပျိုလည်း အဖော်ရဟန်းတွေရဲ့အသံကြားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိရသွားပါတယ်။ အဖော်ရဟန်းဆီ မသွားနိုင်တော့ဘဲ မိမိဆီကိုပဲလာခဲ့ကြဖို့ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အဖော်ရဟန်းတွေအနားရောက်တော့ မိမိအတွေ့အကြုံကိုပြောပြပြီး ‘တပည့်တော် လူမထွက်တော့ဘူး’ ဆိုပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးသွားပါတယ်။

စစ်ကိုင်းရောက်တော့ အပြင်အာရုံတွေအဝင်မခံတော့

ဘဲဆရာတွေဆီမှာ ဆက်လက်စာသင်လိုက်တာ ပိဋကတ် သင်ရိုးကုန်တဲ့အထိ တတ်မြောက်သွားပါတယ်။ ပိဋကတ် စာပေသင်ရိုးကုန်တတ်ပြီးတဲ့အခါ ပုညရှင်စေတီအနီးက ကျောင်းမှာပဲ စာပေပို့ချပြီး သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ စာလိုက် သံဃာတွေတဖြည်းဖြည်းများလာလိုက်တာ ကျောင်းဆောင် မလောက်တော့လို့ တဲသာသာကျောင်းဆောက်ပြီး နေကြ ရတဲ့အထိ စာလိုက်သံဃာတွေ ပေါများခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာအင်းဝနရဝရာမင်း ပုညရှင်စေတီ ကို လာဖူးရင်း ရဟန်းပျိုလေးရဲ့ကျောင်းတိုက်ကို တွေ့သွား ပါတယ်။ စာသင်သားကိုယ်တော်လေးတွေ တဲသာသာ ကျောင်းဆောင်တွေမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲစာသင်နေရတာကို မြင်တွေ့ပြီး တစ်ခါတည်း ကျောင်းဆောင်သစ်တွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ရဟန်းပျိုလေး ကိုလည်း 'တိလောကဂုရု'ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသွားပါတယ်။ ဒကာမင်းမြတ်အနေနဲ့ သဒ္ဓါနဲ့ တာဝန်ကို ဟန်ချက်ညီညီဆောင်ရွက်သွားတယ်လို့ ဆိုနိုင် ပါတယ်။ စာထဲမှာတိုက်ရိုက်မပါပေမယ့် တစ်ဆင့်စကား ကြားဖူးတာကတော့ အဲဒီခေတ်ကာလတုန်းက ရဟန်းပျို ရခဲ့တဲ့ဘွဲ့ဟာ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့လို့ဆိုပါတယ်။

ကဲ-ကြည့်ပါဦး ။ အမည်မသိ သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့စကားတစ်ခွန်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ တစ်ခုလုံးကိုပြောင်းလဲစေခဲ့တာ။ အဲဒီပြောင်းလဲမှုဟာလည်း

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သာမဟုတ်ဘဲ လောကအတွက်
သာသနာအတွက်ပါ အကျိုးများစေခဲ့တာ။ လောကမှာ
စကားကောင်းတွေပြောဖြစ်ဖို့လိုအပ်သလို စကားကောင်း
တွေ ကြားနားခွင့်ရဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေး
နှစ်ခုကိုရဖို့အတွက် ဗုဒ္ဓရဲ့စကားခြောက်ခွန်းကို အစဉ်သဖြင့်
အာရုံပြုထားဖို့လိုပါတယ်။

စကားခြောက်ခွန်း

- ၁။ မဟုတ်မမှန်ဘူး။ အကျိုးလဲမရှိဘူး။ ကြားရသူမနှစ်
သက်တဲ့စကားမျိုး။
- ၂။ မဟုတ်မမှန်ဘူး။ အကျိုးလဲမရှိဘူး။ ကြားရတဲ့သူ
နှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။
- ၃။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲ မရှိဘူး။ ကြားရတဲ့သူ
မနှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။
- ၄။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲ မရှိဘူး။ ကြားရတဲ့သူ
နှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။
- ၅။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲရှိတယ်။ ကြားရတဲ့မနှစ်
သက်တဲ့ စကားမျိုး။
- ၆။ ဟုတ်မှန်တယ်။ အကျိုးလဲရှိတယ်။ ကြားရတဲ့သူ
နှစ်သက်တဲ့စကားမျိုး။

အထက်ပါ စကားခြောက်ခွန်းမှာ နံပါတ် ၁၊၂၊၃၊၄
ဖြစ်တဲ့စကားတွေက မပြောရမယ့်စကားတွေဖြစ်ပြီး နံပါတ်
၅၊၆ ကတော့ ပြောရမယ့်စကားတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်

၆၄

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

‘စကားခြောက်ခွန်း၊ လှည့်ထွန်း၊ လေးခွန်းကို မျှော၊ နှစ်ခွန်း ပြော’ လို့ စပ်ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော မနက်အိပ်ရာထကနေ ညအိပ်ရာ ဝင်တဲ့အထိ စကားတွေကတော့ မဖြစ်မနေ ပြောနေကြရ မှာပါ။ တစ်နေ့တာ အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး ‘ငါ ဒီနေ့တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးလို့ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကား တွေထဲမှာ စကားခြောက်ခွန်းထဲက ဘယ်လိုစကားတွေ ပြေဖြစ်ခဲ့သလဲ? . . ’ အဲဒီလိုများ စဉ်စားဖြစ်ခဲ့ရင်။

x x x

ကျမ်းကိုး

(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း (လယ်တီ

ဦးလှပိုင်)

(၂) ပုခန်းသာသနာတင် (လယ်တီ ဦးလှပိုင်)

[မြတ်သတိ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၀]

အရှင်မင်းကြီး
ကျွန်ုပ်မှာ စစ်ထိုးရန်ရှိပါသေးသည်။
(အာယစစ်သူကြီး)

'သင်တို့သခင် ငါလျှင်စောရာန်ဖြစ်တပြိုးကား၊
အဘယ်မည်သောစစ်ထိုးခြင်း ရှိသေးသနည်း။
(ဒွဂ်ဂါမကံပင်း)

'မြတ်သောမင်းကြီး
ကျွန်ုပ်အား အလွန်အောင်နိုင်ခဲ့သော
ကိလေသာတည်းဟူသော ဦးသူတို့၏ စစ်ရှိ
ပါသည်။ ကိလေသာရန်သူတို့နှင့်
စစ်ထိုးခြင်းတိုပြုပါအံ့။
ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ'

(အာယစစ်သူကြီး)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၆)

ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်သမိုင်းကိုပြောရင် မဖြစ်မနေပြောရမယ့် သာသနာဝင်တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သီဟိုဠ်သာသနာဝင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး ရတနာညောင် စောင်းမှာလျောင်းတော်မူလျက် (အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့တဲ့ ငါးချက်ထဲမှာ) 'ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသောအခါ ငါ၏ သာသနာသည် လင်္ကာဒီပ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ထွန်းလတ္တံ့လို့ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်လဲဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ သာသနာထွန်းကားခဲ့သလဲဆိုရင် ဈာန်အဘိညာဉ်ရတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကောင်းကင်မှာလူးလာခေါက်ပြန် ပျံသန်းနေလို့ စပါးတွေလှန်းထားတာ တော်တော်နဲ့မခြောက်သွေ့တဲ့အတွက် ဒကာမတွေ ညည်းညူယူရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါ

တယ်။ ရဟန်းမှန်ရင် ပုထုဇဉ်မရှိသလောက်အထိ သာသနာ ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲက သီဟိုဠ်သာသနာဝင် အကြောင်း ပြောပြန်ရင်လဲ ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကိုချန်လှုပ်ထားလို့ မရပြန်ပါဘူး။ ချန်လှုပ်လို့မရအောင်ကိုဘဲ ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းက သာသနာအတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းအကြောင်းပြောရင်သူနဲ့နွယ်ရာ သာသနာရေး တွေပါ ပူးတွဲပါလာတော့မှာပါ။

ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်း ငါးနှစ်သားအရွယ်မှာ ခမည်းတော်က သံဃာငါးရာပင့်ပြီး ထမင်းခွဲမင်္ဂလာပြပေးပါတယ်။ ညီတော် တိဿနဲ့ အတူပါ။ သံဃာတော်များကို နို့ဃနာဆွမ်း ဆက်ကပ်ပါတယ်။ ပို့တဲ့ဆွမ်းကို သင်တို့ဟာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာကိုစွန့်ပယ်လျှင် ဝမ်းသို့ဝင်သော ဤဃနာနို့ထမင်း ကျွေးသည် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း' ဆိုပြီး ကျွေးပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းနဲ့ ညီတော်တိဿတို့လည်း အားရ ဝမ်းသာ စားကြပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်း တစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်သား အရွယ်ရောက်ပြန်တော့လဲ သံဃာငါးရာပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးပြန်ပါတယ်။ ပို့တဲ့ဆွမ်းကို ရှေးနည်းအတိုင်း ကျွေးပြီးသစ္စာဆိုပြန်ပါတယ်။ ပထမထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို 'ချစ်သားတို့ ငါတို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ဘုရား သာသနာတော်ကို မျက်ကွယ်ပြုလျှင် ဤအစာသည် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း' ဆိုပြီးကျွေးပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သားတော်နှစ်ပါးကလည်း အားရဝမ်းသာ

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

စားလိုက်ပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဒုတိယပန်းကန်ကို 'ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ မသင့်မတင့်မဖြစ်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤအစာသည် အစာမကြေဖြစ်ပါစေတည်း' ဆိုပြီး ကျွေးပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာလဲအားရဝမ်းသာ စားလိုက်ကြပြန်ပါတယ်။

တတိယပန်းကန်ကိုထပ်ပေးပြီး သာသနာပျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကျေးကုလားများနှင့် မည်သည့်အခါမျှ စစ်မတိုက်ပါ။ စစ်တိုက်ခဲ့လျှင် အစာမကြေဖြစ်ပါစေသတည်း' လို့ဆိုပြီး ကျွေးတဲ့အခါကျတော့ မစားကြတော့ဘဲ အစာတွေကို ဘေးကို ပစ်ထုတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ သားကြီး ဒုဋ္ဌဂါမဏိက အိပ်ရာမှာခွေခွေကြီး သွားအိပ်နေပါတယ်။ မယ်တော် မိဖုရားက နောက်ကလိုက်လာပြီး 'ချစ်သား ဂါမဏိ. . . ဘာဖြစ်လို့ခွေခွေကြီးအိပ်နေရသလဲ။ ခြေလက်တွေ ဆန့်တန်းပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်ပါတော့လား' လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိက 'မယ်တော်ဘုရား. . . ဂင်္ဂါမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကျေးလူမျိုးတွေ နေနေတယ်။ ဂေါဋ္ဌသမုဒ္ဒရာကြီးကလဲ အိမ်နားမှာ ကပ်နေတယ်။ ဒီလောက်ကျဉ်းကျပ်နေတာ သားတော်ဘယ်လိုလုပ် ခြေလက်ဆန့်ပြီး အိပ်လို့ရမှာလဲ' လို့ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီစကားကိုခမည်းတော်ကြားတော့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမျိုးကိုချစ်တဲ့

စိတ်၊ သာသနာကိုချစ်တဲ့စိတ်ကို ရိုက်သွင်းပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိကိုယ်တိုင်ကလည်း မွေးကတည်းက မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ကပ်ပါလာတဲ့သဘောကို ဆောင်နေပါတယ်။ ဒါကဒုဋ္ဌဂမဏိရဲ့ပုံရိပ်အစပါ။ သူ့ရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက် အဘယစစ်သူကြီးရဲ့ ငယ်ဘဝဟာလဲ ဘာသာသာသနာ ချစ်စိတ်ကိုအခြေတည်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိရဲ့ခမည်းတော်ရိစဉ်ကာလမှာ သူ့ရဲ့ကောင်း ဆယ်ဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အဘယစစ်သူ ကြီးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဘယ ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူများနဲ့မတူအောင် ခွန်အားဗလ ကြီးမားခဲ့ပါတယ်။ လူငါးယောက်ဝိုင်း မပြီးမချီတာတောင် မကြာတဲ့ကျောက်ဖျာကြီးတွေကို ထွေလုပ်ပြီးကစားနိုင်ပါ တယ်။ အဘယတစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာပဲ သူ့ရဲ့ဖခင် က တစ်ဆယ့်ခြောက်တောင် ရှိတဲ့တုတ်ကို လုပ်ပေးထားရပါ တယ်။ အဲဒီတုတ်နဲ့ပဲ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်တွေကို ရိုက်ချိုး နိုင်တဲ့အထိ အားကောင်းပါတယ်။ အဘယရဲ့သတင်းကို တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ကြားရင်း မင်းကြီးနားကို ရောက် သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘယရဲ့ဖခင်က သူ့သားကို မင်းမှုထမ်းမဖြစ်စေလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် သာမဏေပြုပေးဖို့ အမြန်စီစဉ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးစွာသာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူ့ရဲ့သားအဘယကို သာမဏေ ပြုပေးလိုက်ပါတယ်။ အဘယသာမဏေက ရဟန်းသံဃာ

ရွှေကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

တော်များအတွက် ထန်းပင်၊ အုန်းပင်စတဲ့ စားပင်သောက်ပင်တွေကို ကျောင်းထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ အဘယသာမဏေရွာတွင်းဝင်နေတုန်းမင်းကြီးရဲ့သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကောဋူတိမ္မရက အဖော်တွေနဲ့ကျောင်းထဲကိုရောက်လာပါတယ်။ အဖော်တွေက ကျောင်းထဲက အုန်းပင်ပေါ် မော့ကြည့်ပြီး အုန်းသီးစားချင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကောဋူတိမ္မရက အုန်းပင်တွေကို လှုပ်ပြီးကျွေးပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတော့ ကျောင်းထဲမှာပဲ တရေးတမော အိပ်နေလိုက်ကြပါတယ်။ မကြမီ အဘယသာမဏေ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ အုန်းပင်တွေ ကျိုးကြနေ၊ အုန်းခွံအုန်းဆံတွေကလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာတွေ့ပြီး ဒေါသအလွန်ထွက်သွားပါတယ်။ တရားခံကိုမေးပြီးကောဋူတိမ္မရဆိုတာသိရတာနဲ့ 'ဒီလူတွေဟာကိုယ့်မှာသာ အစွမ်းရှိတယ်ထင်နေတာ။ ငါ့အစွမ်းဘဲ သိစေရမယ်' ဆိုပြီး အိပ်နေတဲ့ ကောဋူတိမ္မရကို ခြေမနဲ့ညှပ်ပြီးလှည့်လိုက်တာ ကောဋူတိမ္မရလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တောင်မထနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကောဋူတိမ္မရက အဘယသာမဏေကို စိတ်မဆိုးဘဲ 'အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တစ်ယောက်သာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ခွန်အားရှိတယ်ထင်နေတာ။ အရှင်ဘုရားနဲ့ တွေ့မှ အဖော်ရတော့တယ်။ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဒီလောက်အစွမ်းရှိတာ မင်းကြီးဆီလာပြီးအမှုထမ်းရင် တပည့်တော်ကဲ့သို့ သူကောင်းပြုခံရမှာပါဘုရား' လို့

လျှောက်ပါတယ်။

ဒီတော့ အဘယသာမဏေက 'ငါက မင်းချမ်းသာကို အလိုမရှိ ငါ့မိဘတွေမှာ ရွှေ ငွေများစွာရှိတယ်' လို့ပြန်မိန့်ပါတယ်။ ကောဋုတိမ္မရကလည်း မလျော့ပါဘူး။ 'အရှင်ဘုရား ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ယခုအခါမှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကျေးလူမျိုးတွေက ဗောဓိပင်နှင့်တကွ စေတီဘုရား၊ ကျောင်းတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာ အရှင်ဘုရားအသိပါ။ ရဟန်းသံဃာတော်တွေလဲ စိတ်ဆင်းရဲရဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေလဲ အကျိုးမဲ့သေကြေရဖြစ်နေပါတယ်။ မင်းကြီးရဲ့သားတော်ကြီး ဂါမဏိနဲ့ပေါင်းပြီး တိုင်းပြည်ရန်နဲ့ သာသနာ့ရန်စွယ်တွေကို ရှင်းလင်းပစ်သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုရှင်းလင်းပြီးမှ သာသနာဘောင် ပြန်ဝင်ပြီးတရားအားထုတ်ရင်လဲ ရပါတယ်ဘုရား' လို့ အချက်ကျကျ လျှောက်ပါတော့တယ်။

ကောဋုတိမ္မရရဲ့ စကားတွေထဲမှာ တိုင်းပြည်နဲ့ သာသနာအတွက်ဆိုတဲ့စကားကပါလာတော့ တစ်ခါတည်း လူထွက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကတော့ အဘယစစ်သူကြီးရဲ့ ငယ်ဘဝအစပါ။ ရွှေစကားတွေရဲ့အကြောင်းပဲ ပြောချင်တာဆိုတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းနဲ့ အဘယစစ်သူကြီးတို့ရဲ့ဖြတ်သန်းမှု ဖြစ်စဉ်တွေကို အသေးစိတ် ရေးပြမနေတော့ပါဘူး။

ခမည်းတော် နတ်ရွာစံတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နန်းလုကြပါတယ်။ ပထမစစ်ထိုးပွဲမှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိစစ်နူးပြီးထွက်ပြေးရပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိရဲ့နောက်မှာသူ့ရဲ့

ရွှေစကားတိုရှဲ့ မြစ်ဖျား

အမတ်တိဿနဲ့ မြင်းမတစ်ကောင်ပဲ ပါလာခဲ့ပါတယ်။
 ပြေးရင်းလွှားရင်း ညီတော်တိဿရဲ့ဘေးကင်းရာတစ် နေရာ
 ရောက်တော့ နားကြပါတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆာလောင်
 နေတာနဲ့ တိဿအမတ်ကို 'ဆာလိုက်တာ' လို့ပြောတော့
 တိဿအမတ်ကရွှေခွက်နဲ့ယူလာတဲ့ တစ်နပ်စာထမင်းတော့
 ပါလာတဲ့အကြောင်းလျှောက်ပြီး ထမင်းကို ရွှေခွက်နဲ့
 ဆက်သပါတယ်။ ဒီတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိက 'အမောင်တိဿ
 ငါသည် စားဦးကိုမလျှူဘဲ စားလေ့မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်
 ဒီထမင်းကို လျှူရန်တစ်ဖို့ ကျွန်ုပ် သင်၊ မြင်းတို့အတွက်
 တစ်ဖို့အားဖြင့် လေးစုပုံပါ။ ပြီးရင် အလျှင်အရှင်တို့ဆွမ်း
 အလျှင်ကြွပါလို့ ကြွေးကြော်' လို့ စေခိုင်းပါတယ်။ တိဿ
 အမတ်ရဲ့ကြွေးကြော်သံကြားတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိကို သရဏဂုံ
 ပေးဖူးတဲ့ ဂေါတမထေရ်က ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်နဲ့
 ကြားတော်မူလို့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ရဟန်းတစ်ပါးကို ကြွပြီး
 အလျှင်စေပါတယ်။ စစ်ပြေးရင်းတောင် အလျှင်နဲ့မကင်းကွာ
 ခဲ့တဲ့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိပါ။

ဒုတိယအကြိမ်စစ်ထိုးပွဲမှာတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ အနိုင်ရ
 ပါတယ် ။-နှစ်ကျော်ကာလအထိ အဘယစစ်သူကြီးနဲ့အတူ
 သာသနာဖျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကျေးလူမျိုးတွေကို တိုက်ခိုက်
 အနိုင်ယူခဲ့ပါတယ်။ မဟာဝင်မှာတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းအနိုင်
 ယူခဲ့တဲ့ ကျေးမင်းတွေကို နာမည်နဲ့တကွ အကျယ်ဖော်ပြ
 ထားပါတယ်။ စစ်အတွင်းကာလမှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိကအောက်ပါ

အတိုင်း သစ္စာဆိုပြီး စစ်တိုက်ခဲ့ပါတယ်။

‘ငါ ယခုစစ်ထိုးခြင်းသည် မင်းချမ်းသာကို ခံစားလိုသော လုံ့လဖြင့် စစ်ထိုးသည်မဟုတ်။ လူနတ်တို့၏ မှီခိုရာ ဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်ကို ကောင်းစွာထားလို၍သာ စစ်ထိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် ငါ၏ စစ်သည်တော်တို့၏ ကိုယ်၌ ဆင်သော တန်ဆာသည် မီးလျှံဝါ ကဲ့သို့ ထွန်းလင်းစွာ ဖြစ်စေသတည်း။’

သာသနာဖျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကျေးလူမျိုးတွေကို ၂-နှစ်ကျော် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိဟာ တိုက်ပွဲတွေပြီးလို့ ထီးနန်းဥကင်ဖွင့်တဲ့အခါ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း လူတွေ သတ်ခဲ့ ရတာကိုတွေ့ပြီး ‘သာသနာပြုချင်လို့လုပ်ရပေမယ့် အပါယ် လားမယ့် အလုပ်တွေများဖြစ်နေမလား’ ဆိုပြီး အိပ်မပျော် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာ မထေရ်ကြီးတွေ သိရတော့ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဆီကို တရား ပြဖို့ ရဟန္တာ မထေရ် ရှစ်ပါးကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒုဓဂါမဏိမင်းကလည်း မိမိခံစားနေရတဲ့ အတွေးသောကကို ပြောပြပါတယ်။ ဒီတော့ ရဟန္တာ မထေရ်များက-

‘ဒကာတော်မင်းကြီး . . . ဤကျေးစစ်သည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းတည်းဟူသောကံဖြင့်၊ နတ်ပြည်သို့လာခြင်း ကိုလည်းမတားမြစ်နိုင်။ မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းကိုလဲ မတားဆီးနိုင်။ အက္ခောဘိဏီ (၂၁၈၇၀၀) မကသော များစွာသော ကျေး လူမျိုးတို့ကို သတ်ခြင်းကြောင့် သဂ္ဂန္တရယ်၊ မဂ္ဂန္တရယ် မဖြစ်။’

ရွှေစကားတိုရှဲ့ မြစ်ဖျား

သေလေသောစစ်သည်အပေါင်းတို့တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ပိုင်းကိုသာသတ်မိ၏။ ဤမှတစ်ပါးသောသူကား မိစ္ဆာ အယူလည်းရှိ၏။ ထိုသူတို့ကား သားနွားတိရစ္ဆာန်နှင့်သာ တူ၏။ သားကိုလည်းကောင်း၊ နွားကိုလည်းကောင်း သတ်သောအပြစ်မျှသာရှိ၏။

ဒကာတော်မင်းကြီး . . . သင်သည်ဘုရားရှင်သာသနာ ကို စင်ကြယ်စွာ ထွန်းပစေလတ္တံ့သောသူတည်း။ ထိုသို့ သာသနာတော်ကိုချီးမြှောက်သောကုသိုလ်ကံ၏ အန္တရယ် ကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၊ ထို့ကြောင့်နှလုံးမသာမရှိပါ လင့်ရှေ့ဦးစွာ ကြံစည်ထားသောအတိုင်း ကျွန်းသူ ကျွန်းသား အများစုတို့ဘုရားရှင်သာသနာတော်ကို ကောင်းစွာသက်ဝင် အောင် ရွက်ဆောင်တော်မူပါလော့'လို့ ဟောပြောပေးကြပါ တယ်။

(လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ပိုင်းကိုသာသတ်မိ၏ဆိုတာ ငါးပါးသီလတည်သူတစ်ဦးနှင့် သရဏဂုံတည်သူတစ်ဦးကို ဆိုလိုတာပါ။)

ဒီစကားတွေကြားမှ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးလည်း သက်သာရာရပါတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာကြုံလို့ဖြစ်ပြော လိုက်ရပါဦးမယ်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာအင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မာ ပြည်ကို နယ်ချဲ့လာတော့ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ဒုဋ္ဌဂါမဏိပြဇာတ်ကိုရေးပြီးတိုင်း ပြည်အုပ်ချုပ်နေသူ အကြီးအကဲနဲ့ပြည်သူတွေကို သတိပေးနှိုးဆော်စေခဲ့

ဂုဏ်

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ပါတယ်။ ဒါက ကြုံလို့ပြေလိုက်ရတာပါ။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ မင်းကြီးနောက်အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်ပါတယ်။ မင်းကြီး ဟာမယ်တော်မည်းတော်တို့ ထမင်းခွံမင်္ဂလာပြုချိန်ကစပြီး သံဃာတော်တွေကိုမလျှူဒါန်းဘဲ စားဦးစားဖျားကို စားလေ့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်စစ်ပွဲကာလအတွင်း တစ်ခုသော နံနက် စားတော်ခေါ်ရာမှာတော့ သံဃာတော်ကိုမလျှူဒါန်းဘဲ ငရုပ်သီးတစ်တောင့်ကို စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအတွက်ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ငရုပ်သီးတစ်တောင့်စေတီ (မရီစဝဋ္ဋီစေတီ)ကို တည်ထားလျှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ငရုပ်သီးတစ်တောင့်စေတီရေစက်ချပွဲကတော့ သီဟိုဠ် သာသနာဝင်သမိုင်းမှာထင်ရှားတဲ့ သမိုင်းဝင်ရေစက်ချပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးတော့မင်းကြီးက မိမိရဲ့တိုက်ဖော် တိုက်ဖက် စစ်သူကြီးတွေကို ရာထူးဌာနန္တရတွေကိုယ်စီ ကိုယ်စီပေးပါတယ်။ အသိသီးရာထူးတွေပေးလို့ အဘယ စစ်သူကြီးက မင်းကြီးပေးလာတဲ့ရာထူးကို မယူဘဲနေနေပါ တယ်။ ပြီးမှ လက်အုပ်ချီပြီး . . .

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်မှာစစ်ထိုးရန်ရှိပါသေးသည်”
“သင်တို့သခင် ငါလျှင်ကေရာန်ဖြစ်တပြီးကား။
အဘယ်မည်သော စစ်ထိုးခြင်းရှိသေးသနည်း”
“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်အားအလွန်အောင်နိုင်ခဲ့
သောကိလေသာတည်းဟူသောအိုးသူတို့၏စစ်ရှိပါသည်။

ကိလေသာရန်သူတို့နှင့် စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုပါအံ့”

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းက အကြိမ်ကြိမ်တားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘယစစ်သူကြီးက မင်းကြီးကို ပြန်တောင်းပန်ပြီး ရဟန်းပြုသွားပါတော့တယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ မင်းကြီးဆီကို သတင်းတစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကတော့ အဘယစစ်သူကြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ။ ဒီသတင်းကြားရတော့မင်းကြီးက 'ဪ... ငါစစ်ထိုးခဲ့တဲ့အမှုတွေဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုမတားမြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်တွေရဲ့ စကားဟာ မှန်ပါလား' ဆိုပြီး စိတ်ကျေနပ်မှုကို ရလိုက်ပါတယ်။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘာသာရေးကောင်းမှုတွေကိုပဲ အဓိကထားလုပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီဘာသာရေးကောင်းမှုတွေထဲကသမိုင်းအဝင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တာတွေကတော့မဟာစေတီတည်ထားကိုးကွယ်မှု ပါပဲမဟာစေတီကြီးအကြောင်းကိုသိတိုင်းသာသနာဝင်ကို ပြန်လှုပ်မိသူတိုင်း ဒီနေ့အထိတသပြောနေရတုန်းပါ။

မင်းကြီးရဲ့ မဟာစေတီတည်ပွဲမှာ ပြည်သူပြည်သားများသာမက ရဟန္တာအရှင်မြတ်များကလည်း ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့အလုပ်သမားတွေဆို အခကြေးငွေယူပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပေမယ့် ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ယှဉ်ပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် သေလွန်တဲ့အခါ နတ်ပြည်သုဂတိကိုရောက်ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

စေတီတော်ကြီး အပြီးအဆုံးမရောက်ခင်မှာပဲ မင်းကြီး ဆီကို သေခြင်းနဲ့နီးတဲ့ရောဂါ ဝင်ရောက်လာပါတော့တယ်။ မင်းကြီးလည်း ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ သေဘေးကိုတွေးပြီး တော်တော် ထိပ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ‘ငါသေရတော့ မှာလား’ဆိုတဲ့ အတွေးကမင်းကြီးကို အကြီးအကျယ် နှိပ်စက် နေပါတယ်။ ဒီလိုနှိပ်စက်ခံနေရာတဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံး သတိရလိုက်တာက အဘယစစ်သူကြီးတဖြစ်လဲ အဘယ ရဟန္တာမထေရ်ကြီးကိုပါ။ အဲဒီတော့ မင်းကြီးက ဘယ်လို တွေးသလဲဆိုတော့. . .

“အဘယစစ်သူကြီးဟာ ကျေးမင်းတွေနဲ့ နှစ်ဆယ့်ရှစ် ကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်ထိုးရာ၌ ငါ အနူးမရှိအံ့သည်ကို မြင်၍ ငါ့ထံ၌ ဝန်းရံကာ အဖော်သဟဲပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ သေမင်းနှင့် စစ်ထိုးရာ၌ ငါ့နူးလတ္တံ့ သည်ကိုမြင်သောကြောင့် ငါ့ထံသို့မကပ်ရောက်တော့တာထင်သည်” လို့တွေးပါတယ်။

မင်းကြီးရဲ့အကြံကို အဘယရဟန္တာမထေရ်ကြီးက အဘိညာဉ်နဲ့ ကြားသိရာတော့ ရဟန္တာငါးရာခြံရံပြီး ကောင်းကင်က ကြွလာပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကြီးက ရောက်ရောက်ချင်းပဲ “အရှင်ဘုရား. . . အကျွန်ုပ်သည်ရှေး အခါက သူရဲကြီးတစ်ကျိပ်ဖြစ်ကုန်သော အရှင်မြတ်တို့နှင့် စစ်ထိုး၍ စစ်အောင်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ သေမင်းနှင့် စစ်ထိုးနေရပါသည်။ သေမင်းတည်းဟူသော ရန်သူကိုတော့ မနိုင်တော့ပါချေ” လို့

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

လျှောက်ထားပါတယ်။

ဒီတော့ အဘယရဟန္တာမထေရ်ကြီးက ဒုဋ္ဌဂါမဏီ မင်းကြီးကို ရုပ်နာမ်တရားတွေ မမြဲတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ မင်းကြီးပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အကြောင်းကို တော်တော်ကြာကြာ တရားဟောပေးပါတယ်။ ဒီလိုတရားစကားတွေကို နာကြားရတော့မှ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး . . .

“အရှင်ဘုရား . . . အရှင်မြတ်သည် သေမင်းနှင့်တိုက်ခိုက်ရသည့် ကျွန်ုပ်၏နှစ်ကြိမ်မြောက်သော စစ်ပွဲ၌လည်း အဖော်သဟဲဖြစ်ပါပေသည်” လို့အားရဝမ်းသာလျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။ နောက်မင်းကြီးနတ်ရွာစံတဲ့အခါ တုသိတာနတ်ပြည်ကို ရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လောကမှာ လောကီရေးရာအဖော် လိုအပ်သလို လောကုတ္တ ရာရေးရာအဖော်လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်အဖော်နဲ့ သံသရာအဖော်ပေါ့။ ဒီအဖော်နှစ်စုံကို ရရင်မှဖြင့် . . . ။

x x x

ကျမ်းကိုး

- ၁။ မဟာဝင် (ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်)
 - ၂။ သီဟိုဠ်ခေတ်စံတော်ဝင်အရိယာများ(ဦးဌေးလှိုင်)
- [မြတ်သတိ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၀]

၇၂၂
အိမ်ထောင်ရေး

‘ဘယ်သူ ကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ ၊ ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင်နေ’

(ဆရာတို့နဲ့ပေါ်)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၇)

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဆိုတာ ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘကြီးတော်မင်းတရားနဲ့ နန်းမတော်မယ်နုတို့လက်ထက်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ပါ။ နန်းမတော်မယ်နု ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းတဲ့ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးခဲ့လို့ မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆရာတော်လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓသီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ မယ်နုအုတ်ကျောင်းတော် ကြီးဟာ အင်းဝမှာ ဒီနေ့အထိ တည်ရှိနေတုန်းပါ။

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံ ပရိယတ္တိ ပညာရေးသမိုင်းမှာ စာတတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပညာရှင် အသီးသီးက(လယ်တီဆရာတော်တို့အပါအဝင်ပေါ့) တညီ တညွတ်တည်း အသိအမှတ်ပြုထားရတဲ့ ဆရာတော်ပါ။ ဒါကြောင့်**ဗုဒ္ဓအစ၊ဗုဒ္ဓအလယ်၊ဗုဒ္ဓအဆုံး**ဆိုပြီး ဥဒါန်းစကား တွင် ရစ်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီဥဒါန်းစကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဗုဒ္ဓအစဆိုသော ဗုဒ္ဓဘုရား၊ ဗုဒ္ဓအလယ်ဆိုတာက အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသ ပါ။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသဆိုတာက သီရိဓမ္မာသောကမင်း ပေါ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ထေရ်အရှင်ပါ။ ဘုရားဟောပါဠိတော်အားလုံးရဲ့အဖွင့်ဖြစ်တဲ့အဋ္ဌကထာတွေကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စကားမစပ်လို့ပြောရရင်း ပါဠိတော်ရယ်၊ အဋ္ဌကထာရယ်၊ ဋီကာရယ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား သိထားစေချင်ပါတယ်။ **ပါဠိတော်ဆိုတာ** ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ မူရင်းစကားတွေကိုခေါ်တာပါ။ **အဋ္ဌကထာဆိုတာ**ဘုရားဟော ပါဠိတော်တွေကို ဉာဏ်နုသုတွေ လေ့လာကျက်မှတ် တဲ့အခါ မရှင်းမလင်းနဲ့အခက်အခဲတွေမှာစိုးလို့ ပါဠိပုဒ် တစ်ပုဒ်ချင်းကို ဖွင့်ဆိုအကျယ်ချဲ့ပြီး ရေးသားထားတဲ့ ကျမ်းစာပါ။ **ဋီကာဆိုတာကတော့**အဲဒီအဋ္ဌကထာကျမ်းကို တစ်ခါထပ်ပြီး ထပ်ဆင့်ဖွင့်ဆို ရေးသားတဲ့ကျမ်းစာပါဒီ ဋီကာကျမ်းကိုပဲ မရှင်းမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ထပ်ဆင့်ဖွင့်ဆိုတဲ့ အနုဋီကာ၊ မဓုဋီကာ ဆိုတာတွေလဲရှိပါသေးတယ်။ ဒါက ကျမ်းစာအမျိုးအစားတွေကို ခွဲခြားသိရအောင်ပြောပြတာပါ။

အထက်ကစကားကို ပြန် ကောက် ရင် ဗုဒ္ဓအဆုံး ဆိုတာကတော့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓပါပဲ။ ဆိုလိုရင်းကတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရယ်၊ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရယ်၊ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓရယ် အဲဒီသုံးပါးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာပညာအရာမှာ ခေတ် ကာလအလျောက်ပေါ့ အတော်ဆုံးအတတ်ဆုံးပါတဲ့။

ရွှေစကားတိုရှုံ့မြစ်ဖျား

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဟာ မြန်မာပြည်မှာ စာအတတ် ဆုံးလို့ ဆိုကြတာကတော့ ဆရာတော် ရဲ့နောက်ခံသမိုင်း တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး ပြောကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိကကတော့ ဆရာတော်ပြုစုခဲ့တဲ့ကျမ်းစာတွေရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုကြည့်ပြီးဆုံးဖြတ်ကြတာပါ။ ဒီနေရာမှာဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓရဲ့စာပေစွမ်းရည်ကို အရင်မပြောခင်ဆရာတော်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်းအနည်းငယ်ပြောပြချင် ပါသေးတယ်။ ပထမဆုံးတွေ့ရတာက ဘကြီးတော် မင်းတရားနဲ့နန်းမတော်မယ်နုပါ။ အထူးသဖြင့်တော့ နန်းမတော်မယ်နုပေါ့လေ။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဟာ မင်းနဲ့ မိဖုရားနှစ်ပါး အထူးကွယ်တဲ့ဆရာတော်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ဟာ မင်းနဲ့မိဖုရားနှစ်ပါးကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့ ပါဘူး။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလို့ ပြောစရာရှိရင်လဲ၊ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ထိထိမိမိ ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ မျက်နှာသာမပေးပုံကတော့ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီး ပေါ်ကိုရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဇာတိပြတော့တာပါပဲ။မင်း မိဖုရားနှစ်ပါးက ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကိုပင့်ပြီး အုတ်ကျောင်း တော်ကြီးကို ရေစက်ချလျှုဒါန်းပါတယ်။ အဲဒီ ကျောင်း ရေစက်ချပွဲမှာ ပရိသတ်ကလဲစုံလှပါတယ်။ ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်ပေါ့။ အဲဒီ မှာရေစက်ချပြီးတော့ မင်းနဲ့မိဖုရား နှစ်ပါးက ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို သြဝါဒပေးဖို့တောင်းပန် ပါတယ်။ ဆရာတော်က ဘယ်လိုသြဝါဒပေးလဲဆိုတော့

**‘မင်းနှင့်တူအောင်ကျင့်က ငါတို့ ဆုံးမဩဝါဒပေးရန်မလို၊
မင်းနှင့်တူအောင်မကျင့်ပါက ငါတို့နှင့်မဆိုင် အင်္ဂါနှင့်သာ
ဆိုင်သည်’**တဲ့။ ကဲ-ဘယ်လောက်တိုပြီး ဘယ်လောက်
ထိမိလိုက်သလဲ။ ဆရာတော်နဲ့ မင်းမိဖုရားတို့ဟာ အခုမှ
တွေ့ကြတာပါ။ အရင်ကမတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဆရာတော်
ဘဝသမိုင်းစာမျက်နှာမှာ စကားပြောတာ သိပ်မတွေ့ရ
ပါဘူး။ အမြဲစာကြည့်စာရေးအလုပ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ
ပါပဲ။ မန္တလေးကစာချဆရာတော်တစ်ပါးပြောသလို
ပရိယတ္တိနဲ့ကိလေသာကိုပယ်ထားတဲ့သဘောပါ။ ဆရာတော်
ကမလွဲမရှောင်သာစကားပြောရရင်လဲ တိုတိုနဲ့ထိထိမိမိပဲ
ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အပိုမပြောပါဘူး။

ဆရာတော် စကားကိုထိထိမိမိပြောတတ်ပုံနဲ့
ပတ်သတ်ပြီး အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးကို ပြေးပြီး သတိရမိပါ
သေးတယ်။ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးဆိုတာ စကားအလွန်တတ်
တဲ့ ပညာရှိအမတ်ကြီးအဖြစ် အားလုံးသိထားပြီးသားပါ။
ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာပေါ့ . . . အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးတစ်ယောက်
ဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ဖို့ ကျောင်းကိုရောက်လာ
ပါတယ်။ အမတ်ကြီးရောက်လာတဲ့အချိန်မှာဆရာတော်က
ရေကန်အနီးမှာ တံမြက်လှည်းနေပါတယ်။ အဲဒီတော့
အမတ်ကြီးကကျောင်းတလင်းပြင်ပေါ်မှာပဲဦးချကန်တော့ရ
တယ်ပေါ့။ ဦးချပြီးတော့ ဆရာတော်နဲ့အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး
အပြန်အလှန်စကားပြောကြပုံကိုကြည့်ပါဦး။

ရွှေစကားတိုရှု့ မြစ်ဖျား

၈၇

ဦးပေါ်ဦး - ရေကန်ကြီးက အလွန်ကောင်းပါတယ်
ဘုရား။

ဆရာတော် - အေး. . . ကောင်းတယ်။

ဦးပေါ်ဦး - ရေကလဲအလွန်ကြည်ပါပေတယ် ဘုရား။

ဆရာတော် - အေး. . . ကြည်တယ်။

ဦးပေါ်ဦး - ရေကန်ကြီး ဘယ်လောက်နက်ပါသလဲ
ဘုရား။

ဆရာတော် - ငါမသိဘူး။

ဦးပေါ်ဦး - ဆရာတော်သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ကျောင်း
တိုက်အတွင်းမှာဖြစ်လို့ နီးတဲ့အတွက် သိ
လိမ့်မည်ထင်မှတ်၍ လျှောက် ထားမိပါ
တယ် ဘုရား။

ဆရာတော် - နီးတိုင်သာသိရမယ်ဆိုရင် သင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်း
မွေး ဘယ်နှစ်ပင်ရှိသလဲ။

ဦးပေါ်ဦး - သတိမထားမိ၍ ဘယ်နှစ်ပင်ရှိကြောင်း
မသိပါဘုရား။

ဆရာတော် - သင့်နှုတ်ခမ်းမွေးကိုမှ ဘယ်နှစ်ပင်ရှိကြောင်း
မသိဘဲ ဒီရေကန်ရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုရော
ငါသိနိုင်မှာလား။

ဆရာတော်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အမတ်ကြီး
ဦးပေါ်ဦးလဲ ရှေးကိုစကားမဆက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဦးချပြီး
ခပ်ကုတ်ကုတ်နဲ့ ပြန်သွားရပါတော့တယ်။

က

ရဝေဇ္ဇာယ် (အင်းမ)

ဆရာတော်ဟာ အပြောအဆိုသာထိမိတာမဟုတ် ပါဘူး။ အပြုအမူပိုင်းမှာလဲ ထိမိလှပါတယ်။ အပြုအမူထိမိ ပုံကတော့ ကျမ်းပြုတဲ့ရဟန်းငယ်တစ်ပါးနဲ့ ဆက်စပ်နေပါ တယ်။

တစ်နေ့မှာ ရဟန်းငယ်တစ်ပါးဟာ ဆယ်ကြောင်း ပေ့သုံးအင်္ဂါရှိတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ရေးသားပြီး ဆရာတော်ထံ ယူလာပါတယ်။ ဆရာတော်ထံရောက်တော့ သူ့ရဲ့ကျမ်းစာကို ကြည့်ရှုပြီး အမှားရှိရင်မှားတဲ့နေရာကို ထုံးစက်ပြပေးပါ ဘုရားတဲ့။ ဆရာတော်ကလဲ 'အေး... . ထားခဲ့မနက်ဖန် ညနေ လာယူ' လို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။

ရဟန်းငယ်ရေးတဲ့ကျမ်းစာကို သေချာကြည့်ရှုပါတယ်။ ကြည့်ရှုတော့ ကျမ်းစာက တစ်စောင်လုံး ကမောက်ကမနဲ့ အမှားတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်က အနားမှာ ရှိတဲ့ တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးကိုခေါ်ပြီး 'မောင်ပဉ္စင်း ဒီပေစာကို ဟိုထုံးအိုးကြီးထဲမှာ မြုပ်သွားအောင် နှစ်ထားလိုက်စမ်း' လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။ တပည့်ကလည်း ဆရာတော် အမိန့်ရှိတဲ့ အတိုင်း ထုံးအိုးထဲမှာ မြုပ်သွားအောင် သွားနှစ်ထားလိုက် ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ စာမူရှင်ရဟန်း စာမူလာယူ တော့ဆရာတော်က 'ကိုယ်တော်ရဲ့ပေစာဟိုထုံးအိုးကြီးထဲမှာ နှစ်ထားတယ် ယူသွား' လို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။ စာမူရှင် ရဟန်းလည်း ကိုယ့်ပေစာကိုယူပြီး မိမိကျောင်း ပြန်သွား

ရွှေ စကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

၈၉

ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ သီတင်းသုံးဖော် သူငယ်ချင်းတွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါသတဲ့။ သီတင်းသုံးဖော် သူငယ်ချင်းတွေကဆရာတော်အပြုအမူကိုသဘောကျလွန်းလို့ ဆရာတော်ရှိရာကျောင်းတိုက်ကိုမှန်းပြီး ဦးချကြပါသတဲ့။ ကုန်းဘောင်ခေတ်ရဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးဆိုရင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ စဉ်းစာကြည့်မိပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ဆရာတော်က အမှားတွေထူလျှပ်နဲ့ ကျမ်းစာကိုဝေဖန်ရမှာ အားနာလို့ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုခုကိုလို့ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရင် ခေတ်အဆက်ဆက် ဒီနေ့စာသင်သားတွေအထိပေါ့၊ မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ ဝေဖန်စရာ ရှိရင်ဝေဖန်ပြီး ချီးကျူးစရာရှိရင်လဲ ချီးကျူးတာဟာ ပညာရှိတွေရဲ့ သဘောတံထွာ ခမ္မာတာပါ။

တကယ်တော့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဟာ သက်တော် ၅၅-နှစ်ပဲနေထိုင်သွားရပါတယ်။ ၅၅-နှစ်ပဲနေသွားရပေမယ့် ပြုစုရေးသားသွားတဲ့ကျမ်းစာတွေကတော့ ၆၀-ကျော် ပါတယ်။ သက်တော် ၈၀-လောက်များနေခဲ့ရင် ကျမ်းပေါင်း ၂၀၀-ကျော်လောက်များ ပြုစုသွားမလားလို့ တွေးမိပါသေးတယ်။ ဆရာတော်ပြုစုတဲ့ကျမ်းပေါင်း ၆၀-ကျော်ထဲမှာ နိဿယကျမ်းချည်း ၄၅ကျမ်းတိတိ ရှိတယ်လို့ ဆရာတော်မာဂဓီ (သာစည်) တို့ကဖော် ထုတ်ပြထားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နိဿယကျမ်းချည်း အဓိကထားပြီးပြုရသလဲဆိုရင် နောင်ခေတ် စာသင်သားတွေ မပင်မပန်း၊ ချမ်းချမ်းသာသာ

သင်ယူလေ့ကျက်နိုင်အောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ သတင်းစာနဲ့ရေဒီယိုရုပ်မြင်သံကြားတွေမှာနေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့နေရတဲ့လောကနီတိဟာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓနိဿယ ပြန်ဆိုခဲ့တာပါ။

နိဿယ ပြန်ဆိုရေးတဲ့ နေရာမှာလဲ ကျမ်းစုံလှပါတယ်။ နိဿယတွေထဲမှာ သံပျင် ဋီကာနိဿယတောင် ပါလိုက်ပါသေးတယ်။ သံပျင်ဋီကာဆိုတာ ကျစွာမင်းရဲ့ သမက်ဖြစ်မယ့် ရဟန်းငယ်တစ်ပါးပြုစုခဲ့တာပါ။ ဒီကျမ်း ပြုစုလို့လဲ ဘုရင့်သမီးတော်ရခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်ရှိပါတယ်။ သံပျင် ဋီကာနဲ့ပတ်သက်လို့ သီးသန့်ရေးသားပါဦးမယ်။

ဆရာတော် ပြုစုခဲ့တဲ့ နိဿယကျမ်းတွေထဲက မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာတွေ့နေရတဲ့ နိဿယကျမ်းတစ်စောင်ကိုပြပါဆိုရင် ဓမ္မစကြာနိဿယကိုပဲ ပြရမှာပါ။ မြန်မာပြည်သာသနာသမိုင်းမှာ ဓမ္မစကြာပါဠိကို ပထမဆုံး နိဿယပြန်ဆိုတာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ ဖြစ်တယ်လို့ သမိုင်းဆရာတို့က ဆိုကြပါတယ်။ ဓမ္မစကြာပါဠိကိုခေတ် အဆက်ဆက် တခြားဆရာတော်တွေ နိဿယပြန်ဆိုခဲ့ ပေမယ့် ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓနိဿယကို မကျော်နိုင်ခဲ့လို့လဲ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာကြုံလို့ပြောရရင် ဓမ္မစကြာပါဠိတော်ရဲ့ အစမှာ 'ဘိက္ခုနံပဉ္စဝဂ္ဂီနံ ဣသိပတနနာမကေ' အစချီတဲ့ အမွမ်းဂါထာသုံးပုဒ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီဂါထာသုံးပုဒ်က ဘုရားဟော မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ ဓမ္မစကြာ

ရွှေစကားတိုရှဲ့ ပြစ်ဖျား

ပါဠိကိုနိဿယပြန်ဆိုရေးသားစဉ်က ဓမ္မကြာကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ဆိုပြီး ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ပါဠိဂါထာသုံးပုဒ် သီကုံးပြီးထည့်သွင်းခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့အထိအဲဒီဂါထာသုံးပုဒ်ကို ဓမ္မစကြာပါဠိရဲ့အစမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြေရမယ်ဆိုရင် ပြောစရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ပြောချင်တာတွေထဲက တစ်ခုပြောစရာရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါခုဒ္ဒသိက္ခာနိဿယကျမ်းရဲ့ရာဇဝင်ပါ။ ခုဒ္ဒသိက္ခာကျမ်းဆိုတာ ရဟန်းတော်တွေအတွက် ဝိနည်းကျင့်ဝတ်တွေကိုပြထားတဲ့ကျမ်းပါ။ ဂါထာပေါင်း ၄၈- ဂါထာရှိပါတယ်။

အဲဒီ ခုဒ္ဒသိက္ခာကျမ်းကို နိဿယပြန်ဆိုနေချိန်မှာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓရဲ့ကျန်းမားရေးက လုံးဝမကောင်းပါဘူး။ ဒုလ္လာသွေးဝမ်းကျရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်။ ရောဂါက လျော့မသွားဘဲ တိုးလို့တိုးလို့သာဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ကုဋီတက်လိုက်၊ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီးစာရေးလိုက်နဲ့ စာရေးရတာ အတော် ဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ စာရေးတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ပြောစရာကရှိလာပြန်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓတို့ခေတ်တုန်းက ဒီခေတ်လို ဘောလ်ပင်တွေ ဖောင်တိန်တွေနဲ့ ရေးရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပေရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်တံနဲ့ ခဲရာခဲဆစ်ရေးရတာပါ။ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ တွေးသာကြည့်ပါတော့။

ကုဋီတက်လိုက်၊ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး စာရေး

၉၂

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

လိုက်နဲ့ စာရေးရတာအတော်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ
နောက်ပိုင်း ကျောင်းပေါ်ပြန်မတက်တော့ဘဲ ကုဋ္ဌိယဲမှာပဲ
နေလိုက်ပါတော့တယ်။ တပည့်ကြီးတွေကို ကုဋ္ဌိနံရံမှာ
သင်ပုန်းလိုမီးသွေးနဲ့ သုတ်လိမ်းခိုင်းစေပါတယ်။ ဝမ်းသွား
လိုက်၊ စာထရေးလိုက်နဲ့ နေ့မနားညမနား ရေးသားပါတယ်။
ဆရာတော်ရေးပြီးတဲ့ ကုဋ္ဌိနံရံကစာတွေကို တပည့်
ကြီးတွေကလာပြီး ပုရပိုက်နံတစ်ဆင့် ကူးယူပေးထားရပါ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ပြီးတဲ့အထိပါပဲ။

ဆရာတော် ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ကြားက အနားမယူဘဲ
ဘာကြောင့် ကျမ်းတစ်စောင်ပြီးအောင်ရေးခဲ့သလဲ။ သာသနာ
တော်အတွက်ဆိုတဲ့ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။
ဘာကျော်ကြားမှု၊ ဘာအောင်မြင်မှုကိုမှ မျှော်ကိုးပြီး ရေးသား
ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်သဒ္ဓါစစ်စစ်နဲ့ ရေးသွားတာပါ။

ဆရာတော်က ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ခုဒ္ဒသိက္ခာနိဿယနိဂုံးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားပေး
ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

**ဝိဇ္ဇ မာနေပိ ရောဂမ္ဘိ၊
တံ နပေက္ခ ဝယောကတော
တသ္မာဟိ မနုယုဒ္ဓန္တ၊
သောတာရတ္တာန ပေက္ခိနော၊**

မြန်မာပြန်

‘ကိုယ်စိတ်မသာ ကျင့်နာခြင်းရှိလျက်လည်း ထို
ရောဂါကို မငဲ့မူ၍သာလျှင် ခုဒ္ဒသိက္ခာနိဿယကို ရေးသား
ပြုစုအပ်၏။ ထိုကြောင့် သင်စာသင်သားတို့သည် ကိုယ်နှင့်
အသက် မငဲ့ကွက်ဘဲ ဤခုဒ္ဒသိက္ခာကျမ်းကို ကိစ္စတစ်ပါး၊
စွန့်ပစ်ထား၍ ဖန်များကြိမ်ခါ လွန်စွာကြိုးထုတ် အားထုတ်
မြဲပင် ယှဉ်စေကုန်သတည်း’

ဒီနိဂုံးပါဠိအမှာလေးကို ပြန်ပြန်ကြည်မိတိုင်း
ဆရာတော်အပေါ် ကြည်ညိုလို့မဆုံးဖြစ်မိပါတယ်။ ဆရာ
တော် ဦးဗုဒ္ဓဟာ စကားအလွန်နည်းတော့ တသီးတသန့်
ဩဝါဒပေးတာတွေဘာတွေ သိပ်မတွေ့ရဘူး။ ဩဝါဒ
ပေးတာလည်း သိပ်ပြီးအားသန်ပုံမပေါ်ပါဘူး။ အသက်
ထက်ဆုံး လက်ကိုင်ထားပြီး ကိုယ်တိုင်လဲကျင့်သုံး တပည့်
တွေကိုလည်း ကျင့်သုံးစေခဲ့တဲ့ ရွှေစကားလေးတစ်ခုရှိပါ
တယ်။ အဲဒီ ရွှေစကားလေးကတော့. . .

**‘ဘယ်သူ ကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့၊ ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင်နေ’
ပါတဲ့။**

- ကျမ်းကိုး ၁။ ညောင်ကန်သာသနာဝင် (ဦးသုဒဿန)
 - ၂။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ
 - နှစ်(၂၀၀)ပြည့်စာစောင်
 - ၃။မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆရာတော်(အရှင်ပညာသာမိ)
- [မြတ်သတိ မတ် ၂၀၀၁]

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

“သတ္တဝါတို့၏ဓမ္မတာသည်လည်း
သဒ္ဓါလွန်လျှင်ကွန့်သည်၊ ပညာလွန်လျှင်
ဆွံ့သည်။ ဝိရိယလွန်လျှင်ပြန့်သည်၊
သမာတိလွန်လျှင်တွန့်သည်၊ သတိသာလျှင်
လွန်သည်မရှိ၊ လိုသည်သာဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည်
ဇာတာရကိုမျှတစေလျက်
ကိုယ်လက်ကိုဖြည့်တင်း၍ သဒ္ဓါနှင့်ပညာ
ဝိရိယနှင့်သမာဓိကို မျှတစေတော့အံ့”

(ဘုရားအောင်သိဒ္ဓတ္ထ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၈)

လောကမှာ အယူအဆတစ်ခု၊ ဝါဒတစ်ခုပေါ်မှာ အစွန်းရောက်လာပြီဆိုရင် အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းက သွေဖည်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကလောကဓမ္မတာတစ်ခုရဲ့ ဖြစ်စဉ်ပါ။ လူသားတွေရှိနေသရွေ့ အယူအဆသစ်တွေ၊ ဝါဒသစ်တွေကတော့ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါ်နေဦးမှာပါ။ ဘာကြောင့်ဘဲဆိုတော့ ဒီအယူအဆတွေ၊ ဝါဒတွေကိုပဲ လူသားတွေက ဖန်တီးနေတာကိုး။

တလောဆီက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစာနေတဲ့ လူငယ်လေးပါ။ အသက်က နှစ်ဆယ် တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားပါ။ အင်္ဂလိပ်စာမှာလည်း ဘာသာပြန်နိုင်တဲ့အဆင့်ထိရောက်နေ ပြီလို့ဆိုပါတယ်။ စာရေးဆရာဦးလင်းတစ်ပါးရဲ့ လမ်းညွှန်

၉

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ပေးမှုကြောင့် စာကြီးပေကြီးတွေနဲ့ ထိုက်သင့်သလောက် ထိတွေ့ပြီးနေပါပြီ။ စာပေဝမ်းစာအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရှိနေပြီးဆိုပါတော့။

သူက ဘာဆိုလာသလဲဆိုတော့ “ဒီနေ့ခေတ် အချစ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ စာရေးဆရာမလေး တွေကို လုံးဝအထင်မကြီးကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဖတ်လဲ မဖတ် ကြောင်း” ဆိုလာပါတယ်။ ဒီစကားကြားရတော့ ဝမ်းသာ ခြင်းတစ်ဝက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဝက် ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ဝမ်းသာတာက စာအလေး၊ အပေါ်နဲ့စာကောင်းပေမွန်တွေကို ခွဲခြားသိနေတာကြောင့်ရယ်ပါ။ ဝမ်းနည်းတာကတော့ ‘ဣဒမေဝ သစ္စံ မောဃညံ - ငါအယူအဆသာမှန်တယ်၊ အခြားသူရဲ့ အယူအဆက အချည်းနှီးအလကား’ ဆိုတဲ့ တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးတတ်တဲ့အမြင်ပါ ပူးတွဲတွေ လိုက်ရလို့ပါ။ တကယ်တော့ အယူအဆတစ်ခု ကိုင်ပြီး တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးတတ်တဲ့ စိတ်ဝင်လာပြီးဆိုရင် တိုးတက်ဖို့ထက် ဆုတ်ယုတ်ဖို့က များလာပါတယ်။ တစ်ချိန်ကပညာတတ်လူငယ်လေးတချို့ဟာ ရုပ်ကြမ်းဝါဒ စတဲ့ အယူအဆတွေ အစွဲအလန်းကြီးခဲ့လို့ အရွယ်အတိုင်မီ နှစ်မွန်းသွားကြတာ ကြားဖူးဖတ်ဖူးထားခဲ့လို့ပါ။ စောစောက ပြောတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမလေးတွေရဲ့စာဟာ စာပေတန်းနဲ့ချိန်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူတို့အောင်မြင်မှုကလည်း ကြောက်

ရွှေစကားတိုရှဲ့ ပြစ်ဖျား

ခမန်းလိလိပဲလေ။ သူတို့ကိုကိုယ်က တစ်ဖက်သတ်သွားပြီး အထင်သေးလို့တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒါက အတိတ် ကံနဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်လေ။ စာကြီးပေကြီးတွေဖတ်ပြီး ဒီလို အတွေး မျိုးဝင်လာတတ်တာတော့ သိပ်ပြီးမဆန်းလှ ပါဘူး။ တကယ်တော့ အချစ်ဝတ္ထုတွေဟာ စာကြီး ပေကြီးတွေ၊ ဂန္ဓဝင်စာပေတွေရဲ့လှေကားထစ်တွေပါပဲ။ ကိုယ်က အဲဒီမှာတင် ရပ်မနေဘဲ တစ်ဆင့်ချင်း တက်သွား နိုင်ဖို့သာ အဓိကပါ။

“သားငယ် အယူအဆတစ်ခုအပေါ်သိပ်ပြီး အစွန်း ရောက်သွားရင်တော့ မကောင်းဘူး။ သတိတော့ထား”

မိမိက ဒီလောက်ဘဲ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီထက်လဲ ပိုပြီး မပြောချင်ပါဘူး။ ပြောရအောင်လဲ မိမိက ဘာမှ ဟုတ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ဒီလောက်ဘဲပြောနိုင်ခဲ့ ပါတယ်။ အဓိကကတော့ စာပေလေ့လာခါစ ကလေးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ အယူအဆတစ်ခုတည်းကြောင့် အတွေး အခေါ်တွေ အညွန့်ကျိုးမသွားစေချင်ပါဘူး။ အရွယ်က ငယ်သေးတော့ လေ့လာစရာ၊ သိစရာတွေအများကြီးကျန်ပါ သေးတယ်။ နှလုံးသားတံခါးကို တတ်နိုင်သမျှ ဖွင့်ထား စေချင်ပါတယ်။ ဒါမှ လောကကြီးကို နားလည်နိုင်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ကရုဏာစိတ်တွေ ထားနိုင်မှာပါ။

× ×

ဗုဒ္ဓဝင် ပြန်ဖတ်မိရင်းက အထက်ပါ အတွေးတွေ

ဆက်စပ်ပြီး ဝင်လာတာပါ။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကလဲ ဒီအယူအဆအစွန်းရောက်မှုကို အားမပေးခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကလဲ အစွန်းရောက်မှု လမ်းကြောင်းပေါ်ကိုလျှောက်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို ဘုရားဖြစ်တဲ့နေ့မှာဘဲ တရားဦးအဖြစ်ဟောခဲ့ပါတယ်။

ဒီရွှေစကားတိုရဲ့ ဖြစ်ဖျားခံရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓဝင်ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာမှာပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဘုရား အလောင်းရဟန်းပြုပြီး ပထမဆုံး ဆွမ်းခံခဲ့တဲ့ပြည်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ပါ။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ မင်းအဖြစ်အုပ်ချုပ် နေသူက ဗိမ္ဗိသာရမင်းပါ။ ဘုရားအလောင်းဆွမ်းခံကြွ လိုက်တော့ရာဇဂြိုဟ်တစ်ပြည်လုံး အုတ်အုတ်ကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်စရာပါ ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး သပိတ်တစ်လုံးနဲ့ အိမ်စဉ်လှည့်လည်နေတာက သူတို့စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩစိတ်နဲ့ ထူးခြားနေမှာပါ။ ကျန်တဲ့ သာမန်လူ တစ်ယောက်က ဒီလိုထလုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ထူးခြားချင်မှထူးခြားမှာပါ။ ရပြီးလို့စွန့်တာနဲ့ မရဘဲနဲ့ စွန့်တာက ကွာသေးတာကိုး ။

ပြည်သူပြည်သားတွေတင်မကပါဘူး။ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကပါထူးခြားအံ့ဩနေပါတယ်။ ဘုရားအလောင်း ဆွမ်းခံကြွနေတဲ့မြင်ကွင်းကို ဗိမ္ဗိသာရမင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း

လေသွန်ပြတင်းက မြင်တွေ့နေပါတယ်။ ပထမတော့ ရေရေရာရာ မသိသေးပါဘူး။ မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို သွားကြည့်ခိုင်းပြီးမှ ရေရေရာရာ သိရတာပါ။ သိတော့ သူလည်း အံ့ဩရတာပေါ့။ ဘုရားအလောင်းမင်းသား ဆွမ်းခံပြီးတော့ မြို့ထဲကထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက် ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်မှာ အရှေ့ဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီးထိုင်ပါတယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်ပေးဖို့ သပိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ အနီရောင်တွေ၊ အဖြူရောင်တွေ၊ အကြောင်ကြောင်အကျားကျားနဲ့ ရောနှောနေတဲ့ ဆွမ်းတွေကိုမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီအခါမှာ အူအသည်းတွေ ပြောင်းပြန်လန်ပြီး ပျို့အန်မတတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ နောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ပြီးဆုံးမဘုဉ်ပေးပါတယ်။ ဘယ်လို ဆုံးမသလဲဆိုတော့ . . .

“သိဒ္ဓတ်မင်းသား သန့်စင်မွှေးပျံ့သော သလေး ထမင်းကို စွန့်ခွာ၍ ရလွယ်သောအဟာရဖြင့် မျှတမှီတင်း လျက် သေမင်းမတွေ့ရဘဝ၏ အဆုံးကိုရှု့အံ့ဟုရည်မှတ်၍ ကြီးမြတ်သောထမင်း၏ ချမ်းသာကိုစွန့်ခွာခဲ့သည်မဟုတ်လော။ အပုပ်အတိပြီးသော ဤကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဘယ်ကြောင့် ရောင့်ရဲခြင်းမရှိသနည်း” လို့ဆိုပြီး ဆုံးမဘုဉ်ပေးပါတယ်။ လောကမှာ သူတစ်ပါးက ဆုံးမတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးဆုံးမတာဟာ အကောင်းဆုံးပါ။

ဘုရားလောင်းပျို အန်မတတ် ဖြစ်သွားပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဆရာဦအောင်သင်းကတော့ ‘ဘုရားအလောင်း

က ဇာတ်မြင့်ကလာသူဖြစ်ကြောင်း၊ ရလာတဲ့ဆွမ်းတွေထဲမှာ ဇာတ်နိမ့်တွေရဲ့ဆွမ်းတွေလဲပါလာကြောင်း၊ ဇာတ်နိမ့် ဇာတ်မြင့် ခွဲခြားတတ်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ခလေ့အရ အမှတ်တမဲ့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ပျို့အန်မတတ်ဖြစ်သွားဟန် ထင်ကြောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာဆုံတုန်း မှတ်ချက်ချပြ ပါတယ်။ စောစောက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကလွတ်လိုက်တဲ့ မင်းချင်းက ဘုရားလောင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီး ဘုရားပေးနေတာကို မြင်လဲမြင်၊ ကြားလဲကြားသွားပါတယ်။ ဒီတော့ ချက်ချင်းပဲ ဘုရင့်ဆီပြန်ပြီး သံတော်ဦးတင်ပါတယ်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကလည်း တော်တော်လေး အံ့ဩသွားပါတယ်။ အံ့ဩရုံနဲ့ တင်ရပ်မထားပါဘူး။ ဘုရားအလောင်းဆီကို ထလိုက်သွားပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းရဲ့အပြုအမူကို တွေ့လိုက်ရတော့ အနွယ်ရယ်၊ အရွယ်ရယ်၊ ပညာရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်တို့ကို ယှဉ်တွေးတွေးပြီး နှမြောသွားပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားအလောင်းနားကပ်သွားပြီး . . .

“ပြည်တော် တစ်ဝက်ပေးပါမည်။ အသက်အရွယ် ကလည်း ငယ်ပါသေးသည်၊ တောမထွက်ပါနှင့်။ မင်းပြု၍ ခံစားပါဦး”လို့ လျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရား အလောင်းက ဘယ်လို ပြန်မိန့်သလဲဆိုတော့ . . .

“အဆွေတော်မင်းမြတ်၊ ခံစားအပ်သောမင်း၏ ချမ်းသာသည် ရေပေါ်၌တက်သောရေပွက်၏ပမာ တစ် သက်လျှာ မျှသာဖြစ်ချေသည်။ ထိုစည်းစိမ်ကိုမျှ ကိလေသာ

ရွှေစကားတိုရှုံ့မြစ်ဖျား

ပွားသဖြင့် များသောအကုသိုလ်ဒုစရိုက်ဖြစ်၍ သံသရာ၌ နစ်မွန်းခြင်း၏အကြောင်းသာ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်၏စည်းစိမ်ကို ဘင်အိမ်၌ လောက်၊ တံတွေးပေါက် ကဲ့သို့ရှုံ့ရှာ၍ ငါ စွန့်ခွာထွက်ခဲ့သည်” လို့ မိန့်ပါတယ်။ နောက်ကို တစ်ဖဝါးမှ ခြေလှမ်းပြန်မဆုတ်တော့မယ့် ဘုရားလောင်းစကားကြားရတော့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းလဲ ထပ်ပြီး မတားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် အကျိုးရှိမယ့် စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ မှာလိုက်ပါတယ်။ အမှာစကားက “အရှင်သိဒ္ဓတ္ထ ပြောမတ်စွာအားထုတ်ပါလော့။ သို့ရာတွင် သင်ဘုရားဖြစ်လျှင်တော့ အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါ” တဲ့။ ဒီတော့ဘုရားလောင်းကလဲ “ကောင်းပြီ” လို့ ဝန်ခံကတိပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းက အဲဒီကနေတော့အုပ်ရှိရာ ကို ကြွသွားတော်မူပါတယ်။ တောအုပ်မှာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရ သူက လောကီဈာန်ကို စီးဖြန်းနေတဲ့ အာဠာရ ရသေ့ကိုပါပဲ။ အဲဒီ အာဠာရရသေ့ထံကပ်ပြီး ဈာန်သမာပတ်ကို နှီးနှောပြီး အားထုတ်လိုက်တော့ လောကီဈာန် ခုနစ်တန်ကို ရပါတယ်။ နောက်ဥဒကရသေ့ထံကပ်ပြီး အားထုတ်လိုက်ပြန်တော့ သမာပတ်ရှစ်ပါးကို ရတော်မူပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုရပြီး ဘယ်လို ထပ်စဉ်းစားပြန်သလဲဆိုတော့ “ဒီသမာပတ်ရှစ်ပါးဟာ ဘုရား ဖြစ်ကြောင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဲ့ အကြောင်းမဟုတ်သေးဘူး။ အကြောင်းကို ရှာဦးမှဖြစ်ချေမယ်” လို့ စဉ်းစားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဥရုဝေလတောကိုဆက်ပြီး ကြွသွားပါတယ်။
အဲဒီဥရုဝေလတောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးနဲ့ တွေ့တာပါ။

ဒီနေရာမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးအကြောင်းကို ထည့်ပြော
ဦးမှဖြစ်မှာပါ။ ဘုရားအလောင်းဖွားမြင်ပြီး ငါးရက်မြောက်
မှာ နာမည်မှည့်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအမည်မှည့်ဖို့မှာ
နာမည်ကျော်ပုဏ္ဏား တစ်ရာ့ရှစ်ယောက်ကိုပါဖိတ်ပြီး အဖျော်
ယမကာ ယနာနိထမင်းတွေနဲ့ နေည့်ကျွေးမွေးပါတယ်။
ပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းရဲ့လက္ခဏာနိမိတ်ကို စစ်ဆေး
စေပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားတစ်ရာ့ရှစ်ယောက်ထဲက
ရာမ၊ ဓဇ၊ လက္ခဏ၊ ဇောတိမန္တ၊ ယည၊ သုဗောဓ၊ သုဃာမ
ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်က လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး
“အရှင်သားတော်မြတ်သည် စကြာမင်းသော်လည်းဖြစ်လတ္တံ့
ဘုရားသော်လည်းဖြစ်လတ္တံ့” လို့အယူနှစ်မျိုးဟောကြ
ပါတယ်။ ပုဏ္ဏားကတော့ထဲက အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး
ကောဏ္ဍညအနွယ်သုဒတ္တဆိုတဲ့ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကတော့
လက်ညှိုးတစ်ချောင်းသာထောင်ပြီး “အရှင် သားတော်မြတ်
သည် ဘုရားစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” လို့ စကားတစ်ခွန်း
ပဲ ဟောလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ လက္ခဏာဖတ်တဲ့ ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်ဟာ
ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးတော့ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိမ်ရောက်
တော့ အသီးသီးပါပဲ။ မိမိတို့ရဲ့ သားတွေကိုခေါ်ပြီး “သုဒ္ဓေါ
ဒနမင်းကြီးရဲ့ သားဟာဘုရားစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

အဲဒီမင်းသားဘုရားဖြစ်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့အဆုံးအမကို ခံယူပြီး ရဟန်းပြုကြပါ”လို့မှာကြားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လက္ခဏဖတ် ပုဏားခုနှစ်ယောက်လည်း သေကုန်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကောဏ္ဍညပုဏားတစ်ယောက်တည်းသားအသက်ရှင်လျက် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ခုက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ခဲ့တဲ့ ပုဏားခုနှစ်ယောက်ဟာ နန်းတော်ထဲက ဘုရင့် ရှေ့မှာ စကြာမင်းဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စကားနှစ်ခွန်းပြောခဲ့ပြီး အိမ်မှာ သားတွေကိုကျတော့ ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောတဲ့ကိစ္စပါ။ အဲဒီအချိန် က သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအနေနဲ့ သူ့သားတော်ကို ဘုရားဖြစ်ခြင်း ထက် စကြာမင်းဖြစ်ခြင်းကို ပိုပြီးလိုအပ်နေတဲ့အချိန်ပါ။ ပုဏားခုနှစ်ယောက်က ဘုရားဖြစ်မယ့်အရေးကိုသိပါလျက် ဘုရင့်ဆန္ဒအလိုကြည့်ပြီး စကားနှစ်ခွန်းကိုပဲ ပြောဟောခဲ့ လေသလား ။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ကယ်ပဲ မသိလို့လားဆိုတာကို တော့ စဉ်းစားစရာပါ။ ဘုရားဖြစ်မှာသိပါလျက်ကယ်နဲ့ လက်နှစ်ချောင်းထောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ပညာနဲ့ သိက္ခာအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြတဲ့ ပုဏားတွေလို့ ဆိုရမှာ ပါပဲ။

စောစောကစကားကိုပြန်ဆက်ရရင် ဥရုဝေလတော မှာပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးက ဖခင်ပုဏားတွေမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘုရား အလောင်းကိုစောင့်နေကြတာပါ။ ဒီတော့ ဘုရားအလောင်း

ဥရုဝေလတောကို ကြွလာတဲ့အချိန်မှာပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးတို့နဲ့ တွေ့
 တာပါပဲ။ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးဆိုတာက ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊
 မဟာနမ်၊ အဿဇိတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးကလဲ
 ဘုရားလောင်းကိုတွေ့တာနဲ့ ဘုရားအလောင်းကို ပြုစု
 လုပ်ကျွေးကြပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းက ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးရဲ့
 ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကိုခံယူပြီး တစ်နေ့ကို ဆွမ်းတစ်လုပ်၊ သစ်သီး
 တစ်လုံး၊ တစ်ခါတလေ အာဟာရမမှီဝဲပဲ တရားကျင့်
 ပါတော့တယ်။ အာဟာရမမှီဝဲတာကြောတော့ ကိုယ်တော်က
 ကြုံလို့လာပါတယ်။ နောက် လက္ခဏာတော်ကြီးလက္ခဏာ
 တော်ငယ်တွေပါ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း
 နဲ့ အာဟာရကို မမှီဝဲတာများလာတော့ အာနာပါနဇာနကို
 တောင် မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ စကြိုဦးမှာလဲကျသွားပါတော့
 တယ်။ အဲဒီလိုတွေကျင့်လိုက်တာ ခြောက်နှစ်တာကာလ
 အထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အများသိကြတဲ့ ဒုက္ကရ
 စရိယာခြောက်နှစ်ပါပဲ။ ဒီတော့ဘုရားအလောင်းက ကိုယ့်
 လုပ်ရပ်တွေကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ရင်း အစွန်းရောက်နေတာ
 သိသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုသိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးဆုံးမလိုက်ပါတယ်။

“သတ္တဝါတို့၏ဓမ္မတာသည်လည်း သဒ္ဓါလွန်လျှင်
 ကွန်သည် ၊ ပညာလွန်လျှင် ဆွံ့သည် ။ ဝီရိယလွန်လျှင်
 ပြန်သည် ၊ သမာဓိလွန်လျှင် တွန်ပသည်၊ သတိသာလျှင်
 လွန်သည်မရှိ ၊ လိုသည်သာဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ယခု

**ငါသည်အာဟာရကိုမျှတစေလျက်ကိုယ်လက်ကိုပြည့်တင်း၍
သဒ္ဓါနှင့်ပညာ ဝီရိယနှင့်သမာဓိကိုမျှတစေတော့အံ့”**

ဘုရားအလောင်းက အစွန်းရောက်နေတဲ့ လမ်းစဉ်ကနေ မဇ္ဈမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြောင်းတဲ့အတိုင်း မြို့ရွာတွေကို လှည့်လည်ပြီး ဆွမ်းခံဘုဉ်းပေးတော်မူပါတယ်။

အာဟာရတွေ ပြည့်တင်းလာတာနဲ့ အမှုစောစောပိုင်းက ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ မဟာပုရိသလက္ခဏာတွေလဲ ပြန်ပေါ်လာပြီး နဂိုခန္ဓာကိုယ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။

ဘုရားအလောင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တာနဲ့အတူ ဘုရားအလောင်းရဲ့ မဇ္ဈမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီသူတွေကတော့ တခြားသူတွေ ဟုတ်ရိုးလား၊ ဘုရားအလောင်းကိုအလုပ်အကျွေးပြုနေကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးပါပဲ။ သူတို့ ဘယ်လို ဆန့်ကျင်စကားပြောကြသလဲဆိုတော့ “သိဒ္ဓတ်မင်းသားဟာ အလွန်ခြူးခြံခေါင်းပါးစွာကျင့်နေတာတောင် ဘုရားမဖြစ်ဘူး။ အခုလို ဆွမ်းခံစားပြီး ကျင့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ ဘုရားဖြစ်တော့မှာလဲ” လို့ဆန့်ကျင်စကားဆိုကြပါတယ်။ ပြီးတော့ဘုရားအလောင်းနဲ့ အယူအဆ မတူတော့တာနဲ့ ဘုရားအလောင်းကိုစွန့်ခွာပြီး ဘုရားလောင်းနဲ့ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာလောက်ကွာဝေးတဲ့ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောကို ထွက်ခွာသွားကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားလောင်းဟာ မဇ္ဈိမမဋ္ဌိပါဒါ

လမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက်တာ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကိုရပြီး ဘုရားဖြစ်သွားရောပဲဆိုပါတော့။ ဘုရားဖြစ်ပြီးဆိုတော့ တရားဦးအဖြစ် ခမ္မစကြာ တရားကို ဟောရတော့မှာပါ။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ကိုအရင် ဟောရမလဲ၊ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အပြုအမူနဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ သတိမူစရာနဲ့ တကယ်အတုယူစရာပါ။ မြတ်စွာဘုရားက တရားဦးဟောဖို့စဉ်းစားတော့ ကျေးဇူး တရားနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။ ဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ် ပထမ ကျေးဇူးအများဆုံးလဲ? ဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ် ဒုတိယ ကျေးဇူးအများဆုံးလဲ? ဘယ်သူဟာ ငါ့အပေါ် တတိယ ကျေးဇူးအများဆုံးလဲ? စသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ တရားဦးဟောဖို့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။ ဉာဏ်တော်နဲ့ ပထမကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့် လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုသွားမြင်သလဲဆိုတော့ အာဠာရ ရသေ့ကိုပါ။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရလို့ ဘုရားဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အာဠာရရသေ့ဟာ လှူပြည်မှာ မရှိ တော့ပါဘူး။ သေလွန်လို့ခုနှစ်ရက်ရှိပြီးအာကိဉ္ဇညယတန ဘုံမှာ ရောက်နေပါပြီ။

အာကိဉ္ဇညာရတနာဘုံဆိုတာ ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲမှာ ပါတဲ့ အရူပဗြဟ္မာတွေနေထိုင်ရာဘုံကိုပြောတာပါ။ အရူပ ဗြဟ္မာတွေမှာ နာမ်ပဲရှိပါတယ်။ ရုပ်မရှိပါဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာ မရှိတော့ တရားနာလို့မရပါဘူး။ (တကယ်လို့သာ ၃၁-

ရွှေစကားတိုရှုံ့ မြစ်ဖျား

ဘုံထဲက တရားနာလို့ရတဲ့ ဘုံတစ်ဘုံမှာသာရောက်နေရင် မြတ်စွာဘုရားက အာဠာရ ရသေ့ရောက်ဘုံကို လိုက်ပြီး ဟောမှာပါ။) ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အာဠာရ ရသေ့ အတွက် မဟာဆုံးရှုံးမှုကြီးလို့ အမိန့်ပါတယ်။

နောက် ဒုတိယကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဥဒကရသေ့ကို တွေ့ပါတယ်။ ဥဒကရသေ့လဲ ကံမကောင်း ရှာပါဘူး။ ယမန်နေ့သန်းခေါင်ယံကပဲ သေလွန်သွားပြန် ပါတယ်။ သေလွန်လို့ နေဝသညာ နာသညာယတနဘုံကို တောင် ရောက်နေပါပြီ။ ဒီဘုံဟာလဲ အရူပဗြဟ္မာများ နေထိုင်ရာဘုံပါပဲ။ နောက် တတိယကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့် လိုက်တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးဟာ မြတ်စွာဘုရား အနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တစ်ဆယ်ယူဇနာ ဝေးတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောကို ရောက်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ကို မကြိုက်လို့ တနည်းအားဖြင့် ဝါဒမတူလို့ မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ခွာခဲ့သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားက ကျေးဇူး တရားကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ထားလေတော့ ဝါဒတူခြင်း၊ မတူခြင်း၊ အယူအဆတူခြင်း၊ မတူခြင်းတွေကို ထည့်စဉ်းစာ မနေတော့ပါဘူး။ အဲဒီဝါဒတွေကိုဘေးကိုပဲ ချထားလိုက် ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးရှိရာ တစ်ဆယ်ရှစ် ယူဇနာဝေးတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောကို ကြွသွားရှာပါတယ်။

မိဂဒါဝုန်တောကိုရောက်ပြန်တော့လဲ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးတို့ရဲ့ အယူအဆပြင်းထန်ပုံကိုကြည့်ပါဦးမြတ်စွာဘုရားမိမိတို့ဆီ ကြွလာတာအဝေးကမြင်လိုက်တာနဲ့ချက်ချင်းအရေးအပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ‘အရှင်ဂေါတမဟာ ဘုရားဖြစ်ဖို့ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားမဖြစ်မီမှာဘဲ အကျင့်ကထွက်ပြီး ဆွမ်းသင်္ကန်းများအောင်ရှာပြီး မြို့ရွာ တွေကို လှည့်လည်တယ်။ ဒါအကျင့်ပျက်တဲ့သဘော၊ အကျင့်ပျက်တဲ့သူပဲဒါကြောင့်တို့အရှင်ဂေါတမကိုခရီးဦး မကြိုဆိုဘူးနေရာထိုင်ခင်းအပေးဘူး’ အဲဒီလိုတမုဟုတ်ချင်း ကတိကဝတ်ပြုလိုက်ကြပါတယ်။ တကယ်တမ်း မြတ်စွာ ဘုရားပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးအနားရောက်လာချိန်မှာတော့မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့အသေရေကရုဏာမျက်လုံးစတာတွေကိုကြည့်ပြီး ထားထားကြတဲ့ကတိကဝတ်တွေကိုပြိုင်တူပဲဖျက်လိုက်ကြ ပါတယ်။ တစ်ဦးက သပိတ်လှမ်းယူ၊ တစ်ဦးက သင်္ကန်း လှမ်းယူ၊ တစ်ဦးက ခြေဆေး၊ တစ်ဦးက နေရာထိုင်ခင်းပြင်၊ အသီးသီး ကိုယ်စီလှုပ်ရှားကြာတော့တာပါပဲ။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးကို “မိမိဘုရားဖြစ်ပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သင်တို့ကိုတရားဦးဟောမယ့်အကြောင်း၊ တရားဦးနာယူကြဖို့အကြောင်း” မိန့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးက ဘုရားဖြစ်ပြီဆိုတာကိုလုံးဝ မယုံကြည် ကြပါဘူးမယ့်တဲ့အပြင်မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားဦးဟောဖို့ ပြောဆိုချက်ကိုလဲ သုံးကြိမ်သုံးခါ ပယ်ချကြပါတယ်။

ရွှေစကားတိုရှုံ့ပြစ်ဖျား

မြတ်စွာဘုရားက ကျေးဇူးတရားကိုပဲ ရွှေတန်းတင် ထားတော့ ပရိယာယ်နဲ့ ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကို သိစေပြီး သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ညနေ နေဝင်စအချိန်မှာ 'ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ' အစချီတဲ့ ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော်ကို တရားဦးအဖြစ်ဟောတော်မူပါတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂရီငါးဦးလဲ အသီးသီးရဟန္တာဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ဘဝမှာ အယူအဆတစ်ခု၊ ဝါဒတစ်ခုအပေါ်မှာ ကာလကြာကြာအထိ အစွန်းရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အစွန်း ရောက်တဲ့အလျှောက် ပြုမူခဲ့ ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ ကျေးဇူးတရားရဲ့သရုပ်ကို ဖော်ပြန်ပြီဆိုရင်လဲ ပစ္စုပ္ပန်ကာလတစ်ခုတည်းကိုသာကြည့်ပြီး သရုပ်ဖော်ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ အတိတ်ကာလအနာဂတ်ကာလတွေကို ထည့် မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒီဗုဒ္ဓဝင်ကို ကြည်ညိုဖြစ်တော့မှ “ဪ... ငါဟာ နွားကျောင်းသူအဆင့်ပဲ ရှိသေးပါလား၊ နွားပိုင်သူ၊ နွား နို့သောက်ခွင့် ရှိသူအဆင့် မရောက်သေးပါလား” ဆိုတဲ့ အတွေးက သက်ပြင်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ်မွေးဖွားဖို့ ဖန်တီး ပေးလိုက်သလိုပါပဲလေ။

x x x

ကျမ်းကိုး

-ဇိနတ္ထပကာသနီ | ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် |
[မြတ်သတိ ဧပြီ ၂၀၀၁]

“ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗန်စံခါနီး၌
သာသနာကို စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု
သိကြားမင်းဝန်ခံခဲ့သည်။
ဤသို့ ဝန်ခံခဲ့ပါလျက်
ယခုအခါသာသနာတော်ကို
ဆောင်ရွက်နေသောငါတို့အား
မစောင့်ရှောက်သောကြောင့်
သိကြားမင်းသေကြောင်း သိရပေသည်။
ဤစည်ကိုတီးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(အရှင်သောတရ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၉)

မြန်မာ့ရာဇဝင်ဇာတ်ပေါ်မှာ အပြုအမူမျိုးစုံ၊ အပြောအဆိုမျိုးစုံ၊ အတွေးအခေါ်မျိုးစုံနဲ့ မင်းများစွာပြုမူ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ပရိသတ်အားကျတဲ့မင်း၊ ပရိသတ်နှစ်သက်တဲ့မင်း၊ ပရိသတ်တသသဖြစ်ကျန်ရစ်တဲ့ မင်းတွေရှိခဲ့သလို ပရိသတ်စက်ဆုပ်တဲ့မင်း၊ ပရိသတ် မသတိတဲ့မင်း၊ ပရိသတ်အားမရတဲ့မင်းတွေလည်းရှိခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီအထဲက ပရိသတ်အားကျတဲ့မင်း၊ ပရိသတ် နှစ်သက်တဲ့မင်း၊ ပရိသတ် တသသဖြစ်ကျန်ရစ်တဲ့မင်းတွေကို ခေတ်အဆက်ဆက် ပရိသတ်တွေက မင်းကောင်း မင်းမြတ် တွေ အဖြစ် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပရိသတ်က မင်းကောင်း မင်းမြတ် အဖြစ်ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတင်တဲ့နေရာမှာ 'စ' များစွာထဲက မဖြစ်မနေ ပါရတဲ့ 'စ' တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ 'ဒီမင်းဟာ

သာသနာရေး ဘယ်လောက်အားပေးသလဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ဆင့်တက်တွေးပြီး စစ်မှန်တဲ့သာသနာရေးကိုလား၊ ဒါ မဖြစ်မနေထားရတဲ့စံပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစံထားရသလဲဆိုတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအခြေခံအုတ်မြစ်တွေဟာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓ စာပေတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။

အင်းဝခေတ်မှာ ထူးခြားတဲ့မင်းတစ်ပါး ပေါ်ထွန်း ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမင်းကတော့ မင်းကြီးစွာစော်ကဲဆိုတဲ့မင်းပါ။ မင်းကြီးစွာစော်ကဲအကြောင်းက ရာဇဝင်မှာ သင်ဖူးထား ကြတာများလို့ အထူးပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ပြောချင် တာက မင်းကြီးစော်ကဲနဲ့ သာသနာရေးပါ။ မင်းကြီးစွာ အင်းဝဘုရင်ဖြစ်လာတော့ ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ရခိုင်ဘုန်းကြီး ကို“မဟာသံဃရာဇာ”ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်ကပ်ပြီး မင်းဆရာ အဖြစ် ကိုးကွယ်ထားပါတယ်။ “မဟာသံဃရာဇာ”ဘွဲ့ တံဆိပ်ရပုံက ဒီလိုပါ။

မင်းကြီးစွာစော်ကဲအပါအဝင် မင်းသားငယ် သုံးပါးကို ငယ်စဉ်က ရခိုင်ဘုန်းကြီးက စာသင်ပေးခဲ့ရ ပါတယ်။ ရခိုင်ဘုန်းကြီးက မင်းကြီးစွာစော်ကဲ မင်းဖြစ်မယ့် အရေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘုန်းကံအလျောက် မင်းကြီးစွာအင်းဝဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ငယ်ဆရာဘုန်းကြီးကို မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာ ဘုန်းကြီးက နှလုံးမသာမယာဖြစ်ပြီး ‘ဘုန်းကြီးလို့ အသက် ရှည်လို့သော်အနောက်တောင်ထောင့်၌ စည်းခုံတည်လေ’လို့

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

၁၁၇

သတိရစေဖို့ အမှာလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီးစွာလဲ ဆရာဘုန်းကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ရွှေစည်းခုံတည်ဖို့စဉ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ သမိုင်းကြောင်းတစ်ခုကဝင်လာပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဘုရားတည်မယ့်နေရာရဲ့ ကျောက်ဆောင်အနီးမှာ ရှေးကမုဋ္ဌောဘုရားရှိခွဲဖူးပြီး ရေတိုက်စားလို့ ဓာတ်တော်ကြွတ် ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲကျသွားတဲ့ ဓာတ်တော်ကြွတ်ကို ရောပထနဂါးမင်းက သိမ်းဆည်း ကိုးကွယ်ထားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရွှေစည်းခုံဘုရား တည်မယ့်သတင်းကြားတော့မှ နဂါးမင်းက ဒါဋ္ဌာနာဂမထေရ်ကို ဓာတ်တော်ကြွတ်နဲ့တကွ ဓာတ်တော်ငါးဆူကို လာပြီးပေးအပ်ပါတယ်။ မထေရ်ကလဲ ရလာတဲ့ဓာတ်တော်ငါးဆူကို မင်းကြီးစွာကို ဆက်ကပ်လိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်တော်ငါးဆူထဲက နှစ်ဆူကို မူလမုဋ္ဌောဘုရားမှာဋ္ဌာပနာပြီး သုံးဆူကိုတော့ တည်ဆဲရွှေစည်းခုံမှာ ဋ္ဌာပနာပါတယ်။

အဲဒီရွှေစည်းခုံတည်စဉ်မှာပဲ အင်းဝတစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ဒီသတင်းကြားရတော့ ရခိုင်ဘုန်းကြီးက အင်းဝကို ကြွလာပြီး ကုက္ကိုပင်၊ဆင်ကျုံး၊မောက္ခန်း၊ သရပါတံခါး၊ ရတနာဂူတွေကို ရွှေစည်းခုံနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တည်ပေးလိုက်မှ ထိပ်လန့်မှုတွေ ရပ်သွားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ သူတို့အချင်းချင်းသာ နားလည်နိုင်မယ့် လောကီ

ပညာရပ်တွေ ထင်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ မင်းကြီးစွာက ငယ်ဆရာဘုန်းကြီးကို ပူဇော်သက္ကာရတွေပေးပြီး “မဟာ သံဃာရာဇာ” ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို တစ်ခါတည်း ဆက်ကပ်လိုက်ပါတယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက် မြန်မာ့ ရာဇဝင်မှာကလဲ စာပေပရိယတ္တိ ကျွမ်းကျင်ပြီး ထေရဝါဒလမ်းကြောင်း အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကတစ်ဖက်၊ စာပေပရိယတ္တိအားနည်းပြီး လောကီပညာတွေဖြစ်တဲ့ အင်းအိုင်မနွန်တွေကို လိုက်စားတဲ့ရဟန်းတွေက တစ်ဖက်၊ အဲဒီလို လမ်းကြောင်းမတူတဲ့ ဟိုဖက်ဒီဖက် နှစ်ဖက် အားပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အားပြိုင်ပြီ ဆိုကတည်းကတစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အားသာချက် အားနည်း ချက်တွေနဲ့ လွန်ဆွဲခဲ့ကြမှာတော့ သေချာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲအားပြိုင်မှုတွေနဲ့ လွန်ဆွဲမှုတွေ ရှိခဲ့ ရှိခဲ့၊ ဓမ္မ လမ်းကြောင်းက အဓမ္မလမ်းကြောင်း မဖြစ်နိုင်သလို၊ အဓမ္မ လမ်းကြောင်းကလဲ ဓမ္မလမ်းကြောင်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နောင်မှာ သမိုင်းကပဲစကားပြောသွားလေ့ရှိပါတယ်။

စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ‘မဟာသံဃာရာဇာ’ဘွဲ့ရတဲ့ ဘုန်းကြီးက သာသနာရေးရာကိစ္စတွေကို သူ့ကပဲ ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းပေးနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မင်းကြီးစွာကိုယ်တိုင် ကလဲ သာသနာရေးကိစ္စတွေကို သူ့ဘုန်းကြီးကိုပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုထေရဝါဒအပြင်ဘက်က

ရွှေစကားတိုရှဲ့ မြစ်ဖျား

ဘုန်းကြီးက သာသနာပိုင်တက်ဖြစ်ပြီး သာသနာရေးရာ တွေကို ကိုင်တွယ်နေတော့ ပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ ထေရဝါဒီ ရဟန်းတော်တွေအတွက် အခက်တွေ့ကုန်ကြတာပေါ့။

ဒီအခက်ခဲကို ဘယ်သူကဖြေရှင်းပေးလိုက်သလဲ ဆိုတော့ မနာပြင်ငါးဆူရပ်မှာနေတဲ့ အရှင်ခေမာစာရဆိုတဲ့ ရဟန်းတော်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ခေမာစာရ ဆိုတာကစာပေပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ထေရဝါဒီရဟန်းတော် တစ်ပါးပါ။ သူကဘယ်လိုဖြေရှင်းပေး လိုက်လဲဆိုတော့ . . .

တစ်ည ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်လောက်မှာ အချက် ပေါင်းများစွာ စည်းတီးလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ခေမာစာရတီး လိုက်တဲ့စည်သံဟာ မင်းနန်းတော်အထိ လွှမ်းသွားပါတယ်။ ဒီတော့မင်းကြီးစွာက ‘ဒီစည်သံဟာ ရဟန်းတစ်ပါးပါး ပျံတော်မူလို့ တီးတာဖြစ်လိမ့်မယ် ၊ ဘယ်ရဟန်းပျံတော် မူတယ်ဆိုတာ သွားစုံစမ်းချေ’ ဆိုပြီး အမတ်တွေကို စုံစမ်းခိုင်း လိုက်ပါတယ် ၊ အမတ်တွေလဲအရှင်ခေမာစာရဆီ ရောက် လာကြပါတယ် ၊ အရှင်ခေမာစာရကလဲ ရောက်လာမယ်မှန်း သိလို့ စောင့်နေဟန်ထင်ပါတယ်။

“စည်းတီးတာအရှင်ဘုရားလား”

“ဟုတ်ပေသည်”

“ခုဘယ်ရဟန်းပျံတော်မူ၍ စည်တီးသနည်း”

“ဘယ်ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်မျှ ပျံတော်မူခြင်းမရှိ ၊ ဤ စည်တီးခြင်းကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှသိကြားမင်းသေ၍

တီးခြင်းဖြစ်သည်”

“အရှင် ဘုရားက သိကြားမင်းသေကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် သိသနည်း”

“ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး၌ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု သိကြားမင်းဝန်ခံခဲ့သည်။ ဤသို့ဝန်ခံပါလျက် ယခုအခါ သာသနာကို ဆောင်ရွက်နေသော ငါတို့အား မစောင့်ရှောက်သောကြောင့် သိကြားမင်းသေကြောင်း သိရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစည်ကိုတီးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“အရှင် ခေမာစာရ ဆီက အဖြေစကား ကြားရတော့ အမတ်တွေကလဲ ကြားရတဲ့အတိုင်း မင်းကြီးစွာကို ပြန်လျှောက်ကြပါတယ် မင်းကြီးစွာကလဲ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့မင်းဆိုတော့ အရှင်ခေမာစာရရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကြီးစွာက အရှင်ခေမာစာရအပါအဝင် ပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ထေရဝါဒီ ရဟန်းတော်တွေကိုလည်း ကျောင်းဆောင်တွေဆောက်လုပ်လျှူပြီး ပူဇော်သက္ကာရပြုခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေစည်းခုံနဲ့ သိမ်သမုတ်ပွဲကိုလည်း အရှင်ခေမာစာရတို့လို ပရိယတ္တိကျွမ်းကျင်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေနဲ့ သမုတ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အင်းဝခေတ် စာမျက်နှာမှာ မင်းကြီးစွာစော်ကဲ မင်းကောင်းမင်းမြတ် အဖြစ်စာရင်းဝင်ခဲ့တာဟာလဲ အရှင်ခေမာစာရရဲ့ စည်းတီးမှုတစ်စိတ်တစ်ဒေသက ကျေးဇူးပြုခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။”

ရွှေစကားတိုရှုံ့ ဖြစ်ပျား

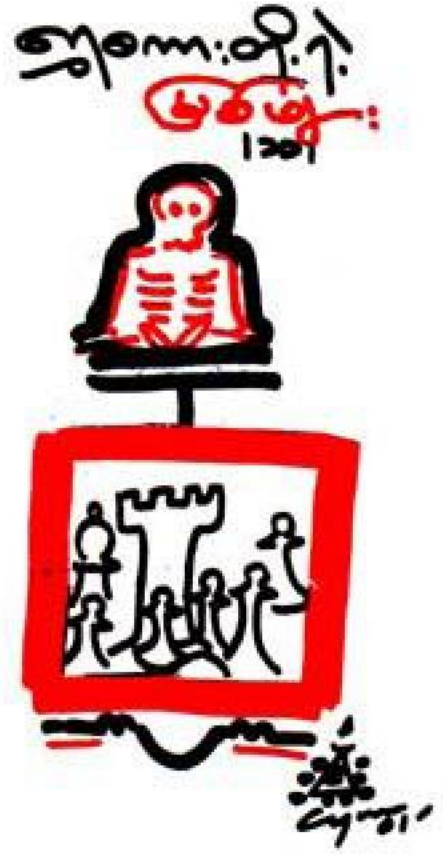
တကယ်တော့ အရှင်ခေမာစာရက သိကြားမင်း
သေလို့ဆိုပြီး စည်းတီးခဲ့ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန်
စံခါနီးသိကြားမင်းကို သာသနာတော်စောင့်ရှောက်ဖို့ မမှာခဲ့
သလို သိကြားမင်းကလည်း သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်
ပါမယ်လို့ ဝန်ခံကတိမပေးခဲ့ပါဘူး။ ‘ဘုရားသာသနာ
သိကြားစောင့်ရှောက်တယ်’ဆိုတဲ့စကားဟာ အမှန်မဟုတ်တဲ့
လောကပြောစဉ်တစ်ခုပါ။ ဒီပြောစဉ်ကိုအခြေတည်ပြီးအရှင်
ခေမာစာရက စည်းတီးခဲ့တာပါ။

ဘာပဲပြောပြော အရှင်ခေမာစာရ တီးခဲ့တဲ့စည်သံ
ဟာအင်းဝခေတ်ဇာတ်ခုံကို ကြည့်မိတိုင်း ကြားနေရဆဲပါ။
တကယ်လို့များ ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ဇာတ်ခုံထက်မှာ အရှင်
ခေမာစာရလို ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ စည်တီးဖို့ အခွင့်
ကြုံလာခဲ့ရင် တီးဖြစ်အောင် တီးလိုက်ဖို့ပါပဲ။ မိမိတီးလိုက်တဲ့
စည်သံဟာ နှောင်းခေတ် အဆက်ဆက်သိ ကြားနေမှာတော့
သေချာပါတယ်။

x x x

ကျမ်းကိုး-

- (၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း (မဟာဓမ္မသင်္ကြံ)
 - (၂) ရတနာစာပေ (ရဝေထွန်း)
- [မြတ်သတိ မေ၊ ၂၀၀၁]

ဤမျှလောက်သောစည်းစိမ်သည်
ငါတို့ ရေအိမ်တစ်ခါတက်ကိုမျှတော်လေ။
ရေအိမ်တစ်ခါတက်လျှင်ပင်
အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို များစွာပွားသည်
မဟုတ်တုံလော'

(နန်းကျင်ဆရာတော်)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၁၀)

နန်းကျောင်းဆရာတော်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ငယ်စဉ် ကတည်းကကို ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ် ။ ဘယ်ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်က သဒ္ဓါစသင်ရတော့ နန်းကျောင်းဆရာတော် ရေးတဲ့ နန်းကျောင်းမူ သဒ္ဓါကြီးနိဿယနဲ့ သင်ခဲ့တာကိုး။ အဲဒီကာလတုန်းက နန်းကျောင်းဆရာတော်ဆိုတာ သဒ္ဓါကြီး နိဿယရေးတဲ့ဆရာတော်ပဲ ဆိုတာလောက်သာ သိခဲ့ရ ပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး မသိခဲ့ရပါဘူး။ နောင်အခါ ဝါသနာ အလျောက် သာသနာဝင်ကျမ်းတွေဖတ် ဖြစ်တော့မှပဲ နန်းကျောင်းဆရာတော်အကြောင်းကို သေချာသိရတော့ တာပါ။ နန်းကျောင်းဆရာတော်က သဒ္ဓါကြီးနိဿယအပြင် တခြားကျမ်းများစွာကိုလည်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားကျမ်းစာတွေက ဒီနေ့ခေတ်မှာအသုံးပြုတာ သိပ်ပြီး မတွေ့ရပါဘူး။ သဒ္ဓါကြီးနိဿယကတော့ ဒီနေ့

မျက်မှောက်ခေတ်အထိ စာချဆရာတော်တွေ၊ စာသင်သားတွေ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးနေရဆဲပါ။

သမိုင်းကြောင်လိပ်ပတ်လည်သွားအောင် ရှေ့ပိုင်းသမိုင်းဖြစ်စဉ်ကိုပါ နည်းနည်းထည့်ပြောပါရစေဦး။ အင်းဝနေပြည်တော်မှာထီးနန်းစိုက်နေတဲ့ သာလွန်မင်းတရားကြီးက စစ်ကိုင်းမှာ ရာဇမဏိစူဠအမည်ရတဲ့ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီး တည်တော်မူပါတယ်။ တည်တော်မူပုံက သရေခေတ္တရာဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးကောင်းမှုတော်ခြောက်ဆူထဲက သရမာစေတီပုံကိုအတုယူပြီးတည်တာပါ။ ပြီးတော့ စေတီရဲ့ အရှေ့ အနောက်တောင် မြောက်မှာလည်းကျောင်းတိုက်ကြီးလေးတိုက်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို သီတင်းသုံးစေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာလွန်မင်းတရားကြီးက စေတီတော်ကြီးရေစက်မချသေးခင်မှာဘဲ နတ်ရွာစံခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ရဲ့အရိုက်အရာကို သားတော် မင်းရဲ့ရန္တမိတ်က (၁၀၁၀) ခုနှစ်မှာ ဆက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ခမည်းတော်လက်ထက်မှာ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ ကောင်းမှုအရပ်ရပ်ကို ပြီးပြတ်အောင် ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

နန်းသက်ရှည်ဇာတာ ပါမလာလို့လားမသိပါဘူး။ ၁၀၂၃-ခုနှစ်မှာ 'စစ်ကိုင်းသောတပန်နတ်ကြီး (၉၆)ပါး ပြောင်းသွားတော့မည်'ဆိုတဲ့ ကောလဟာလတပေါင်းတွေ ပေါ်လာပြီး မကြာမီမှာပဲ တရုတ်စစ်တွေရောက်လာပါတယ်။

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

ပြည်သူပြည်သားတွေ အထိတ်အလန့်ဖြစ် ရဟန်း သံဃာ တော်တွေ ထိပါးပုတ်ခံရနဲ့ တိုင်းပြည်လည်း မငြိမ်မသက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညီတော်ပြည်မင်းသားက တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ထိန်းနန်းကို သိမ်းယူလိုက် ပါတယ်။

နန်းတက်တက်ချင်းပဲ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနဲ့ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ဆရာတော်တွေကိုပင့်ပြီး နန်းတော်ထဲမှာ ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဆရာတော်တွေက အနုမောဒနာတရားဟော၊ တရားဆုံးလို့သာမုခ်ခါ အပြီးမှာ ပြည်မင်းက 'တပည့်တော်သည် အလိုမရှိဘဲလျက် အမျိုး အမတ်အမှုထမ်း သူရဲသူခက်တို့က ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်ထား သောကြောင့် သံဃာအားကို ဘုရားမဆန်နိုင်ဆိုသကဲ့သို့ တပည့်တော် မင်းပြုရပါသည်'လို့လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ တခြားဆရာတော်တွေက 'ကြံသောလည်းကံမရှိကမဖြစ်ရာ၊ မကြံသော်လည်း ကံကြီးကဖြစ်ရာသည်'လို့ အလိုက်အထိုက် ပြန်မိန့်ကြပါတယ်။ နန်းကျောင်းဆရာတော်ကတော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ 'ငါတို့အရာမဟုတ်၊ ညီတော် နောင်တော် နှစ်ပါး ဟုတ်၊မဟုတ် အောက်အစီစီရောက်မှ ငြင်းခုံကြ ပါလေ'လို့ မိန့်တော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဒီစကားကြားရသော ပြည်မင်းက နန်းကျောင်းဆရာ တော်ကို ကျိတ်ပြီးကြည်ညိုနေပါတယ်။ နှုတ်ကတော့ ဖွင့်ပြီး

မပြောပါဘူး။ ‘ငါအတွက် အထူးကိုးကွယ်ရာတစ်ပါးပေပဲ’
ဆိုပြီး ရင်ထဲကပဲ အာရုံပြုထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကာလ
တုန်းကဆရာတော်က မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော်ဆိုတာ
အမည်မတွင်သေးပါဘူး။ ဘွဲ့ရင်းဖြစ်တဲ့အရှင်အဂ္ဂဓမ္မာ
လင်္ကာရဆိုတဲ့အမည်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ပြည်မင်းဘိသိတ်ခံပြီးမကြာခင်မှာ ဇာတာတော် မသန့်
ဆိုပြီး သက်ငယ်ဟာယီနန်းဆောက်လုပ်ပြီးအဲဒီနန်းတော်မှာပဲ
ဘုံဿဝတီသမုတိပြီး ခေတ္တစံနေပါတယ်။ သက်ငယ်ဟာယီ
နန်းရဲ့ မြောက်နန်းဆောင်ကို မြောက်နန်းကျောင်းဆိုပြီး
ဆောက်လုပ်ပါတယ်။ တောင်နန်းဆောင်ကို တောင်
နန်းကျောင်းဆိုပြီး ဆောက်လုပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဟို
ယခင် ရင်ထဲကကျိတ်ပြီးကြည်ညိုထားတဲ့ အရှင်မဂ္ဂဓမ္မာ
လင်္ကာရကို စစ်ကိုင်းအိမ်ရှေ့ကျောင်းကပင့်ပြီး မြောက်
နန်းကျောင်းကို တင်လှူတော်မူပါတယ်။ (တခြားကြည်ညိုရာ
ဆရာတော်တစ်ပါးကိုလည်း တောင်နန်းကျောင်းပင့်ပြီး
တင်လှူပါတယ်။) ဒီအခါကျမှ နန်းကျောင်းဆရာတော်
ဆိုတဲ့ အမည်တွင်သွားတာပါ။ ဆရာတော်က အဲဒီ မြောက်
နန်းကျောင်းမှာပဲ ကျမ်းများစွာကိုရေးသွားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်။ နောက်ပိုင်းကာလမှာတော့ မြောက်နန်းကျောင်း
ဆရာတော်အမည်ထက် ‘နန်းကျောင်းဆရာတော်’ဆိုတဲ့
အမည်ပဲ တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ခေတ်အထိပါပဲ။

အဲဒီအချိန်အဲဒီကာလမှာပဲ နန်းကျောင်းဆရာတော်ရဲ့

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

တပည့် နန်းကျောင်းရုံမှာနေတဲ့ အရှင်ဇိနာရာမကို အိမ်ရှေ့မင်းက တံတားဦးလယ်ပြင်အရပ်မှာ ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါတယ်။ နန်းကျောင်းဆရာတော်မှာ အရှင်ဂုဏဂန္ဓဆိုတဲ့ တပည့်တစ်ပါးလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ အရှင်ဂုဏဂန္ဓက ချင်းတွင်းရွာဇာတိပါ။ အင်းဝမှာ စာသွားသင်ပြီး စာပေတတ်တော့ ဇာတိချင်းတွင်းရွာမှာပဲ ပြန်ပြီး ကျောင်းထိုင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တောရွာဆိုတော့ ပစ္စည်းလတ်လာဘရူးပါးပြီး ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ သီတင်းသုံးနေရပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ နန်းကျောင်းဆရာတော်ရဲ့တပည့် အရှင်ဂုဏဂန္ဓ ချင်းတွင်းရွာမှာ ကျောင်းထိုင်နေတဲ့အချိန်၊ ချင်းတွင်းရွာက ငမောက်ဆိုသူ ဆီမှာအမျက်ကျောက်ကောင်းပတ္တမြားတစ်လုံးရှိကြောင်း သိရတော့ ဘုရင်ကတောင်းယူပါတယ်ဒီတော့နန်းကျောင်းဆရာတော်က 'ချင်းတွင်းရွာမှာအမျက်ကျောက်ကောင်းသာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး ၊ ပိဋိကတ်အိုးတစ်လုံးလဲ အသုံးအဆောင်မရဘဲ ရှိနေတယ်'လို့ ဘုရင်ကိုအမိန့်ရှိပါတယ်။ ပြည်ဘုရင်ကလည်း ဆရာတော်စကားကြားတာနဲ့ အရှင်ဂုဏဂန္ဓကို တံတားဦးမှာ မှန်စီကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပေးပါတယ်။

ပြည်ဘုရင်ရဲ့တောင်းပန်ချက်ကြောင့်ပဲ 'ရာဇဝင်'ဆိုတဲ့ ကျမ်းကိုလည်းပြုစုပါတယ်။ နောင်မှာတော့ 'မြောက်နန်းရာဇဝင်'ဆိုပြီး တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ နန်းကျောင်း

ဆရာတော်ဟာ ကျမ်းဂန်များစွာပြုစုရင်းနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း စာသင်သားများစွာကို စာပေပို့ချပေးပါတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ ကမ္ဘာ့နန်းဘာဝနာကို ပွားများနေလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နန်းကျောင်းဆရာတော်က ပဉ္စင်းငယ်ဘဝမှာ တောင်ဖီလာဆရာတော်ကြီးကို မိလိုက်ပါတယ်တောင်ဖီလာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရဟန်းပရိသတ်စုံတဲ့ပွဲတစ်ခုမှာ ‘အဂ္ဂဓမ္မာလင်္ကာရတို့လည်း ငါတို့မရှိလျှင် ကျမ်းဂန်တတ် ပြုချေတော့မည်’ လို့ အပျော်အပါး မိန့်တော်မူတော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်လောင်းက ‘အရှင်ဘုရားတို့မရှိလျှင် တပည့်တော်တို့အပြင် ကျမ်းတတ်ပြုရမည့်သူမရှိပြီ။ တပည့် တော်တို့ပင် ကျမ်းတတ်မဟုတ်ကုန်လော့’ လို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ ပါတယ်။ စကားသာခကရုံနဲ့တဲ့အတိုင်း ပြည်မင်းလက်ထက် မှာ ထင်ရှားတဲ့ ကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်လာ ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာရဟန်းလူထွက်ဖြစ်တဲ့ သတိုးမင်း ကြီး (အမတ်ကြီး)ဟာ များမတ်အဆောင်အရွက် အခင်း အကျင်းတွေနဲ့ ကျောင်းကိုရောက်လာပါတယ်။ တကယ်တော့ နန်းကျောင်းဆရာတော်ဟာလည်း ပြည်မင်းအမတ် နေမျိုး နော်ရထာရဲ့ သားဖြစ်လို့ အမတ်အမျိုးအနွယ်ထဲကပါ။ သတိုးမင်းကြီးက ဆရာတော်နဲ့စကားတွေပြောရင်း ပြန်ခါနီး ကျတော့ သူ့ရဲ့အခင်းအကျင်းအခြေအရံတွေကိုပြပြီး ‘အရှင် ဘုရား လူသာဖြစ်ရင် ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်ကို

ရွှေစကားတိုရှဲ့ မြစ်ဖျား

၁၃၁

ရလိမ့်မည်'လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ နန်းကျောင်း ဆရာတော်က-

'ဤမျှလောက်သောစည်းစိမ်သည် ငါတို့ ရေအိမ် တစ်ခါတက်ကိုမျှမတန်လေ ၊ ရေအိမ်တစ်ခါတက်လျှင်ပင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို များစွာပွားသည် အဟုတ်တုံ့လော'လို့ ပြန်မိန့်လိုက်ပါတယ်။ သာသနာမှာ ဒီနေ့အထိ ဥဒါန်း တွင်ရစ်ခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းပါ။

ဆရာတော်မိန့်ကြားစကားကို တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ပြည် ဘုရင် ကြားသိရတော့ သူ့ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလို့မဆုံး ဖြစ်ပါသတဲ့။ 'ငါဘဝမှာ ဒီလိုဆရာတော်မျိုးရှိပါလား' ဆိုပြီး အသက်ထက်ဆုံး ကြည်ညိုသွားပါတဲ့။ နန်းကျောင်း ဆရာတော်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ပြည်ဘုရင်အတွက် တွေးမိတိုင်း ကုသိုလ်ဇောတွေ စောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲ ပြောပြော ကိုယ့်ဘဝမှာ ကုသိုလ်ဇောတွေစောဖြစ်ဖို့ဝန်းကျင် ကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိသင့်တာအမှန်ပါပဲ။

x x x

ကျမ်းကိုး

(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း(မဟာဓမ္မသင်္ကြံ)

(၂) သီလဝိသောဓနီ (တတိယ နံမော်ဆရာတော်)

(၃) နန်းကျောင်းဆရာတော်(ရဝေထွန်း)

ဉာဏ်လင်းဓမ္မစာပေ၊ ၈၄-ဒီဇင်ဘာ။

[သုရန္တ မတ်၊ ၂၀၀၁]

ရတနာတော်တို့၏အမွေ
၁၅၁

“ဥပမာ - ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိတယ်။
ဒီမြစ်ကြီးက ကုန်းပေါ်မှာနေတဲ့သူကို
ရေနှစ်အောင်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။
မြစ်ထဲဆင်းလာတဲ့လူကိုသာ
ရေနှစ်စေနိုင်တယ်။
ဒီအတိုင်းပဲ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ
ရှိပေမယ့်လဲ အလုပ်ကောင်းလုပ်သူ၊
ကံကောင်းရှိသူကို ဘေးရန်အန္တရာယ်
မမြစ်နိုင်ပါဘူး။”

(စက်ဆရာတော်)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၁၁)

စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့
ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွေထဲမှာ စံကင်းဆရာတော်ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိ
စာအုပ်လည်း တစ်အုပ်အပါအဝင်ပါ။ ရေးသားပြုစုတဲ့
ဆရာတော်ဦးမာန်က သီရိနန္ဒိယနန္ဒမာလာဘိဝံသ တို့ကလည်း
အရေးကောင်းပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့နွယ်ရာနွယ်ရာတွေ
ကိုတောင် ပေးဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ စာအုပ်က ထေရုပ္ပတ္တိ
စာအုပ်သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ သာသနာ့သမိုင်းကြောင်းနဲ့
မြန်မာ့နိုင်ငံရေးကြောင်းတွေပါ ပူးတွဲနေပါတယ်။ ဘာသာ
ရေး၊ သမိုင်းသုတေသီတွေအတွက် အဖိုးတန်စာအုပ်
တစ်အုပ်ပါ။ သာသနာ့နယ်ပယ်က ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်
တွေ၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်က ထင်ရှားတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ၊
စာပေနယ်က ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာတွေ၊ နိုင်ငံခြားက
ခေါင်းဆောင်တွေ စသည်ဖြင့် နယ်ပယ်စုံက ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ

သုး

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့နွယ်ပြီး စံကင်းဆရာတော်မိန့်ခဲ့တဲ့ဩဝါဒ
တွေဟာ တစ်သက်တာ အမှတ်ရစရာတွေပါ။ အဲဒီအထဲက
အချို့လောက်ကို ရွှေစကားအဖြစ် ဖော်ပြပါရစေ။

စံကင်းဆရာတော်ဆိုတာ နဝမမြောက် ရွှေကျင်
သာသနာပိုင်ဆရာတော်ပါ။ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်
တွေဟာ သက်တော်ရှည်ကြာတယ်လို့ အများပြောကြတဲ့
အတိုင်း စံကင်းဆရာတော်ဟာလည်း သက်တော် (၁၀၂)နှစ်
အထိ သက်တော်ရှည်ခဲ့ပါတယ်။ သက်တော်ရှည်သလို
အသိဉာဏ်လည်းရှည်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဆရာတော်
ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ် ဖတ်လို့ဆုံးသာသွားတယ် အသိဉာဏ်ခဲ့တဲ့
အပြုအမူ အပြောအဆို အတွေးအခေါ်မျိုး တစ်စက်မှ
မတွေ့ရပါဘူး။ အမည်ဗျူဟာပွတ်နဲ့လိုက်အောင် စံကင်းဆရာ
တော်လို့သာခေါ်နေကြတာ စံကင်းရွာဇာတိမဟုတ်ပါဘူး။
ဆရာတော်ဇာတိက စစ်ကိုင်းတိုင်းလင်းယဉ်ရွာပါ။ စံကင်း
ဆရာတော်လို့ အမည်တွင်ရခြင်းကတော့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့အမိန့်အရ ဓနုဖြူမြို့နယ်စံကင်းရွာကို
သွားပြီး သီတင်းသုံးခဲ့လို့ စံကင်းဆရာတော်ရယ်လို့ အမည်
တွင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဆရာတော်က အသက် ၁၅- နှစ်
အရွယ်မှာ သီပေါမင်းပါတော်မူပုံမြင်ကွင်းကို ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့ခဲ့ရသူပါ။ ဒါကတော့ စံကင်းဆရာတော်ရဲ့
ဘဝကောက်ကြောင်းအကျဉ်းကို အရင်ပြောပြထားတာပါ။

ဟို ဘက်ကာလဆရာတော်တွေကို ဘွဲ့တံဆိပ်

ရွှေစကားတိုရှုံ့ပြစ်ဖျား

ဆက်ကပ်တာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့နဲ့ အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုဏ်
ဆိုတဲ့ ဘွဲ့နှစ်မျိုးပဲ ဆက်ကပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ကပ်
ခံရသူအပါးအရေအတွက်လည်း လွန်နည်းပါတယ်။
သမ္မတအိမ်တော်မှာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကိုယ်တိုင်
ဆက်ကပ်တာဆိုတော့ တစ်ဘွဲ့ဆို ဆိုသလောက် ရဟန်း
ပရိသတ်၊ လူပရိသတ် အလွန်တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကိုယ့်နယ်ကိုယ့်ဒေသက ဆရာတော်တစ်ပါးပါး
ဘွဲ့ရပြီဆိုရင် ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ပြီး ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ ပူဇော်ပွဲတွေ
လုပ်ကြတာ တော်တော်နဲ့မပြီးနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

(၁၉၅၃)ခုနှစ်မှာ စံကင်းဆရာတော် အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌ
ဂုဏ်ဘွဲ့ ရမယ့်အကြောင်း သတင်းရောက်လာပါတယ်။
ဆရာတော်ကို အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုဏ်ဘွဲ့ ကပ်ဖို့အဆိုပြုသူမှာ
နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကိုယ်တိုင်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုဏ်ဘွဲ့ ခံယူမယ့်ဆရာတော်ဟာအဂ္ဂမဟာ
ပဏ္ဍိတဘွဲ့ ရရှိပြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့မူရှိပါတယ်။ စံကင်းဆရာ
တော်က အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ မရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့်
မူအရဘွဲ့ပေးဖို့ခက်နေပြန်ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနဲ့
သာသနာရေးဝန်ကြီးတို့ တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး
ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြသလဲဆိုတော့ ‘စံကင်း
ဆရာတော်ဆိုတာ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ အဂ္ဂမဟာ
ပဏ္ဍိတဘွဲ့ ကပ်မထားပေမယ့် ဆက်ကပ်ထားသလို ပညာရှိ
တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်ကပ်သင့်တယ်’ဆိုပြီး ဘွဲ့တံဆိပ်

ဆက်ကပ်ဖို့ အတည်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဆီကို လည်း ဘွဲ့တံဆိပ်ဆက်ကပ်ခံယူဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် (၄) စောင်ကို တစ်ခါတည်း ပို့ပေးလိုက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဘိဓဇပူဇော်ပွဲမှာ ဒကာ ဒကာမတွေ လှူဒါန်းကြတာ အချိန်တော်တော်လေးကြားသွားပါတယ်။ လှူဒါန်းမှုတွေ ပြီးသွားမှ နားနေခန်းမှာပြန်ပြီး အနားယူရပါတယ်။ ဒီလို အနားယူချိန်မှာ ရန်ကုန်ကျောင်းတော်ရာ သုံးထပ်ဆရာ တော်ဦးသီလက္ခန္ဓ အနားရောက်လာပြီး ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ အာလ္လပ သလ္လပစကာစတွေပြောကြရင်း ‘ရန်ကုန်မှာ ဆရာ တော်ဘုရားကို အခုလို အများကသိလာကြ ကြည်ညိုလာ ကြတာ တပည့်တော်ကို ဂိုဏ်းကြီးလည်း ပိုပြီး အရောင် ထွက်လာနိုင်ပါတယ်ဘုရား’ လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

ဒီတော့ ဆရာတော်က-

‘သုံးထပ်ရယ် ကိုယ့်ဘုန်းဟုတ်မထင်ပါဘူး။ ဂိုဏ်း ဘုန်းပါ။ ဂိုဏ်းကပေးတဲ့ တံဆိပ်ပါ။ ဂိုဏ်းကပေးတဲ့ ဂုဏ်ထူး၊ ဂိုဏ်းကခိုင်းတဲ့တာဝန်၊ ဂိုဏ်းကပို့လို့ အခု ရန်ကုန်ရောက်လာရတာပါ။ သုံးထပ်ဆရာတော် မကြားဖူး ဘူးလား။ အညာဆီမှာ ကလေးတွေ ထန်းပလပ်ကို မြင်း သဏ္ဍန်လုပ်ပြီး စီးကြတာလေ၊ မြင်းပြေးလေ ပင်းပန်လေ၊ ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ထန်းပလပ်မြင်း စီးရတာလိုပါပဲ။ ဘုန်းကြီးလေ ပင်းပန်းလေပေါ့’ လို့ပြန်မိန့်တော်မူပါတယ်။

‘ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ထန်းပလပ်မြင်းစီးရတာလိုပါပဲ’

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

၁၃၉

ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆရာတော်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနှလုံးသွင်း မှန်မှန်နဲ့ အတွေးမှန်မှန်သုံးသပ်ပြတဲ့စကားပါ။ ဒီစကားဟာ အလွန်အတုယူစရာ သတိထားစရာပါ။ ဒီစကားကို သုံးထပ် ဆရာတော်က သဘောကျလွန်းလို့ အခွင့်သင့်တိုင်း တပည့် တွေကို ပြန်ပြန်ပြောပြလေ့ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနဲ့အဖွဲ့ဟာ မန္တလေးရောက်တိုင်း ဆရာတော်ကို ဝင်ဝင်ဖူးလေ့ရှိပါတယ်။ ၁၃၂၃ခုနှစ်၊ ပြသို လပြည့်ကျော် ၁၅-ရက်နေ့ညနေ ၄- နာရီမထိုးမီ ၁၅-မိနစ် လောက်အလိုမှာ သာသနာရေးဝန်ကြီးဦးဘစောနဲ့ လူထု ဦးလှတို့ ဦးစွာရောက်လာပြီး သတင်းပို့ပါတယ်။ မကြာခင် မှာပဲ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနဲ့အဖွဲ့ ရောက်လာကြပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲနိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကဆရာတော်ကို စကားစဆိုပါတယ်။

‘ဆရာတော်ဘုရားကြီး နေကောင်းပါရဲ့လား’

‘အင်း-ကောင်းပါရဲ့။ အခု၉၂-နှစ်ထဲရောက်လာပြီ။ ဆရာဝန်မခေါ်ရဘူး။ နတ်တော်လက ၉၂-နှစ်ထဲ ရောက် လာတာ၊ စားနေကျဆေးများလည်း စားနေတယ်’

‘ဗီတာမင်ဆေးများဟာ အဖျားရောဂါတို့ ဘာတို့ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒါ ဘုဦးပေးရင် သင့်တော်ပါတယ် ဘုရား’

‘အဲဒီ ဗီတာမင်ဆေးလည်း တစ်နေ့ ၂-လုံးစားပါရဲ့။ ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရ လေးမျိုးအနက် ကံဟောင်းကို

မပြုပြင်နိုင်ပေမယ့် ကံသစ်ကိုတော့ပြုပြင်ကြရတယ်။ စိတ်လည်း ထို့အတူပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်တွေ အသက်ကြီးလာတော့ ကောင်းအောင်ပြုပြင်နိုင်တယ်။ ဥတု အာဟာရတို့က ပိုထင်ရှားတယ်။ ဒကာကြီးတို့ အမျိုးမျိုး ဆောင်ရွက်နေနိုင်တာ ကျန်းမာလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ကံတရားဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူအောင်စီမံထားတယ်။ တူတဲ့နေရာတူပေမယ့် မတူတဲ့ အရာတွေကလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက (ကမ္မံသတ္တေဝိဘဇ္ဇတိ)လို့ ဟောတော်မူတာပဲ။ မိမိကိုယ်ကိုအကောင်းအောင်လုပ်တာဘယ်သူလဲ၊ မိမိအလုပ်ကိစ္စ မိမိကံပဲ။ ဘေးရန်အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်သလဲ မိမိကံလုပ်တာပဲ။ ဥပမာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိတယ်။ ဒီမြစ်ကြီးက ကုန်းပေါ်မှာနေတဲ့လူကိုရေနှစ်အောင်အလုပ်နိုင်ပါဘူး။ မြစ်ထဲဆင်းတဲ့လူကိုသာ ရေနှစ်စေနိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေရှိပေမယ့်လည်း အလုပ်ကောင်းလုပ်သူ၊ ကံကောင်းရှိသူကို ဘေးရန်အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်တဲ့ မိမိရဲ့ကံညံ့ကံယုတ်သာ ကြောက်စရာလိုတယ်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကို ကြောက်စရာမလိုဘူး။

‘ပြုတ်တွေပူးတာနဲ့ ဘေးဥပါဒ်ဖြစ်ပါ သလားဘုရား’
‘ပြုတ်တွေပူးပူး မပူးပူး ဇာတိဇရာမရဏစတဲ့ သံသရာ

ဘေးရန်တွေ သတ္တဝါတိုင်း တွေ့နေကြရတယ်။ သံသရာ ကျင်လည်ခိုက်မှာ မကောင်းကံပါလာလို့ ကပ်ကြီးသုံးပါး တွေကြရ သံသရာဒုက္ခ ခံကြရတယ်'

'ငြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံးပူးတာနဲ့ သတ္တဝါတွေ ဘေးဥပဒ် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလားဘုရား'

ခုနကပြောခဲ့တဲ့အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။ ဘေးရန်တွေကမိမိမှာ လာဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့မကောင်းတဲ့စိတ်ကြောင့် မကောင်းတဲ့အကျိုးတွေဖြစ်ကြရတာ။ အမှန်ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပါပဲ။ အတိတ်နိမိတ်ဆိုတာကတော့ တစ်ခါ တစ်ရံ ရှိတတ်ပါရဲ့။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရိုပေမယ့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှလာမခေါ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့မကောင်းတဲ့စိတ် ကသာ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရိုရာကို ခေါ်သွားနိုင်တယ်'

ဆရာတော်နဲ့ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲတို့ပြောခဲ့တဲ့စကား တွေထဲကစကားတချို့ပါ။ တခြား ဘာသာရေး သာသနာရေး တိုင်းပြည်အရေးတွေကိုပြောပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။

ဆရာတော်အကြောင်းရေးရင် မဖြစ်မနေပါရမယ့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ဆရာတော်ဇာတာကြည်ပြီး အာယုဒသာဖြတ်ကြတာပါ။ မန္တလေးက ပေဒင်ကျော်ပညာရှိကြီးတွေ အောက်ပါအတိုင်း ဖြတ်ကြပါတယ်။

ညောင်ကန်နည်းအရ (၉၇)နှစ်၊ (၅)လ၊ (၂၅)ရက်၊ (၉)နာရီ။

၁၄၂

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ငွေချိနည်းအရ (၉၇)နှစ်၊ (၇)လ၊ (၁၃)ရက်၊ (၈)နာရီ။
အပရေဝါဒအရ (၁၀၅)နှစ်၊ (၅)လ၊ (၂၅)ရက်၊ (၉)နာရီ။
ဒီလိုနဲ့ဆရာတော်သက်တော်(၉၇)နှစ်ကျော်သွားပြီး
အထက်နည်းတွေလွဲသွားချိန်မှာဆရာတော်ကြီးကဒီသတင်း
ကြားတော့-

‘သူတို့ကငယ်ငယ်တုန်းကဇာတာကိုကြည့်ပြီးဟောကြ
တာကို၊တို့ကငယ်ငယ်တုန်းကလိုမှအဟုတ်ဘဲနဲ့အခုလုပ်
နေတဲ့အလုပ်ကြည့်ပြီးဟောမှမှန်တော့မပေါ့’လို့မိန့်တော်မူ
ပါတယ်။ဒါပေမယ့်ပေဒင်သုံးနည်းလုံးလွဲသွားခဲ့ပါတယ်။
နီးစပ်မှုတောင်မရှိခဲ့ပါဘူးဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ဆရာတော်
က သက်တော် (၁၀၂)နှစ်မှာ ပုံလွန်တော်မူသွားလို့ပါ။
ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးရင်းလည်းရင်းနီး၊ပေဒင်လည်း
ကျွမ်းကျင်တဲ့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကိုမေးကြည်တော့ သီလ
သမာဓိပညာစရုဏတွေနဲ့ပြည်စုံနေတဲ့ဘုန်းကြီးကိုပေဒင်
ဟောရင် မှန်ဖို့ခဲယဉ်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်တကယ်တော့
ဆရာတော်ဖြစ်စဉ်ဟာနှောင်းလူအတွက်အသိပွားစရာနဲ့
သတိထားစရာတွေကောင်းလှတယ်လို့ပဲဆိုလိုက်ပါရစေ
တော့။

x x x

ကျမ်းကိုး

(၁) စံကင်းဆရာတော် ထေရုပ္ပတ္တိ
(ဦးမာနိတသိရီ၊ ဦးနန္ဒမာလာဘိဝံသ)

[သူရဇ္ဇ | ဧပြီ-၂၀၀၁]

‘ဤသက်နိုးသည်
ငါ့ရှင်ကို ငါပုဇော်သည်မဟုတ်၊
ငါ့ရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တို့သာပုဇော်ဖြစ်တယ်’”

(မင်္ဂလာပျဉ်းသီချင်း
ကျမ်းပြုရေးဆရာ)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၁၂)

ရှေးရှေးကျမ်းစာတွေမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းတချို့ ရှိတတ်ပါတယ်။ အတုယူ စရာအားကျစရာ ကြည့်ညှိစရာတွေပေါ့။ အခုပြောပြချင်တဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကတော့ အင်းဝခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းအကြောင်းပါ။ ကျမ်းပြုစုသူက အရှင် မဟာအရိယဝံသမထေရ်၊ ကျမ်းစာအမည်က မဏိသာရမဉ္ဇူသာဠီကာ ဆိုတဲ့ကျမ်းပါ။ တကယ်ဆို ကျမ်းစာရေးသားမှုအားကောင်းခဲ့တဲ့ အင်းဝခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ စာတတ်ရဟန်းတော်တစ်ပါးအနေနဲ့ ကျမ်းစာရေးဖြစ်တာ သိပ်တော့အထူးခြားလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာက ကျမ်းစာဖြစ်ပေါ်လာပုံသမိုင်းကြောင်းပါ။ အဲဒီ သမိုင်းကြောင်းလေးကို ပြောပြချင်လို့ ရွှေစကားတိုရဲ့မြစ်ဖျားကဏ္ဍမှာ ထည့်လိုက်ရတာပါ။

အရှင်အရိယဝံသက ပင်းယမြို့ စကားကျောင်းမှာ စာသင်နေပါတယ်။ စာဘယ်လောက်အထိ နှုတ်တက်အာဂုံ

၁၄၆

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ဆောင်နိုင်ပြီလဲဆိုရင် မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ရွက်ခန့် လောက် ပါဠိကျမ်းဂန်တွေကို အာဂုံဆောင်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်အရိယဝံသက ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'စာတတ်သည် ကျမ်းဂန်တတ်သည်'ဆိုတဲ့သဘောကို မသိ သေးဘူးလို့ ခံယူထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်ကိုင်းမှာရှိတဲ့ ဆရာတော်တွေဆီနည်းသွားခံဦးမယ်ဆိုပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန် စစ်ကိုင်းပုညရှင်စေတီမြောက်ဘက်မှာ စာ အလွန်တတ်တဲ့ ရေငုံဘုန်းကြီးတစ်ပါး ထင်ရှားနေတဲ့အချိန် ပါ။ လိုလိုရာရာ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားစကားတွေမပြောချင်လို့ ရေငုံနေလေ့ရှိတာကြောင့် 'ရေငုံဘုန်းကြီး'လို့ အမည်တွင် နေတာပါ။ အရှင်အရိယဝံသ ကစစ်ကိုင်းရောက်တာနဲ့ ရေငုံ ဘုန်းကြီးဆီကို စာဝါ တောင်းမယ်ဆိုပြီးသွားပါတယ်။ ရေငုံ ဘုန်းကြီးဆီရောက်တော့ အရှင်အရိယဝံသက ရေငုံဘုန်းကြီး နဲ့ ဘေးတိုက်နေရာလောက်ကထိုင်ပြီး ဦးချလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေငုံဘုန်းကြီးက ကိုယ့်စာပဲကိုယ်ကြည့်နေပါ တယ်။ အရှင်အရိယဝံသက အနားရောက်နေတာကို သတိ မပြုမိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရှင်အရိယဝံသလည်း ကိုယ့် သားရေနွယ် လေးအသာခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒုတိယရက် ထပ်သွားပြန်ပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးက ပထမ ရက်အတိုင်း ကိုယ့်စာပဲကိုယ်ကြည့်နေလို့ ရှေးနည်းအတူပဲ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ တတိယရက်မှာလည်း အရှင်အရိယဝံသက

ဖွဲ့မလျော့သေးဘဲ ထပ်သွားပါတယ်။ ရေငုံ ဘုန်းကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စာပဲကြည့်နေပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသ ကလည်း ရေငုံဘုန်းကြီးအခြံအနေကိုကြည့်ပြီး ဒီနေ့ တစ်နေ့တာလက်လျော့တဲ့အနေနဲ့ သားရေနွယ်အခင်းကို ခေါက်လိုက်တာ အမှတ်တမဲ့ အသံထွက်သွားပါတယ်။ အသံထွက်သွားတော့မှရေငုံဘုန်းကြီးကအရှင်အရိယဝံသကို သတိထားမိသွားပါတယ်။ ဒီတော့မှ ငုံ့ထားတဲ့ရေကိုထွေးပြီး မေးပါတယ်။

‘ငါ့ရှင် ဘာကိစ္စတုန်း’

‘တပည့်တော် ဆရာတော်ဘုရားထံရောက်သည်မှာ ယနေ့နှင့်ဆို သုံးရက်မြောက်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဆရာ တော်ဘုရားထံ စာဝါတောင်းချင်လို့ပါဘုရား’

‘ငါ့ရှင် ဘာကျမ်းဂန်တွေ လေ့ကျင့်ဖူးပါလဲ’

‘တပည့်တော် မသင်ကြား မလေ့ကျင့်ဖူးသောကျမ်းဂန် မရှိပါဘုရား၊ ဒါပေသိ “စာတတ်သည် ကျမ်းဂန်တတ်သည်” ဆိုသည့်သဘောကိုမသိသေး၍ ဆရာတော်ဘုရားထံစာဝါ တောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား’

‘ငါ့မှာ တစ်နေ့ စာဝါသုံးဝါပို့ချပေးရသည်။ မွန်းတိမ်း လျှင် ပုညရှင်စေတီတက်ပြီး တံမြက်ဝတ်လည်း ပြုရသေး သည်။ မအားလပ်ပါ။ သို့သော်လည်း စာတတ်မှန်းမသိ ဆိုသည်ကို ငါ့ထံ၌သိစေမည်။ တံမြက်ဝတ်ပျက်ပါစေတော့ ဋီကာလက်သန်းကို ပို့ချပေးမည်။’

အရှင်အရိယဝံသလည်း ရေငုံဘုန်းကြီးဆီက စာတတ် ခွင့်ပြုလိုက်တတ်နဲ့ 'မှန်ပါဘုရား'လို့ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဋီကာလက်သန်း ဆိုတဲ့ ကျမ်းအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ သီဟိုဠ်ကျွန်း ဝဇ္ဇဂါမဏိ မင်းကြီးလက်ထက်မှာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်က အဘိဓမ္မတ္ထ သင်္ဂဟဆိုတဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းကို စီရင်ပါတယ်။ ယခုခေတ် စာသင်သားတွေသင်နေတဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းပါ။ လက်သန်း အဋ္ဌကထာလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းရဲ့ အဖွင့်ဖြစ်တဲ့ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာကျမ်းကို သီဟိုဠ်ကျွန်း အရှင်သုမင်္ဂလသာမိက စီရင်ပါတယ်။ ဒီကျမ်းကို ဋီကာ လက်သန်းလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကျမ်းကလည်း ဒီနေ့ခေတ်စာသင်သားတွေ သင်ကြားပို့ချနေရတဲ့ကျမ်းပါ။ ရေငုံဘုန်းကြီးက အရှင်အရိယဝံသကို အဲဒီ ဋီကာလက်သန်း ဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာကျမ်းကို သင်စေတာပါ။

အရှင်အရိယဝံသက အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာကျမ်း ကို ရေငုံဘုန်းကြီးဆီမှာ သုံးရက်တိတိသင်ပါတယ်။ သုံးရက် သင်ပြီးသွားတော့ အရှင်အရိယဝံသက သင်ပြီးသားတွေကို ပြန်လည်လေ့ကျက်နေတဲ့အတွက် ရေငုံဘုန်းကြီးဆီ သုံးရက် မသွားဘဲ နေနေလိုက်ပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသက ရေငုံ ဘုန်းကြီးရဲ့ ပို့ချချက်နဲ့ဋီကာကို တိုက်ဆိုင်လေ့ကျက်လိုက် တော့ ရှင်းခနဲ လင်းခနဲနဲ့ စာတတ်သည်ဆိုတဲ့သဘောကို သိသွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဋီကာနယ်ကျော်

ရောဋီကာနယ်ကျော်ရော' ဆိုပြီးဥဒါန်းကျူးပါတယ်။ အဲဒီ ဥဒါန်းစကားကိုအစွဲပြုပြီး ဋီကာကျော်လို့ တွင်ခဲ့တာလည်း ဒီနေ့အထိပါပဲ။ ဒီဘက်မှာသာ အရှင်အရိယဝံသက ဥဒါန်း ကျူးနေတာ ဟိုဘက်မှာတော့ ရေငုံဘုန်းကြီးက အရှင် အရိယဝံသမလာလို့ မကျန်းမမာဖြစ်လို့လားဆိုပြီး ဖိုးရိမ်း နေတာပါ။ ဒါကြောင့် ရဟန်းငယ်တစ်ပါးကိုလွှတ်ပြီး စုံစမ်း ခိုင်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အရှင်အရိယဝံသကလည်း စာတတ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရေငုံဘုန်းကြီးကိုလျှောက်ဖို့ အလာ လမ်းမှာ ရဟန်းငယ်နဲ့ဆုံပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်း အပြန်အလှန်ပြောကြပြီး ရဟန်းငယ်နဲ့အတူ ရေငုံဘုန်းကြီးဆီ လာခဲ့ကြပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးက သူ့ဆီရောက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဘာကြောင့်မလာသလဲဆိုတာ ဦးစွာစမေးပါတယ်။ ဒီတော့အရှင်အရိယဝံသက 'ဆရာတော်သင်ပေးသောနည်း ကို အမှီပြုပြီး အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာနည်းကို သိပါပြီ ဘုရား၊ ဆရာတော်ကျေးဇူးကြောင့် စာတတ်တဲ့သဘောကို သိပါပြီ'လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။ ရေငုံဘုန်းကြီးကလည်း တော်တော်လေး ကျေနပ်အားရသွားပါတယ်။ အရှင် အရိယဝံသရဲ့ စာပေအရည်အချင်းကိုလည်း တစ်ခါတည်း နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရှင်သည် အဘိဓမ္မတ္ထ ဝိဘာဝိနီကျမ်းကိုအမှီပြုပြီး ကျန်းဂန်အရာ၌ လိမ္မာ တတ်မြောက်ခဲ့ပေတယ်။ ငါ့ရှင်တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ကျမ်းရဲ့ အဖွင့်ကိုရေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်တော့ လို့မိန့်တော်မူပါတယ်။

အရှင်အရိယဝံသကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသက အဖွင့်ကျွန်းကို လူသံငှက်သံမကြားတဲ့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ညဉ့်အချိန်မှာပဲရေးပါတယ်။ နေ့ပိုင်းမှာ လုံးဝမရေးပါဘူး။ ပြီတော့ တစ်ခုထူးခြားတာက လပြည့်၊ လကွယ်၊ (၈)ရက်ဥပုသ်နေ့တိုင်း စီရင်ရေးသားပြီး သမ္မုကို ပုညရှင်စေတီရင်ပြင်မှာ သံဃာတော်တွေကို စုဝေးစေပြီး ဖတ်ကြားပါတယ်။ အမှားပါရင်ထောက်ပြဖို့လည်း တစ်ခါတည်း မှာထားပါတယ်။ အင်းဝခေတ်ရဲ့စာတမ်းဖတ်ပွဲ တစ်ခုလို့ဆိုရင်လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ပုဂံသားရဟန်းတော်တစ်ပါး ဘုရားဖူးလာတာ ခွဲကြုံပါတယ်။ ပုဂံသားရဟန်းကလည်း အခွင့်ကြုံနေတာနဲ့အစွန်တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီးနာယူပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသ စာတမ်းဖတ်နေစဉ်မှာပဲ ပုဂံသားရဟန်းက 'အေးအေး' ဆိုပြီး နှစ်ကြိမ် အသံပြုလိုက်ပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသကလည်း အသံပြုတဲ့နေရာကို ကညစ်နဲ့ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ စာတမ်းဖတ်ပြီးတော့ အသံပြုသူရဟန်းရဲ့ တည်းခိုနေရပ်ကိုလည်း မေးထားလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းပြန်ရောက်လို့ အသံပြုထားတဲ့နှစ်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်နေရာက ဝါကျနှစ်ခုထပ်နေပြီး တစ်နေရာမှာတော့ ဣမံ ဂန္ထံလို့ ပုလ္လိင်ဆိုရမှာကို ဣဒံ ဂန္ထံလို့ နပုလ္လိင်နဲ့ရေးထားတဲ့ အမှားနှစ်ချက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ အရှင်အရိယဝံသက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အမှားပြုသူ ပုဂံသားရဟန်းကို ပင့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပုဂံသားရဟန်း

ရွှေစကားတိုရှဲ့ ပြစ်ပျား

ကျောင်းရောက်တော့ 'ငါ့ရှင် ငါသည် ဤကျမ်းကို သာမညပြုသည်မဟုတ်၊ လူသံဌာန်သံစဲတဲ့ ညဉ့်အချိန်မှာ ပုရပိုက်ကို ဖွင့်ပြီးရေးတယ်၊ မနက်လူသံဌာန်သံကြားမှ ပုရပိုက်ကို အုပ်ဖြစ်တယ်။ ထိုသို့အားထုတ်ထားပါလျက် 'အေးအေး'လို့ အဆိုခံရသေးတယ်'လို့ မိန့်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပုဂံသားရဟန်းတော်ပလည်း 'အရှင်ဘုရား ပြုစုသောကျမ်း မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါ။ လူတစ်ယောက် ကျောက်စရစ်ခဲတွေ လက်နဲ့ဆုပ်ပြီး တိုက်နံရံကို ပစ်လိုက်တဲ့အခါ တစ်ခဲမကျန် တိုက်နံရံကိုအကုန်မှန်သလို အရှင်ဘုရား မိန့်ဆိုသောစကား များမှာ အလိုရှိအပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်သို့ချည်း ရောက်ပါပေတယ်။ ဝါကျတစ်ချက်ထပ်တာနဲ့ အခွဲတစ်ချက် လွဲတာကိုသာ 'အေး အေး'လို့ဆိုမိလိုက်တာပါဘုရား'လို့ ပြန်လျှောက်ပြပါတယ်။

အရှင်အရိယဝံသက အပြစ်ထောက်ပြသူ ပုဂံသား ရဟန်းတော်ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကျေးဇူးကို ဘာနဲ့ပူဇော်ရမလဲလို့ ဘေးဝန်းကျက်ကိုကြည့် လိုက်တော့ မိမိရဲ့ ဒုက္ခသင်္ကန်းကြီးကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒီအတိုင်းလျှောက်ရင် ပုဂံသားရဟန်းငယ် အလှူမခံခံမှာစိုး လို့ ဘယ်လိုပြောလျှူသလဲဆိုတော့ 'ဤသင်္ကန်းသည်ငါ့ရှင်ကို ပူဇော်သည်မဟုတ်၊ ငါ့ရှင်ရဲ့ဂုဏ်ကိုသာပူဇော်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်' လို့ပြောလျှူပါတယ်။

အရှင်အရိယဝံသက ဒါနဲ့တင်ပူဇော်တာမဟုတ်ဘူး။

၁၅၅

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

နောင်အခါမှာ ဘုရင်မင်းခေါင်းကိုအကျိုးအကြောင်းပြေပြေပြီး
ဘွဲ့ တံဆိပ်တော်ကိုလည်း အလှူခံစေခဲ့တယ်လို့ စာမှာဆို
ပါတယ်။ ဒီအပြုအမူက အတုခိုးစရာနဲ့ နည်းယူစရာပါ။
သာသနာသမိုင်းမှာ ယနေ့ထက်တိုင် ပြေစမှတ်ပြုနေရတဲ့
အပြုအမူပါ။ ပြီးတော့ ဤအရှင်အရိယဝံသက သူ့ရဲ့ကျမ်း
ကို မကိသာရမဇ္ဈသာဠီကာလို့ အမည်တပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကြံတုန်း ဓမ္မသမိုင်းတစ်ခုကိုလည်း ထည့်
ပြေပြချင်ပါသေးတယ်။ တစ်ခါမှာ ဘုရင်မင်းခေါင် ဆရာ
တော် အရှင်အရိယဝံသကျောင်းကို ရောက်လာပါတယ်။
တရားဟောပြီးပြန်ခါနီးမှာ ဆရာတော်က ‘စစ်ကိုင်းယာဉ်ခွန်
ကို ချမ်းသာပါစေ’လို့ အလှူခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်
မင်းခေါင်က မလှူပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လေ့တော်စီးအပြန်
မြစ်လယ်ခေါင်မှာ တက်မကိုမိကျောင်းကိုက်ထားလို့
ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်ဘဲဖြစ်နေတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ‘ယာဉ်ခွန်
ကို လှူပါတယ်’လို့ အော်လိုက်မှ မိကျောင်းကလွတ်ခဲ့တယ်
လို့ဆိုပါတယ်။ လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ပြီး၊ ပြောသင့်တာကို
ပြောတာ တရားပြည့်သူတွေရဲ့ ဓမ္မတာတစ်ခုပါ။ မမေ့
ကောင်းတဲ့ အင်းဝခေတ်ရဲ့ အပြုအမူပါပဲ။

ကျမ်းကို

(၁) သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း (မဟာဓမ္မသင်္ကြံ)
(၂) သာသနာဗဟုသုတပွကာသင်္ဂီ (ဘုရားဖြူဆရာတော်)

သရဇ္ဇ မေ ၂၀၀၁

“ပြည်. . . မင်းက မဟုတ်ရင်မခံချင်ဘဲကိုး၊
အဲသလိုဆိုရင် မင်းတစ်သက်လုံး
တစ်လောကလုံးနဲ့
ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်နေပေချော၊
ဒီလောကကြီးက
ဟုတ်ကဲ့လောကကြီးမှမဟုတ်ဘဲ၊
မဟုတ်တဲ့လောကကြီးပဲကွယ်။
ဟုတ် ဟုတ်၊ မဟုတ် ဟုတ် သည်းခံမှပေါ့””

(ဖိုရီကရုဏ်)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၁၃)

လူသားတစ်ယောက် လောကကြီးထဲရောက်လာ
ရင်သူရဲ့ အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာ လောကတာဝန်တွေက
အသင့်ရိုနုပြန်သားပါ။ အသင့်ရိုနုပြန်သား လောကတာဝန်
တွေကို အဲဒီလူသားအနေနဲ့ပြုမယ်ဆိုရင်လည်း ပြုလို့ရပါ
တယ်။ မပြုဘဲနေမယ်ဆိုရင်လည်း နေနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။
ဒါက ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပါ။ ဥပမာ အများသောက်တဲ့
ရေအိုးနားမှာ ခွဲသလိပ်တွေတယ်ဆိုပါတော့။ တွေ့တဲ့သူက
သန့်ရှင်းသွားရမှာပါ။ အများနဲ့သက်ဆိုင်နေတဲ့အလုပ်
မှန်သမျှ ဘယ်ဟာမှ မသေးငယ်ပါဘူး။ အားလုံး
ကြီးကျယ်တာချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာတွေ့ရတဲ့ လောက
တာဝန်ဟာ ကိုယ့်တာဝန်ပါပဲ။ လူဆိုတာ ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ
အသုံးတည့်အောင်နေဖို့ လိုပါတယ်။ အသုံးတည့်နေရင်
တန်ဖိုးရှိနေတာပါပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့

၅၆

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

တစ်ကွက်ချန်စဉ်းစားတတ်တယ်လို့ လောကပြောစဉ်ရှိ ပေမယ့် တကယ့်လူကတော့ ကိစ္စတိုင်းမှာ သူများအတွက် တစ်ကွက်ချန်စဉ်းစားပေးတတ်တာ သူတို့ရဲ့ ဗီဇမေ့တာ ပဲလေ။

ဒါပေမယ့် သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန် သက်ရောက်မှုဆိုတာရှိစမြဲဆိုတဲ့အတိုင်း လောကကြီးက ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သတိရနေသင့်တဲ့သူကို သတိရနေကြပါလိမ့်မယ်။ မေ့သင့်တဲ့သူကို မေ့လိုက်ကြပါ လိမ့်မယ်။ လောကကိုချစ်သူ၊ မချစ်သူ၊ လောကအပေါ် တာဝန်ကျေသူ မကျေသူ၊ အဲဒီကြားကာလမှာနေသူ စသည်ဖြင့် အကောင်းအဆိုး အယုတ်အလတ် အမြတ်တွေ ကတော့ ခွန်တွဲနေကြမှာပါ။

အထက်ပါစကားတွေနဲ့ အစချီနေရတာကတော့ ဒီအတောအတွင်း လောကအပေါ် တစ်နည်းပြောရရင် လူမျိုး နဲ့ သာသနာအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တဲ့ဆရာတော်တွေ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိလို့ပါ။ ရှင်အရဟံ၊ ရှင်မဟာသီလ ဝံသ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓါ၊ ကျော်အောင် စံထား၊ ဆရာတော်၊ ရွှေကျင်ဆရာတော်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါနိရုဒ္ဓဆရာ တော်၊ မန်လည်ဆရာတော်၊ လယ်တီဆရာတော်၊ မဟာစည် ဆရာတော်၊ ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၊ မစိုးရိမ် ဆရာတော်၊ မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော် စသည် စသည် ဖြစ်ပေါ့။ ဒီဆရာတော်တွေရဲ့ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖတ်ရတာ တဒင်္ဂ

ရွှေစကားတိုရှုံ့မြစ်ဖျား

လူပီသချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်မိတာတော့အမှန်ပါပဲ။

အခု ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့စာအုပ်ကတော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ်ပါ။ တစ်ကြိမ်သာရိုက်ပြီး ၊ ပြန်မရိုက်ဖြစ်တော့တဲ့စာအုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် လူထုလက်ထဲ ပြန်ပြန်နဲ့နဲ့ရိုမနေတာတော့ သေချာပါတယ်။

မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားဟာ ၁၂၄၁-ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားပြီး၊ ၁၃၃၇-ခုနှစ်မှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ သက်တော်အားဖြင့် ၉၆-နှစ်ဆိုတာ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်တစ်ပါးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ခေတ်အားဖြင့်ခွဲရင် ကိုလိုနီခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ဆရာတော်ပါ။ မန္တလေးမြို့က မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့လို့မစိုးရိမ်ဆရာတော်ရယ်လို့အမည်တွင်ခဲ့တာပါ။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနတင်ပွဲမှာ ညောင်ရမ်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူတဲ့ အခါ ဆရာတော်က ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူခဲ့သလို၊ စာသင်သားတွေ သင်ကြားပို့ချနေကြရတဲ့ အဘိဓမ္မာညဝါ အရကောက်ကျမ်းတွေကိုလဲ တည်းဖြတ်သုတ်သင်ခဲ့ပေးပါတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိမှာ အထူးတွေ့ရတာကတော့ ဇိုဂုဏ်နဲ့ သမာသမတ်ကျတဲ့ လမ်းညွှန်မှုပါ။ ဒါကိုတော့ ဆရာတော် ကတစ်သက်လုံး စွဲကိုင်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်ကိုရင်ဘဝက ခေတ္တလူထွက်ခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ရှာထဲက ရွယ်တူမိန်းကလေးကိုနှစ်သက်နေလို့ ပြန်မဝတ်တော့ဘူဆိုပြီး ဇွတ်ပေကပ်နေလို့ လူကြီးတွေက

ချော့ပြီး ပြန်ဝတ်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ဆရာတော်သင်္ကန်းပြန်
ဝတ်ပြီး ပထမကျော်၊ သကျသီဟစတဲ့ စာမေးပွဲတွေ အောင်
ပြီးတော့မှာ ဆရာတော်အစ်ကိုအစ်မတွေက 'ဦးပဉ္စင်း လူ
မထွက်တော့ဘူးလား'လို့ မေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့
ဆရာတော်က ဘယ်လိုပြန်မိန့်သလဲဆိုတော့-

'ကိုယ်လူတို့ ပထမ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး ကို
ကြားဖူးကြမှာပါ။ အဲဒီ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးကို
အလွန်ကြည်ညိုတဲ့ ဦးဘိုးလှိုင်ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်
ရှိတယ်။ သူက တစ်နေ့မှာ သူ့ဆရာတော်ကို စကားတစ်ခွန်း
လျှောက်တယ်။ ဘယ်လိုလျှောက်သလဲဆိုတော့ 'ဆရာတော်
တစ်မင်တစ်ဖိုလ်ရအောင် ကျင့်တော်မူပါဘုရား'တဲ့၊ 'ဒါမှ
တပည့်တော်တို့ကြည်ညိုရတာ အားရပါးရ ရှိပါတယ်ဘုရား'
တဲ့၊ ဒီတော့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက 'ဘိုးလှိုင်
တစ်မင်တစ်ဖိုလ်ရအောင်ကျင့်ဖို့နေနေသာသာ တို့လို ပုထုဇဉ်
ရဟန်းတွေအဖို့ လူမထွက်ဖြစ်အောင်ကိုပဲ အတော်ကို
အောင့်နေရသတဲ့'လို့ပြန်မိန့်ခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့စကားအတိုင်းပဲ ဦးပဉ္စင်းတို့လည်း
လူမထွက်ချင်အောင် လူမထွက်ဖြစ်အောင် အတော့်ကို
အောင့်နေရတယ်'တဲ့။

ရင်ထဲမှာရှိနေတာကို ရှိနေတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်
တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ရိုးဂုဏ်ပါ။ ရိုးဂုဏ်ဟာ လူသား
တစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ဂုဏ်တစ်ခုပါ။

ရွှေစကားတိုရှုံ့ပြစ်ဖျား

၁၅၉

လောကမှာကြောက်ဖို့အကောင်းဆုံးက ရိုးဂုဏ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဟန်ဆောင်မှုပါပဲ။ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်သူအတွက်ရော ဟန်ဆောင်ခံရသူအတွက်ပါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စပါ ။ ပြီးတော့ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဝန်ထုတ်ဝန်ပို့တစ်ခုလို ဟန်ဆောင်သူအတွက် ပင်ပန်းလှပါတယ်။

ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်နဲ့ ဆရာတော်

ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်ဆိုတာ ခေတ်တစ်ခေတ်မှာ အထင်ကရရှိခဲ့ဖူးတဲ့ စာရေးဆရာပါ။ နတ်သျှင်နောင်ကို အမျိုးသားရေးအမြင်နဲ့ရေးပြသွားခဲ့တဲ့ နားခံတော်ဝတ္ထုဆိုရင် လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးတို့ကိုယ်တိုင် လက်ဖျားခါ ချိုးကျူးခဲ့ရတဲ့ဝတ္ထုပါ။ စာတတ်တဲ့ လူပျံ့တော်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို စိတ်လည်း အတော်တိုပုံရပါတယ်။

၁၃၀၉-ခုနှစ်မှာ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်က ဦးညဏောဘာသဆိုတဲ့ နာယကဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဓမ္မစရိယ စာချတန်းမှာ ၉-ကျမ်းလုံးကို တစ်နှစ်တည်းအောင်လာပါတယ်။ အောင်လာပုံကလည်း သူများနဲ့အတူပါဘူး။ ၁၃၀၈-ခုနှစ်မှာ ပထမကြီးတန်းအောင်ပြီး၊ ၁၃၀၉-ခုနှစ်မှာ စာချတန်းဝင်ဖြေတာ နှစ်ခြားတဲ့အပြင် ၉-ကျမ်းလုံးလည်း အောင်မြင်လာပါတယ်။ အောင်ပုံက တစ်သီးတစ်သန့် ထူးခြားနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်က ပါဠိ ပညာရေးအဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ပါဝင်နေပါတယ်။

ကိုယ်တိုက်လည်း စာမေးပွဲတွေမှာ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်ခွဲ
လေတော့ အခုလို ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်လာတဲ့ ဦးညဏော
ဘာသကို ထူးထူးခြားခြား ချီးမြှောက်လိုဟန်ရှိပါတယ်။
ဒါကြောင့် ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်က ထူးထူးခြားခြားအောင်လာတဲ့
ဦးညဏောဘာသကို ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးတစ်ခု သီးသန့်ရွေးချယ်
ပေးသင့်ကြောင်း ပါဠိပညာရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌဆီ စာတင်လိုက်
ပါတယ်။ စာတင်ပြီးတော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဆီ ရောက်လာ
ပါတယ်။ ရောက်တာနဲ့ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်ကပဲ စကား စဆို
ပါတယ်။

‘ဦးညဏောဘာသကို ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရွေးချယ်
ပေးဖို့အတွက် ဥက္ကဋ္ဌဆီ တပည့်တော် စာတင်ထားတယ်
ဘုရား’

‘စိုးမြင့်. . . မင်းလုပ်ပုံအဟုတ်ဘူး။ မင်းက မစိုးရိမ်
တိုက်ထွက်၊ သူတို့မစိုးရိမ်တိုက်က ထူးထူးခြားခြားအောင်လို့
ဒီစာတင်တယ်ထင်မှာပေါ့။ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရတော့လဲ ဘာမှ
မထူးပါဘူးကွာ။ မပေးတော့လဲ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး။
ဆန္ဒာဂတိလိုက်တယ်လို့ထင်သွားရင် သိပ်ရှက်စရာကောင်း
တယ်’

‘ထင်ရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးဆရာတော်၊ ပေးသင့်တာ
ကတော့ အမှန်ပဲမဟုတ်လားဘုရား’

‘မင်း. . . ကဲ ညဏောအရင် ဒီလိုအောင်ဖြူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
မရှိဘူးလားကွာ’

‘တစ်ပါးရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား’

‘မင်းကို အဲဒီဦးပဉ္စင်းအောင်တုန်းကတော့ ဘာဖြစ်
လို့ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးပေးဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ကြသတုန်း’

‘တပည့်တော် အဖွဲ့ထဲမှာမပါသေးလို့လား မပြော
တတ်ပါဘုရား၊ မှတ်တမ်းပြန်ကြည့်ပါဦးမယ်’

‘မင်းတို့ . . . ညဏောကို ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးပေးရင်
ညဏောအရင်အောင်ခဲ့တဲ့ဦးပဉ္စင်းကိုလဲ ပေးရမယ်မောင်ရ’

‘ဒါကတော့ စဉ်းစားရမှာပေါ့ဘုရား’

ဆရာတော်နဲ့ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်တို့ အပြန်အလှန်
ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပါ။ အဲဒီနှစ်က ဦးညဏောဘာသကို
သိရောမဏိ ဘွဲ့ထူးပေးခဲ့သလို ဦးညဏောအရင် အောင်
ခဲ့တဲ့ ဦးပဉ္စင်းကိုလည်း သိရောမဏိ ဘွဲ့ထူး ပေးခဲ့တယ်လို့
ဆိုပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့မရှေးမနှောင်း ပါဠိပညာရေးအဖွဲ့ စည်းဝေး
ပွဲတစ်ခုမှာပဲ တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးသိမ်းမောင်နဲ့ ရွှေစကြာ
ဦးစိုးမြင့်တို့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ် အငြင်း
အခုံ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဦးစိုးမြင့်က မျက်နှာကြီးနီးပြီး ဒေါသ
အတော်ထွက်နေတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ စည်းဝေးပွဲပြီးသွား
တော့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်က ဦးစိုးမြင့်ကိုခေါ်ပြီး ဒေါသ
မထွက်ဖို့ ၊ အရာရာသည်းခံဖို့ ဆုံးမဩဝါဒပေးပါတယ်။
ဒေါသအရှိန်မပြယ်သေးတဲ့ဦးစိုးမြင့်က ဆရာတော်ကို
ဘယ်လိုပြန်လျှောက်သလဲဆိုတော့ . . .

‘တပည့်တော် မဟုတ်ရင်မခံချင်ဘူး ဆရာတော်၊
ဟုတ်ရင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်လုပ်ခံမှာပဲ’လို့ လျှောက်ပါ
တယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်က-

‘ဪ... မင်းက မဟုတ်ရင်မခံချင်ဘဲကိုး။
အဲ သလိုဆိုရင် မင်းတစ်သက်လုံး တစ်လောကလုံးနဲ့
ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ဖြစ်နေပေရော့။ ဒီလောကကြီးက
ဟုတ်တဲ့လောက ကြီးမှ မဟုတ်တာ။မဟုတ်တဲ့လောကကြီး
ပဲကွယ်။ ဟုတ် ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် သည်းခံမှပေါ့’လို့
မိန့်ပါတယ်။

ဒီတော့မှ ဦးစိုးမြင့်လည်း ဒေါသအရှိန်ပြယ်သွား
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရွှေစကြာဦးစိုးမြင့်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့
အခန်းကဏ္ဍမှာ ဥဒါန်းတွင်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ရွှေစကား
တစ်ခွန်းပါ။

လူပျံတော်ပတ္တမြားဦးမောင်မောင်နဲ့ ဆရာတော်

ဆရာတော်အကြောင်းကိုရေးရင် မဖြစ်မနေပါရ
မယ့် ဒကာတစ်ယောက်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီသူက
အခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးသိကြတဲ့ လူပျံတော်
ပတ္တမြားသွေးဆေးကို စတင်ရောင်းချခဲ့တဲ့ လူပျံတော်
ပတ္တမြား ဦးမောင်မောင်ပါ။

ဟိုဘက်ကာလတစ်ခုမှာ လူပျံတော်ပတ္တမြား
ဦးမောင်မောင်က သူနေထိုင်ရာ ဖဆပလမှာ ဆရာတော်ကို
ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်ရဲ့အိမ်က မိုးမလုံ

ရွှေစကားတိုရှဲ့ မြစ်ဖျား

လေမလုံ ခနော်ခနဲ့ အိမ်ကလေးပေါ်မှာပဲ သင်ဖြူးဟောင်း
ကလေးခင်းပြီး ဆွမ်းကပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဆွမ်းစားပြီးတော့
ဆရာတော်က စကားတစ်ခွန်းအမိန့်ရှိပါတယ်။ ‘မင်းတို့
ကပ်တဲ့ ဆွမ်းစားရတာ မျိုးမကျပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ကို ငါ
မေတ္တာပို့ပေးပါဦးမယ်’ တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဦးမောင်မောင်က သွေးဆေးရောင်းရင်း
တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို
ကြီးပွားချမ်းသာလာတဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်က တစ်ချိန်က
ဆရာတော်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်ပြီးသတိရပါတယ်။
ဒါကြောင့် ဆရာတော်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်က
ဆရာတော်မေတ္တာပို့ပေးလို့ ကြီးပွားချမ်းသာလာတာလို့
ထင်ကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကပြီးပြီး
‘တိုက်ဆိုင်လို့ပါကွာ၊ ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ ရှိနေလို့လဲ
ခုခေတ် သိုးတော်အမည်ခံတွေ စားသာနေကြရတာပေါ့ကွာ’
လို့ပြန်မိန့်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က ပြောလာတဲ့စကားအတိုင်း
ဆရာတော်မိန်းမနေခဲ့ပါဘူး။ ဆရာတော်ရဲ့ ရိုးဂုဏ်တစ်ခု
ပါပဲ။

ဆရာတော်ရဲ့ရိုးဂုဏ်ကို ဘယ်လောက်အထိတွေ့ရ
သလဲဆိုရင် ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူခါနီးအထိပါပဲ။
ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မူမီ သုံးလခန့်အလို ၁၃၃၇-ခုနှစ်၊
ဝါဆိုလဆန်း ၂-ရက်နေ့မှာ တပည့်တွေကို ‘ငါတော့
အသက်၉၆-နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဘာတရားထူးမှမရဘူး’လို့

၁၆၄

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဩဝါဒမိန့်ပါတယ်။ ဒီစကားကို လှပုံတော် ပတ္တမြား ဦးမောင်မောင် ပြန်ကြားတော့ ဘယ်လိုပြောသလဲ ဆိုတော့ 'ဆရာတော်ဟာ တရားထူးမရပေမယ့် ပုထုဇဉ် ထဲမှာတော့ အနီးကပ် အကြည်ညိုအခံနိုင်ဆုံးဆရာတော်ပါ' လို့ မှတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။

ရိုးဂုဏ်ဆိုတာ သစ္စာနဲ့ယဉ်တွဲဖြစ်နေတဲ့အရာပါ။ မိသားတစ်စု၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၊ နိုင်ငံတစ်ခု သစ္စာရှိနေကြ မယ်ဆိုရင် အဲဒီမိသားစု၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်း၊ အဲဒီနိုင်ငံအတွက် လမ်းမပျောက်ပါဘူး။ လမ်းမပျောက်ရင် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ကာလတစ်ခုဆိုမှာပါပဲလေ။

x x x

ကျမ်းကိုး

-ဘဒ္ဒန္တသုရိယာဘိဝံသ ထေရုပ္ပတ္တိကထာ
(အရှင်ရာဇဓမ္မဘိဝံသ ရေးသားသည်)

[သူရဇ္ဇ ဇွန် ၂၀၀၁]

မြန်မာ့ជាតិဘဏ်
1၉၄၁

“မိနု... သူ့ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်”

(သုတေသန)

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား(၁၄)

ကုန်းဘောင်ခေတ်မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ မြေး
အဘွား၊ သားအမိ မိဖုရားကြီးသုံးဦးပေါ် ထွန်းခဲ့ပါတယ်။
ထူးခြားတယ်ဆိုတာက သူတို့သုံးဦးဟာ သူစိမ်းတွေမဟုတ်
တာရယ်၊ သုံးဦးစလုံး မိဖုရားဖြစ်ခွင့်ရတာရယ်၊ နိုင်ငံရေးကို
သူတို့ရဲ့ဘုရင်တွေကိုကျော်လွန်ပြီး စီမံခွင့်ရခဲ့တာတွေရယ်
ကြောင့်ပါ။ သူတို့သုံးဦးကတော့ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း
(၁) နန်းမတော်မယ်နု (၂) (နန်းမတော်မယ်နုရဲ့ သမီး)
ဆင်ဖြူမရှင်၊ (၃) (ဆင်ဖြူမရှင်ရဲ့သမီး) စုဖုရားလတ်တို့ပါ။
သူတို့သုံးဦးဟာ နိုင်ငံရေးရှုထောင့်ကကြည်ရင် သမိုင်း
သိပ်မလှခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာသာရေးရှုထောင့်က ကြည့်
လို့ကတော့ တော်တော်လေးထူးခြားနေတာကို တွေ့ရပြန်
ပါတယ်။

နန်းမတော်မယ်နုက အင်းဝမှာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို
မယ်နုအုတ်ကျောင်းတော်ကြီးဆိုပြီး လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါတယ်။
ဆင်ဖြူမရှင်က မန္တလေးမြို့အရှုပြင်ဘက်မှာ ၁၅-ဝါသာ

၁၆၈

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

ရိုးသေးတဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကို ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ စုဖုရားလတ်က မန္တလေးမြို့မှာပဲ ၂၅-ဝါရီတဲ့ ဆရာတော်ဦးအာလောကကို မြတောင်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ သာသနာ့သမိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ ချန်လှပ်ထားလို့မရတဲ့ သာဓကပြယုဂ်ကြီးတွေပါ။ ဒါတွေက ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်လာလို့ ထူးခြားမှုပြယုဂ်တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောပြတာပါ။ အဓိကပြောချင်တာကတော့နန်းမတော်မယ်နု အကြောင်းပါ။

နန်းမတော်မယ်နုဟာ ရေချိုးနေတုန်း သူ့ထမီစွန်ချီ ပြီးထမီနန်းတော်ထဲကျရာကနေ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဆိုပြီး တော်ကောက်ရာက မိဖုရားဖြစ်လာရသူပါ။ အိမ်ရှေ့မင်းသား နန်းမတော်မယ်နုကို မိဖုရားမြှောက်တာ အားလုံးက သဘောမတူကြပါဘူး။ ‘လူမှာအမျိုးကြက်မှာအရိုး’ဆိုပြီး ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြပါတယ်။ ဒီစကားကြားတော့နန်းမတော်မယ်နုက သူ့အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲဆိုတော့ **‘လူမှာအချစ်၊ ကြက်မှာအမြစ်’**တဲ့။ အချစ်သာအဓိကတဲ့၊ ဒီစကားက အိမ်ရှေ့မင်းသား သဘောခွေ့စေခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ။ နန်းမတော်မယ်နု မိဖုရားဖြစ်ချိန်တစ်လျှောက်လုံးနီးပါး နိုင်ငံရေးဟာ လုံးဝမတည် ငြိမ်ခဲ့ပါဘူး။ နန်းမတော်မယ်နုမိဖုရားဘဝမှာပဲ (၁၈၈၅-၈၆ခုနှစ်မှာ)အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ် ဖြစ်ကြပါတယ်။

ရွှေစကားတိုရှုံ့ပြစ်ဖျား

၁၆၉

မြဝတီမင်းကြီးဦးစနဲ့ မဟာဗန္ဓုလတို့ ရခိုင်ပြည်ဘက် စစ်ထွက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

နောက် . . . အင်္ဂလိပ်က ရန်ကုန်ဘက်က ပြန်လှည့်ဝင်လာတာကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းပြီးခုခံရသလို မနုဗြူတိုက်ပွဲမှာတော့ မဟာဗန္ဓုလ ကျရှုံးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီထက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကတော့ အင်္ဂလိပ်ကို ရခိုင်နဲ့တနင်္သာရီနယ်ကို ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ဒါတင်မကဘူး။ စစ်လျှော်ကြေးငွေ တစ်ကုဋေကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ကိုပေးလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီစစ်လျှော်ကြေးငွေ တစ်ကုဋေကိုတောင် မြန်မာအစိုးရက မပေးနိုင်လို့ နန်းမတော်မယ်နုက စိုက်ပြီးပေးခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ နန်းမတော်မယ်နုအတွက် နိုင်ငံရေးမတည်ငြိမ်မှုဟာ ပြည်ပနဲ့သာရင်ဆိုင်နေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်တွင်းမှာရှိတဲ့သူတွေနဲ့ပါ ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။ သူ့အဓိကထားရင်ဆိုင်နေရတဲ့သူကတော့ အခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘကြီးတော်မင်းတရားလို့ခေါ်တဲ့ စစ်ကိုင်းမင်းရဲ့ညီလည်းဖြစ်၊ သူရဲမတ်တော်လည်းဖြစ်တဲ့ သာယာဝတီမင်းသားပါ။ နောက်ဆုံးမတည်မြဲလှတဲ့ သင်္ခါရသဘောအတိုင်း စစ်ကိုင်းမင်း ထီးနန်းကဆင်းပေးပြီး သာယာဝတီမင်းသားကို နန်းတင်ပေးလိုက်ရပါတယ်။ စစ်ကိုင်းမင်းနန်းကျပြီဆိုတော့ နန်းမတော်မယ်နုလည်း အကျယ်ချုပ်နဲ့ နေနေရပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး ထုံးစံအတိုင်း မတ္တရာဘက် ဆူပူထကြွမှုမှာ နန်းမတော်မယ်နု ပယောဂ

ပါတယ်ဆိုပြီး သာယာဝတီမင်းက ရေမှာချပြီးအဆုံးစီရင်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်ပါတယ်။ နန်းမတော်မယ်နုက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးချိန်ကို ကြိုတင်တွက်ဆထားလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ မြို့ဝန်နဲ့အာဏာပါးကွက်သားတွေ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သိပ်ပြီးတုန်တုန်လှုပ်လှုပ်မရှိခဲ့ ပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ အာဏာ ပါးကွက်သားတွေကို နန်းမတော်မယ်နုကအခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုတောင်းသလဲဆိုတော့-

‘ငါဟာ... ဒီဘဝမှာ မြင့်မြတ်တဲ့အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့လို့ အလိုရှိသမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစားခဲ့ရ ပါပြီ။ များမြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ကြီးစား အားထုတ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒီအတွက် သေရမှာကို တွေးတွေးဆဆ ပူပန်လို့ ငါမကြောက်လှ၊ ဒါပေမယ့် ငါရိုသေလေးမြတ် ကျိုးကွယ်ဆည်းကပ်အပ်တဲ့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို နောက်ဆုံး ဖူးမြော်လိုပါတယ်။ ဒီအတွက် မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန် တိုက်ကို ငါသွားလိုတယ်၊ ခွင့်ပြုနိုင်မလား’ လို့ မေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြို့ဝန်နဲ့ အာဏာပါးကွက်သားတွေကလည်း ရှေးရှေးက ကျေးဇူးတရားတွေကိုထောက်ထားပြီး နန်းမတော် မယ်နုသွားလိုရာ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓဆီကို ပို့ပေးကြပါတယ်။

နန်းမတော်မယ်နု ဆရာတော်ဆီရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာတော်က မြင်တွေ့နေကျအတိုင်း စာကြည့် နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်လိုစောင့်ဆိုင်းနေဖို့အခြေအနေ

ရွှေစကားတိုရဲ့ မြစ်ဖျား

၁၇၀

မပေးတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆရာတော်ကို ဦးချပြီး-

‘ဆရာတော်ဘုရား... ယခုအခါ သာယာဝတီ မင်းရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးလွှမ်းမိုးလာလို့ သူ့ရဲ့ အာဏာစက်နဲ့ တပည့်တော်မ အဆုံးစီရင်ခြင်းခံရပါတော့မယ်ဘုရား၊ ဒီနေ့ ဟာဆရာတော်ဘုရားကို နောက်ဆုံးဖူးမြော်ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’ လို့ ဝမ်းနည်းသံတစ်ဝက်နဲ့ လျှောက်ထား ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓက ‘မိနဲ့... သူ့ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်’ လို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော် စကားသံကို ကြားလိုက်ရတော့ နန်းမတော်မယ်နုမျက်နှာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဝင်းပသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ဝင်းပတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဆရာတော်ကိုဦးသုံးကြိမ်ချ၊ ကျောင်းပေါ် ကဆင်း၊ ကျောင်းအောက်ရောက်တာနဲ့ -

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ... ငါသေပျော်ပြီ၊ ငါသေဝံ့ ပြီ၊ ငါသေရဲပြီ၊ ဆရာတော်ဘုရားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုးကွယ်စည်းကပ်လာခဲ့တာ ဘယ်အခါမှ ငါ့နာမည်ကို ခေါ်ပြီး စကားလည်းမပြောဖူးဘူး၊ တရားလည်းမဟော ဖူးပါဘူး၊ စာကြည်ရာကနေ ငါ့ရိရာဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး ဒီလို ကြည့်ဖူးတာလည်း မရှိ၊ ဒီနေ့မှပဲ ငါ့ရိရာဘက်ကို မျက်နှာလှည့်လို့ ငါ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး တရားဟောလိုက်တာ ‘မိနဲ့ သူ့ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်’ တဲ့၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ သေလမ်းဖြောင့်ပြီ၊ ငါ့ကိုဆရာတော် သေစရိတ်ပေးလိုက်ပြီ’

၁၇၂

ရဝေနွယ် (အင်းမ)

လို့ထပ်တလဲလဲပြောဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့အာဏာ ပါးကွက်သားတွေခေါ် ရာကို မျက်နှာမညှိုးဘဲ လိုက်သွားပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ နန်းမတော်မယ်နုဟာ ဆရာတောင့် ဆီကစကားတစ်ခွန်းလောက်ကြားရဖို့ ကာလကြာကြာအထိ စောင့်နေသူပါ။ တကယ်တမ်းကြားမယ့်ကြားရတော့လည်း ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဆရာတော် ကတော့ တကယ်အသေရောဂါနဲ့ ဗွန်းကျပ်နေချိန်မှာ နန်းမတော်မယ်နုအတွက် သေရဲတဲ့သတ္တိဆေးကို ချီးမြှင့် လိုက်တာပါပဲ။

ကျမ်းကိုး

(၁) ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ နှစ်(၂၀၀)ပြည့်

အထိမ်းအမှတ်စာပေများ

(ဆရာတော်ဦးသုဒဿန၊ မာဂဓိ (သာစည်) မာယ)

(၂) မြတောင်သာသနာ နှစ်တစ်ရာသပိုင်း၊ ရာဇဝင်တွင်

ထင်ရှားသော ကျောင်းအမကြီးသုံးဦး (ရဝေထွန်း)

[သုရက္ခ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၁]

× × ×

“စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်စီ တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ

ရဝေနွယ် (အင်းဝ)

ဖုန်း-၆၆၁၅၉၇

